

د فوري ژبي شاعر او ليکوال گل پاپا الفت

غوره

نثرونه

د خود ژبي شاعر او ليکوال گل پاچا الفت

مؤلف گل پاچا الفت

غوره نشرونه

پښتو ټولنه ۱۳۳۶ او ۱۳۹۱

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم:

غوره نثرونه

ليکوال:

خوږ ژبې شاعر او ليکوال گل پاچا الفت

رالېږونکى او کمپوزر:

غلام حبيب مليار، د کرهڼې وزارت دمصوباتو مدير

انلاين چاري:

[مختار احمد احسان](#) - د لراوېر د اټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.com

لړلیک

- 3.....سرلیک
- 4.....د پردی خبری
- 4.....لاروی
- 5.....ژوند
- 5.....نوی نسل
- 5.....لوی او وړوکی
- 6.....د شاعر تحفه
- 6.....خدمتگار
- 6.....عقل
- 8.....پوهه او هوښیاری
- 10.....احمق خوګ دی
- 12.....نوی درس
- 12.....دری کاله
- 13.....قوی او ضعیف
- 14.....بڼه ګټه
- 15.....داخترپه ورځ
- 16.....خانی لاره
- 16.....یوازی
- 16.....فاتح
- 17.....لباس
- 19.....خیرات
- 19.....د زیارت ډیوی
- 20.....دمزار لوحه
- 20.....لیاقت
- 22.....کوچینیان
- 23.....جګ برجونه
- 23.....حقیقت
- 24.....لویه خدایه
- 25.....ماشومان
- 25.....شعراو ادب
- 27.....د ادب راز

- 28.....نوی کال
- 29.....زما د لاس نبالگيه
- 30.....د فکر پالونکي
- 30.....د ژوند نغمه
- 31.....نوی فکر
- 32.....زور فکر
- 32.....ناداني او ناداري
- 33.....سیند
- 33.....عقیده
- 34.....عمل
- 34.....عبادت او دعا
- 34.....بی زړه
- 35.....ملک او ملا
- 35.....شاعر
- 36.....سبا
- 37.....د پسرلي گله
- 38.....درمي خاونده
- 38.....بی گناه بندي
- 39.....نظر لالا
- 41.....جبر او اختيار
- 43.....د خان واده
- 43.....غم او خوشحالي
- 45.....اخلاقي اساس
- 46.....بڼه او بد
- 46.....پخواني ډيوې
- 47.....انتخاب
- 49.....د عقل برخه په ژوندانه کې
- 50.....حسابي خبري
- 50.....شعر او فلسفه
- 50.....ولاري اوبه
- 52.....بڼه حاکم
- 52.....دمثولف پيژندنه
- 53.....الفت

بسم الله الرحمن الرحيم

سرليک

څه د پاسه شل کاله کيږي چه زه د څه ليکلو او فکر کولو په رنځ اخته يم همدغه شغل زه له خپلو او پردونه بيل کړي يم او په گوښه ځای کښي ئي له خلقونه لري کښيښو لم ډيري شپي ئي راباندې په ويښه تيري کړي او ډيري ورځي ئي له دوستانو او ملگرونه بيل وساتلم.

په دغه موده کښي ماله خپلو بچيو او دکاله خلقوسره ډير لږ وځنډل او هر چاته بي ميني غوندي ښکاره شوم، کله له سبانه ترمانه ځای په ځای کښينا ستم چه د څه ليکلو په فکر کښي رانه مونځونه هم قضا شوه مگر هيڅ مي ونشولیکلي کله به په نيمه شپه لکه سودايي له خوبه را پاڅيدم او د آسمان ستوروته به مي حيران حيران کتل يو وخت به مي څو کښي وليکلي بيا به مي هغه څيري کړي بل وخت به مي خپل څيري کاغذونه راغونډ کړه او يوه کلمه به مي له بلي سره نښلوله ډير ځله را ته خپل فکر او خيال ډير ښه ښکاره شوي او کله کله مي خپلو ليکنو ته په ډير حقارت کتلي دي اوله ځانه مي زړه تور شويدي.

ډير ورځي دکوراو کلي له خلقونه پته شوي يم او چيرته لري دغره په لمن کي په کومه هديره کي ناست يم يا مي دسيند په غاړه يوازي ورځ تيره کړي او يوازي توب مي ډير لوی نعمت گنلي دي. په دغسي مختلفو احوالو کښي مي کله شعراو کله نثريکلي چه زما روحی او فکري اغيزي پکښي څرگندي دي. ددي کتاب پاني زما ډيري مودي دخاطراتو يوه برخه ده چه زما به نظر کښي ادبي قيمت لري اوزه ئي خپل غوره نثرونه گڼم.

زما په مقالو کښي ځيني نوري مقالې هم شته چه دلته ئي چاپول مناسب و، مگر اوس لاس ته ندي راغلي او دا انتخاب نيمکړي غوندي شو.

دا پاني چه تاسي لولي په ليکلو کښي ئي ډير زيار ايستل شوي چه لوستونکو ته پوره نه معلوميري. لکه چه يو کور څو څله جوړ او وړان شي دامضامين هم څو څله يوراز او بل راز شويدي چه دترکيب او تاليف په لحاظ ئي مختلف صورتونه پيدا کړي او کيدای شي چه ځيني به ئي له اوسني حالت ښه هم و. دليکون ډيري جگرخوني لري او ډير څله داسي کيږي چه يو ليکوال يو شپه په ويښه سباکړي او يوه جمله پيدا کړي يا يوه ليکه هم ونشي ليکلي.

ديوه خيال يا فکري پيدا کول او بياني په ښه ډول بيانول هغه گران کاردی چه نوروته ئي گرانوالی او دروندوالی نه معلوميري په همدغه سبب پوه شاعر او ليکوال ته نه ښايي چه خپلو آثارو قيمت له چانه وغواړي يا ورته څه قيمت وټاکي.

زه هم په دغه ټکي پوه شوي يم اوله هيچا نه پري هيڅ نه غواړم. ډيره ښه ده چه زه اوس دپخوا په شان نه يم او خپلو افکاروته په هغه قيمت نه يم چه پخوا وم.

يو وخت ما په ځان ډيره بڼه عقیده درلوده او خپل فکرمی ډير مبارک گڼه هغه وخت به چه ما هرڅه وليکل هغه به راته په يقين سره ډير بڼه ښکاریده او ډيره ښکلا به می پکښی لیدله مگر اوس هغه د يقين سرمايه په شک بدله شوه او پخپل فکر او نظر راته بد گمانی پیدا شوه.

زه به اوس ډير خوښ يم که دا پانی لکه د تمباکو پانی د چا د فکر صحت زیان ونه رسوی او څه زهر پکښی گڼه وي. هرڅه چه وی او هرڅنگه چه وی مگر له ماسره بده اراده نه ده موجوده او په بد نیت دغه کار نه کوم. دا فکرونه بڼه وی او که بد مگر د بیان او اظهار طرز بی بدنه دی او د بڼه نثر ښیگنی پکښی شته که نورڅه نه وی نو د عبادت په لحاظ دا کتاب دیوه ادبی متن په حیث یوه ساده انشا بللی شو چه له نوولیکوالو او پښتنو لوستونکو سره کومک کوی.

په دغه وخت کښی دغسی کتابونو ته ضرورت موجود دی او دغه ضرورت ما ته هغه وخت پوره څرگند شو چه زه د حقوقو په پوهنځی او د ادبیاتو په پوهنځی کښی د پښتو استاذ شوم او دا دوه کاله د پښتو درس را په غاړه شو. پدی انشاء کښی د پښتو که زه څه ښکلیتوب وینم هغه ساده گی او آسانی ده چه په لفظ او معنی کښی بی ډير لحاظ ساتل شوی دی او دا آسانی په ډيرو مشکلاتو لاس ته راغله.

پدی انشاء کښی که د فکر او معنی څه ښایست شنه هغه به ساده گی کښی پت دی او څه ایغ نیغ حسن پکښی څوک نشی لیدی.

که دا نثر رواج ومومی او ځینی نوی لیکوال دغه سبک غوره کاندی مابه دخپل زیاد او زحمت ډير ښا اجر موندلی وی او خوښ به بم چه د پښتو نثر نه می بوڅه خدمت وکړی شو.

گل پاچا الفت د پښتو ټولنی ریس:

د پردی خبری

ترڅو چه د ښځو مخونه پت وی خبری به هم په پردی کښی وی ځکه چه په پښتو کښی خبره هم مؤنث ده یواځی خبره لاشه چه ژبه ، وینا ، معنا ، خطا به ، مقاله هم د تانیث علامی لری. هغه وینا چه ابتکار په کښی وی د ادب پردی ته لا ډير ضرورت لری.

تاسی زما خبرو ته لږ غوندي باریک شیئی !

د ادب او سیاست خبره ډيره باریکه ده.

زه په ډيره نری او باریکه لار لارم ، خدای دی وکړی چه ډير باریک بین خلق په دغه لار راشی او په ځیر ځيرو گوری. ما او ښان نه دی بار کړی زما قافله دمچیو ده چه د گلو نوله پانونه په هوا څه راوړی او عسل جوړوی.

له دی قافلې سره د سبا وړمو خوشبوئی بار کړیده چه څوک ئی په سترگونه وینی مگر حساس د ما غونه ئی احساس کولی شی.

هو ! زما کار له احساس سره دی ، زما خریدار باید ډير حساس وی یا ډير حساس شی.

لاروی

مونږ د خپلو کورونو له څنگه په ډیره کښی ناست وو.
له پاسه یو لاروی راغی د ونی ډډته ئی ډډه ولگوله له ملا نه ئی ډوډی پرانیستله اوله څه شی سره ئی په خوند خوند خوړله.

مونږ وږی تږی و، هغه ځان مور کړ او یخی اوبه ئی وڅکلې.
مونږ روژه وو، هغه بوزه و، ځکه چه په مسافرو باندی روژی نشته.
لاروی وویل: ماته د خوړلو اجازه شته او تاسو ته نشته.
ماته خدای خواړه او اوبه روا کړیدی په تاسوئی ایسار کړیدی.
دا د خدای قانون دی، ددی قانون په رمزاو معنی پوهیدل په کاردی.
د خدای کارونه بی حکمته نه دی، تاسی د دغه عملی تعلیم په اصلی معنی ښه فکر وکړی!
تاسی ولی وږی یاست اوزه ولی موریم؟
زه په کار او مقصد پسې روان یم او تاسی ځای په ځای پراته یاست.
ستاسو حرکت لنډ دی ځکه ئی وږی کړی.
تاسی د خدای قانون منلی دی مگر پوه شوی پری نه یاست.
زه راوگرزیدم چه تاسی په دغه راز پوه کړم اوله لوږی نجات ومومی.
پاڅیږی، روان شی اولری ځای په نظر کښی ونیسی!
لوږه او تنده په توقف او سکون کښی ده په حرکت کښی نشته.

ژوند

دیوی چینی اوبه دی، څوک ئی د زرو په جام څکی، څوک ئی د خاورو په کنډولی کښی.
هغه چه دانه لری نو هغه په لپه کښی ئی را اخلی.
په اوبو کښی هیڅ فرق نشته فرق په لوبنو کښی دی.
د شاه او گد افرق په لوبنو کیږی.
داوبو په خوند هغه څوک ښه پوهیږی چه ډیر تږی وی.
هغه لاروی چه له بیدیا نه ستړی ستومانه راځی او تنده ئی ډیره زیاته ده دا اوبه ډیر خوندور کوی.
هغه دهقان چه په سره غرمه کښی یوی کوی او خولی پری راماتی دی دا اوبه دهغه دپاره ډیر لوی نعمت دی.
یوشپون چه له غره نه تږی را کوزیږی او په چینی باندی خوله ږدی داوبو په خوند ډیر ښه پوهیږی.
یوبل سړی چه بیخ سیوری ته په ارامه چوکی ناست دی ښایسته صراحی ئی له څنگه ایښی ده او په ښوگیلا سونو کښی اوبه څکی له اوبو هغه خوند نشی اخستلی.
هو! ده دلارویو او شپون تنده نه ده لیدلی.

په سره او ټکنده غرمه کښي ئي لونه دي کړي ځکه هغه تلوسه په ده کښي نشي پيدا کيدلي.
چاچي لوربه او تنده نه ده ليدلي هغه د خورواو او بو پوره خوند هم نه دي ليدلي او د ژوند په کيف نه دي پوه شوي.

نوی نسل

له ځمکي نه بخار پورته شو.
له بخار نه وريغ پيدا شوه.
له وريغي باران ووریده.
له بارانه د پسرلي گلو نه پيدا شوه.
له گلونو نه خوشبو ئي پيدا شوه.
وگوري مور او پلار او ځوی څومره فرق لري؟
هغه تفاوت چه د باران او گلونو يا د ځمکي او بو ټوټو تر مينځ ويني ديوه او بل نسل تفاوت همدغومره دي.
که اولادونه ميندو غوندي واي له غرونو څخه به لعلونه نه پيدا کيده.
له دريا بو نو څخه به مرغلي نه راوتلي.
له آبشار نه به برينبانه راتله.
دړندو اولادونه به پانده و.
له کڼو نه به کانه زيږيدل.
اوس پوه شوي! چه نوی نسل اوزور نسل يورنگه نه وي.
که څوک خپل ځلمي زوی ته زړه بوډي په نکاح اخلي يا خپله پيغله لور اتيا کلن بوډا ته ورکوي ښه نه کوي.
زړه تربيه او نوی نسل همدغسي وگڼي.

لوی او وړوکی

په شفتالو کښي زړي دي په زړي کښي د شفتالو ونه ولاړه ده.
د غنمو په وړو کښي داني شته په دانو کښي همدغسي وړي شته.
په چرگه کښي هگي ده په هگي کښي چرگه ده.
دغه يوه دانه پندانه چه گوري تيل او پلته دواړه لري او په حقيقت کښي بله ډيوه ده مگر ستا سترگي دغه رڼانه ويني.

ته خبرنه ئی چه په یوه دانه او په یوه څاڅکی کښی عالمونه پراته دی.
 ته پخپله هم د غنم په دانه کښی ویده وی بیا دی په یوه څاڅکی ابو کښی لامبو وهله نن په لویه بیړی کښی ناست یی
 او په لویو دریاوونو کښی گرځی.
 څه شی چی ته وړوکی گڼی هغه هم لوی دی یا هغه چه تاته لوی ښکاری هغه هم کوچنی او وړوکی دی.
 ته ونه لویه گڼی هغه په یوه زړی کی ده.
 تاته زړی وړوکی معلومیږی په هغه کښی غټه ونه ځای شویده.
 دغه غټه هندوانه چه گوری کال ته نه پاته کیږی او عمری ډیرلنډی دی.
 دغه دهنډوانی کوچنی زړی تاته هرکال تازه هندوانی درکوی.
 دزړی قیمت له هندوانی نه لږنه دی.
 که زړی ورک شو هندوانه ورکیږی.
 نوراشه! هیڅ شی وړوکی او کوچنی مه گڼه ځکه چه دلته غټ او کوچنی لوی او وړوکی نشته، ټول برابر دی، یوازی
 خدای لوی دی او بس.
 دن ورځی دیمو کراسی له همدغسی ژوری کتنی څخه پیدا شوه او د ډیر دقت نتیجه ده.

د شاعر تحفه

زه چه ورغلم هغه په کوټنی کښی ناست و سړی په گریوانه کښی ښکته کړی و فکری عبادت یی کاوه.
 کله چه هغه سرراپورته کړ او په مایی نظرو لویده ما خپله تحفه یوه د پړانگ پوستکی او یو غزنیچی پوستین دهغه
 په مخ کښی کښنود.
 هغه وویل: دا یو دظالم پوتکی دی ځکه له پښولاندی لویږی د ابل دضعیفانو له پوستکی نه جوړدی او په غاړه پوری
 تعلق نیسی.
 د شاعر تحفه باید همدغسی وی او همدغسی معنی ولری.
 دی باید دادوه منظری همدغه رازوښی او خلق په دغه رمزښه پوه کړی.
 په دغو خبروزه له خوبه راوینس شوم او په خوب کښی دخپل خوب به تعبیر پوهیدلی وم.

خدمتگار

هلته یوړوندی لاری روان و هغه په سمه لاره برابرکړی مگر روند پوه نسو چه زما رهبر څوک دی.
 یویل به خواره خوب ویده و، په خوا کښی یی یوه ملگری سررا اوچت کړ هغه یی په بیړه وواژه او ویده هماغسی
 ناخبره پاتی شو.

د شپې په مسجد کښې ناروغه مسافر زگیروي کول هغه یې په خدمت کښې شپه سبا کړه، مسافر سبا وون خواته مړشو او خپل زړه سواندی خدمتگاریې ونه پیژانده. هغه په لار روان و یوه ماشوم نه یې یو موټی میوه ورکړه یوه تږی ته یې په بیدیا کښې اوبه ورکړې له یوه وږی سره یې خپله ډوډی نیمه کړه مگریوه هم ونه پیژانده چه دی څوک دی. له دی لوی لاری نه هغه ډیرا غزی او کانی لری کړه مگر څوک چه سبا پدی لاره راځی دهغه له خدمت څخه نه خبریږی او هغه نه پیژنی. په رښتیا چه مونږ خپل خدمتگاران نه پیژنو او با داران ډیر ښه پیژنو.

عقل

ډیر لږ خلق دی چه کله کله یونیم کار د عقل په خوبه کوی. نور ټول کارونه دمینی او محبت دپاره، د حسد او عناد دپاره د حرس او هوس دپاره وی یا دکوم زور وپه امر او دنادانی په فرمان اجرا کیږی. سره له دی چه د عقل برخه په ژوندانه کښې ډیره لږه ده بیا هم هر څوک د عقل ستاینه کوی او د عقل د ښمن هم عقل ښه گڼی او بی عقلی نه خوبوی. ښایی چه عقل په همدغه سبب د هر چا خوبښ وی چه د چا په کار کښې کار نه لری او د زور وړو خوی په کښې نشته. عقل زموږ تابع دی او زموږ زړه ته گوری هغسی مشوری را کوی ځکه یې ستایو او صفت یې کوو. که عقل په مونږ باندی حاکم وای او اقتداریې درلودی مونږ به ترینه ډیر سر ټکاوه او بد به مو گانه ځکه چه تراوسه مونږ له یوه حاکم نه هم زړه کښې ډیر خوبښ نه یو او ډیر ښه حاکم هم ډیر خلق له ځانه خوابدی کړیدی. په رښتیا چه عقل غوندي بی ضرره شی نشته. عقل هر کله زموږ خیر او گټه را ښیې او عقل د همدغه شی نوم دی. که مونږ د عقل یوه خبره هم ونه منو بیا هم عقل رانه نه ځی او بد راسره نه کوی. که مونږ په ناکاره کار پسې په بده لاره روان شو عقل راسره ملگری دی او څومره چه کیدی شی له خطر نه موساتی. ډیری غلاگانی د عقل په مرسته کیږی که څه هم غلا ته په ښه نظر نه گوری او غلابی نه ده خوبه. هغه شیطانی چلونه چه انسان کشف کړیدی او شیطان هم ورته حیران دی د ساده گانو او احمقانو کار نه دی. فریب او ټگی سره له دی چه سم اصحیح عقل ورته بد گوری بیا هم د هونبیا ری بد عمله او لاددی او د بد سړی له عقل دغه راز بد اولاد پیدا کیږی. همدغسی عقل یوه غله ته هم د تینستی لاره ښیې هم یې ماږه کاله ته بیایی او که حاکم ونیوه د ځان د خلاصولو چلونه هم ور ښیې. که سړی هر څومره گنهگار و، عقل ورته د نجات لاره لټوی او له همدردی نه لاس نه اخلی په رښتیا چه دومره مهربانه ملگری بل نشته. هغه وخت چه څوک عقل له ځانه شړی او په عقل هجوم وروپی باده او پیاله دی په لاس ورکوی او دمخه ورته لا یو داسی ځای پیدا کاندی چه ډیر سوانشی او محتسب یې گریوان ته لاس وانچوی.

د عقل خوی او خصلت په هیچا کښی نشته، په زړه کښی حسد او عناد نلری لکه ماشوم مرور کیرې نه ظلم او ناروایی نه ده خوښه مگر له ظالم سره دښمنی هم نه کوی. فسق او فحور ورته بد معلومیرې خود زاهد په شان له فاسق او فاجر نه نه تنستی. هرچاته د خیر خواه په نظر گوری او د انسان په مجبوریت ډیر ښه خبردی. عقل په دی خبره ډیر زور اچولی دی چه انسان پخپلو کړو کښی پوره آزادی او اختیار نلری او د مجبوریت جنبه یی ډیره غالبه ده. هو! عقل دا غواړی چه انسان له ضعف او ناتوانی نه یو داسی قوی دلیل جوړ کړی چه دهغه بل جهان ملامتی نه یی هم خلاص کاندی. عقل پدی پوهیرې چه انسان د خپلو غرایزو او احساساتو تابع دی او منطق هر کله د خپلو اغراضو د پاره استعمالوی. د انسان له منطقی تعریف څخه هم دا معلومیرې چه دی اول حیوان او بیاعاقل دی، یعنی دده نطق او عقل د حیوانیت تابع دی او حیوانی غرایز پکښی د اولیت حق لری. د ایو منلی حقیقت دی چه عقل زموږ تابع دی موږ د عقل تابع نه یو، عقل زموږ د پاره پیدا شوی موږ د عقل د پاره نه یو پیدا. که موږ په عقل باندي د لیونویا د ماشومانو کار کوو، کوی یی اوز موږ له امر نه غاړه نه غړوی. که موږ غلیمان شوز موږ عقلونه بوله بل سره دښمنی کوی او په جگړه اخته کیرې. ښه عقل هماغه دی چه دښمنی او محبت په غیر کښی وده وکړی او دښو عواطفو او احساساتو په لمن کښی وروزل شی. عقل دا خلافتو تابع دی، که اخلاق ښه و، عقل هم ښه کیرې که اخلاق بد و، عقل هم په بده لار روانیرې او بده لاره ښی.

پوهه او هوښیاری

زه چه وړو کی وم اگر که اوس هم لوی نه یم له هرچانه به می اوریدل: فلانی بی عقله دی به څه نه پوهیرې، د عقل په پوله هم نه دی تیر شوی او د د و خروار بشی نشی بیلولی مگر یو یو به چیرې ته داسی هم پیدا گیده چه خلقوبه ورته پوه او هوښیاری ویلی زه همدغه وخت پدی خبره پوه شوم پوهان او هوښیاران په دنیا کښی ډیر لږ دی او ناپوهان ډیر زیات دی. کله چه زه په سبق کښی ستم ماته یی وویل: سبق و وایه چه پوه او هوښیاری سړی درنه جوړ شی. دا خبره په ما باندي ښه ولگیده او پوه شوم چه پوهه او هوښیاری می خوښه ده. هغه وخت زه هوښیار نه وم مگر هوښیاری می ښه گڼله او ناپوهی راته بده ښکاریده نه پوهیرم چه دغه تمیز ماله کومه کړی و، او یو بی عقل څنگه پوهیدی شی چه عقل ښه دی او بی عقلی ښه نه ده، خو اوس پوه شوم چه ماشومانو ته که څوک هر څه هر رنگه وښیې هماغسی یی گڼی او له ځانه څه فکر نشی کولی. ماشومان لاپریږده چه ډیر ورو خاوندان هم دغه شان دی اولوی لوی سړی دیوه او بل په خبرو تیراوزی. ما هغه وخت د ملا صاحب سوکانوته دهمدی د پاره سرونیوه چه پوه او هوښیاری شم.

هو! پوهی او هوښیاری ځای سراو دماغ و، مگر پوهه د ملا صاحب په لاس کښی وه اوله هر چا سره نه وه. ماته هوښیاری ځکه ښه ښکاریده چه ډیره لږه وه اوله لږو خلقو سره وه. هرڅه چه لږوی قیمت یی ډیروی او خلق یی ارماند کوی هرڅوک هغه څه غواړی چه نه یی لری. که زه پوه او هوښیاری په پوهی او هوښیاری پسې به نه گزیدم. ډیر خلق ډیرو شیانوته دناپوهی په سبب هڅه کوی او ډیر کارونه له ناپوهی ولاړیږی. زه هم نه پوهیدم چه پوهه می غوښتله. هرڅه چه و، او هرڅنگه چه و، ما په لیک اولوست کښی دانایي لتوله اوسبق می وایه چه یوه ورځ می درحمان بابا په کتاب کښی ولوستل: -د دنیا په احمقانوده ودانه- دانانه کاپه دنیا باندی غرض. مگر چه شاوخوا می ښه وکتل په رښتیا چه دکلی خان به ټوله ورځ په ډیره کښی بیخ سیوری ته پروت و، او هیڅ به یی نه کول، دهقانانو او مزدورانو به په سره غرمه کښی یوی، لویونه او غوښلونه کول، زحمت او خواری به ددوی وه گټه به دخان کورته راتله. زه دغه وخت دعقل او هوښیاری په کرامت او برکت نور هم پوه شوم او باور می راغی چه زمونږ په کلی کښی یوازی خان صاحب هوښیاری چه هیڅ نه کوی او نور ټول بی عقله او ناپوهه دی چه د دنیا کارونه کوی دده دپوهی او هوښیاری یوبل دلیل هم له ماسره و. هغه دا چه دی به په ژمی پیتاوی ته کښیناسته او په اوږی کښی بیخ سیوری ته. هغه نوره په سره اوږی کښی سره لمرته ولاړ، او کار به یی کاوه. ما به په جومات کښی په زوره زوره ویل. د دنیا په احمقانوده ودانه- دانانه کاپه دنیا باندی غرض. خو هغوی پدی خبره نه پوهیدل او زما چیغی عبث وی. ډیره موده وروسته زه له کلی کوره راوتم ښارته راغلم په دفتر کښی میرزا شوم دمیرزایانوله څنگه کښیناستم په چپر وسانوبه می حکمونه کول او په هر کار پسې به می لیرل. دلته هم هماغه قانون جاری و، او دررحمان بابا خبره را ته دکانی کرښه ښکاره شوه. چپر اسیان به ټوله ورځ په سره ژمی او په اوږو کښی دایره په دایره گزیدل مکتوبونه به یی رسول مونږ به په توده کوټه کښی ناست او مکتوبونه به مویکل. زمونږ مدیر صاحب به نورڅه نه کول یوازی دسخط به یی کاوه یعنی زمونږ کار به دده په نامه ختمیده. که ددسخط پیڅای مهر لگول رواج وای دا کار به هم کاتبانو کړی و، مگر نه پوهیږم چه مدیران ولی مهرونه نه جوړوی. که یو کاتب خپل کار دمدیر په نامه ختم کړی او دی پخپله دهغه مهرد مکتوب په آخر کښی ولگوی دا کار اخلاقاً ښه دی ځکه چه دایشار او فداکاری معنی لری، که څوک پردی کار پخپل نامه ختموی ښه نه معلومیږی. له چپر اسیانونه زمونږ کار لږ او آسانه و، اوله مونږ نه دمدیر صاحب کار سپک و، ریس صاحب چه عقل عالم وهغه بیخی کار نه کاوه او کله کله به دیوه ساعت له مخی ریاست ته راغی، ځینی ورځی خوبه یی خپل مبارک نوم هم په کوم مکتوب یا دحاضری په کتاب کښی نه لیکه چه دکارنحوست دده په نامه پریننووزی او هوښیاری ته زیان ونه رسیږی. زمونږ مکتوبونه ځینی داسی و، چه چپر اسی مکتوبونه نشوولی ځکه چه دادب نقاضا دانه وه چه یو خوار چپر اسی په خواره جامه کښی دیوه لوی سړی په حضور کښی ودریږی که څه هم دخدای حضور ته په لمانځه دریږی.

هو! د دربار په آد ابو هر څوک نه پوهیږي او درباري پوهه له هر چا سره نشته هلته موقع شناسی له هر کار نه زیات قیمت لری او دنزاکت مراعات ډیر په کاردی.

په رمز او اشاره پوهیدل، مزاج پیژندل، د بل په خوبه خبری کول، د بل په نظر هر څه لیدل ډیر لیاقت او مهارت غواړی. هر څوک نشی کولی چه له ځانه به هیڅ فکر او هیڅ عقیده نلری مگر د بل هر فکر او هره نظریه به دارسطو په منطق ثابتوی.

پخپلو او ورو باندی هر څوک د بل پیتی وړلی شی مگر له زړه نه دنورویا بو جوړول آسانه کارندی. تاسی درباریانو ته په عادی نظر مه گوری دومره باریک بین خلق بل چیرته نشته، ددوی ډیر لږ کار دپوهی او هوښیاری له برکته دنوروله ډیر ودرنو کارونونه دروند خیژی. ددوی مثقال او دنور خروا برابرنه دی که دنور و فعالیت دوی او گردونه آسمان ته ورسپړی او دوی محضی دچا دبوټو نوگرد پاک کړی ددوی دکار قیمت زیات دی اوله هغوی نه بی تنخوا ډبله ده. دوی په جنگونو او جگړو کښی د سربازی میدان ته نه حاضریری. په فابریکو او کارخانو کښی کارونه نه کوی، لوړی ژوری نه اواری، معدنونه نه سوری کوی مگر گټه یی له نورونه زیاته ده او په لوړ مقام کښی ځای لری. ددوی کار دومره باریک دی چه هر چاته نه معلومیری مگر لیاقت یی معلوم دی او په هوښیاری کښی یی شک او شبهه نشته.

څومره چه پوهه او هوښیاری زیاتیری هغومره فعالیت او دکار ستومانی کمیږی نه گوری چه ماشومان له لویو او درنو خلقو نه ډیر حرکت کوی داباشی ولاړوی او مزدوران تیریري چلوی. مشران له ځایه نه بنوری او کشران په مخکشی مندی وهی که لرنه گوری ها دخپل لاس ساعت ته وگوری ثانیه گرد چه وړوکی دی څومره ژر ژر گززی دقیقه گرد چه لوی دی ورو روان دی، کوچنی موټر ډیر گړندی ځی اولویه لاری هغسی نشی تللی. اوس پوه شوی چه لویوالی او دروندوالی همدارنگه عقل او پوهه فعالیت کمی او مندی را مندی دبی عقلو کاردی. هوښیاران کارنه کوی فکر کوی او چرت وهی ناپوهان جبل وهی او غرونه سوری کوی. د دنیا آبادی او ودانی په کار او فعالیت پوری تعلق لری او عقل یا هوښیاری سپری ستومانی او زحمت ته نه ورکوی. یومیرزا هیڅکله پخپل کار کښی دیوه جوالی غوندی نه دی ستړی شوی (عقل نیست جان در عذاب است) همدغه معنی لری او رحمان بابا د همدی لامله وایی چه دنیا په احمقانوو ودانه ده او دانا د دنیا په کار څه عرض نلری. تاسی له هوښیارانو او پوهانو ډیر کار مه غواړی دوی پریردی چه فکر وکړی اوبی کاره به زیاره گټه خپل کاله ته راوړی.

هوښیاری او پوهه همدغه ده چه کار یی لږ او گټه یی ډیره وی یا په بل عبارت هیڅ نه کوی او هر څه دده وی. دنوروله زیار او کار څخه گټه اخستل، بل غولول او ځانته گټه اړول پوهه او هوښیاری ده. دادپوهی او هوښیاری برکت دی چه ډیر لږ خلق یعنی هغه چه دن ورځی په اصطلاح په اقلیت کښی دی اولږه کی ورته ویل کیږی د ډیر و خلقوله ستړتیا او ستومانی نه ډیره زیاته استفاده کوی. که تاسی د هروطن دنناز او نعمت خاوندان او شتمن وگوری دوی ډیر لږ دی مگر ډیر زیات خلق ددوی دگټی دپاره استعمالیری یعنی ددوی سمسورین دنوروپه خولو وده کوی او ددوی راحت دنورود زحمت نتیجه ده.

داده هغه پوهه او هونبنياری چه ما په ليک اولوست کښی لټوله اوزه بی له کاره وايستم. هو! پوهه او هونبنياری سپری له کاره باسی، د کار خلق نور دی پوهان او هونبنياران نه دی. دخیر خلق هماغه دی چه نوروته بی خیر سپری، پوهان او هونبنياران ځانته خیر سوی او خپل خیر لټوی. دهمدی لامله وایی چه دجنت اکثره خلق ساده گان دی او دنیا هم په ساده گانو او احمقانو ودانه ده.

احمق څوک دی؟

هغه چه د دنیا په سود اوزیان نه پوهیږی او دگتیی په ځای تاوان کوی خلق ورته احمق، بی عقل او ساده وایی. دا دری نومونه لکه دیوه سپری مختلف عکسونه چه په بیلو بیلو کمرو او مختلفو احوالو کښی بیلو عکاسانو اخستی وی په عین اتفاق کښی اختلاف هم لری او په یووالی کښی بی یوڅه بیلوالی معلومیږی. که څوک کوم بی عقل سپری سپکوی احمق ورته وایی او که بی ستایی نو ساده بی بولی. دوینا اوبیان سحر د الفاظو په همدغسی فریب کښی پټه دی. په کتابونو کښی راغلی دی چه پخوا به بی توقیانوته احمقان ویلی او د دربار احمقان به هماغه کسان و، چه پخپلو خبرو به بی خلق خندول او په مجلس کښی به بی خوشحالی پیدا کوله. د احمق او ساده یو مثال ملا نصرالدین دی چه په ظرافت او مسخره توب هم شهرت لری. ددغه مرحوم د حماقت دلیل د خلقو په نزد دادی چه ده به په یوه روپی څلوردانی هگی و اخستلی هغه به بی و خوتولی په رنگ به بی سپری او شنی کړی بیا به بی دروپی پنځه دانی خرڅولی یعنی دگتیی په ځای به بی تاوان کاوی او خپل مال به بی ارزانه خرڅاوه.

اوس چه څوک له چانه څه شی ارزانه و غواړی هغه وایی څه ملا نصرالدین خونه یم. دا نوم اوس دومره عام شویدی چه که هر څوک یوشی گران واخلی او ارزانه بی خرڅ کړی خلق ورته ملا نصرالدین وایی.

مونږ په خوله وایو چه عقل بیل شی دی او د دنیا مال بیل شی دی، څوک به عقل لری مال به نلری، ځینو نورو سره به مال وی او عقل به نه وی، مگر په عملی ډول دهر چا عقل اوبی عقلی د دنیا گتیی اوزیان له مخی معلومو و او په حقیقت کښی گتیی ته عقل وایو او تاوان بی عقل یا حماقت بولو.

زمونږ په خیال او تصور کښی دا نشی راتلی چه ملا نصرالدین به دا کار ددی دپاره کاوه چه نرخ ارزانه کړی او خپل احسان په دغسی تجارت کښی پټ کړی چه خریداری په سخاوت هیڅ پوه نشی او کرامت حماقت وگڼل شی. که مونږ گمان نیک اوبنه وای ملا نصرالدین به مود خیر او فیض خاوند گانه او دهغه په عقل پوری به مونه خندل. هغه بل کال زمونږ په هیواد کښی قحطی او گرانی وه، یوه لوی سوداگر له هرات نه ډیره غله قندهارته راوړه او په خلقوی د بازار له نرخه ارزانه خرڅه کړه یعنی گتیه بی ونگره تاوان بی وگرډا کار هیچا دهغه په بی عقلی حل نکړ او په اخبارونو کښی بی ډیره ستاینه وشوه.

هغه ته چا ملا نصرالدین ونه ویلی بلکه دخیر او برکت خاوند بی وباله.

یو وخت زه یوه شتمن سپری کره میلمه شوم، دهغه په کاله کښی هرڅه پاخه شو، مگر سکرک بی نه درلود، دکاله خاوند څو غلمینی ډوډی خپلو همسایه گانوته ولیږلی او هماغومره سکرکان بی راوړه.

ما ته دا معلومه شوه چه دوی هره ورځ دغه راز تجارت کوی او پخپل کاله کښی جواری نه پخوی. دا سودا ماته د خوارانو او غریبانو د پاره سود مننه ښکاره شوه او مرحوم ملا نصرالدین را په یاد شو. زه دا جرت نشم کولی چه دغه راز ښه کار احمقانه وگنیم.

په کوم کاله کښی چه هرڅه ډیروی د غومره لږ. تاوان هیڅ تاثیر نلری. بډایان له دغسی تظاهرنه یو مخصوص خوند اخلی چه مونږ هغه نه دی څکلی که دغه راز کار یو خوار او غریب وکړی حماقت دی، مگر بډایانو د پاره صفت دی. عقل او پوهه خوارانو او فقیرانو ته دا اجازه نه ورکوی چه ډوډی په جواری باندی سرپه سرور کړی او خپل حماقت ښکاره کړی، مگر بډایان په دغسی کارونو ښه ښکاری او څوک ورته ملا نصرالدین نه وایی بلکه حاتم طایی بولی.

که خواران او غریبان له اسراف او تبذیرنه کار واخلی ډیره لویه ناپوهی او نادانی ده، مگر بډایان په اسراف او تبذیر د جود او کرم خاوندان گڼل کیږی.

دغه عقل چه د خوار او غریب رهبری کوی د بډایانو د پاره نه دی په کار. هو! عقل هغه امساده چه گوډ او ضعیف انسان ورته اړدی.

هغه چه د قوت او قدرت خاوند دی دغه د ضعیفانو وسله ورته نه ښایی.

د عقل عینکی د کمزوری نظربینایی زیاتوی او د تیز نظر خاوندان یی کله کله ډول او فیشن د پاره په سترگو کوی. که څوک عقل او هونسیاری لټوی د خوار او غریب په کور کښی دی ولټوی زورور او بډایان له دغه شی نه بی نیازه دی. تاسی یوه انسان یا یوه حیوان ته چه څه نه وینی ږوند ویلی شی مگر سیند او سیلاب ته ږوند ویل غلطه خبره ده که څه هم په نا اواره لاره روان وی او په سمه لاره نه درومی.

دا ځکه چه دغه پرزیدل او جگیدل هغه ته څه زیان نه رسوی او بی سترگو هم ډیر گړندی تللی شی.

که مونږ د خپل هیواد په خلقو کښی فکر وکړو هغه کارونه چه ځینی زورور او بډایان یی کوی په عقل برابر نه دی که مونږ یی وکړو بد ښکارو او ضرر وینو ځکه مو عقل مخه نیسی مگر زورور او د قوت خاوندانو ته زیان او ضرر نه رسوی عقل یی هم مخه نه نیسی او دغه د غریبانو نا صح دهغوی حضور ته لاره نلری.

د زورور په مخکښی عقل گونگ وی او ډیر مزخرف معلومیږی هرڅه چه بی ضرورته وی او احتیاج ورته نه وی بد ښکاری او قیمت یی لږوی.

که چیری په انسان کښی ډیره نیمگړتیا او کمزوری نه وای او عقل ته یی احتیاج نه درلودای عقل او پوهی به د غومره قدر نه درلوده.

اوس پوه شوی! چه هر خوار او غریب سړی که ځان ته خپلی یا پنی لږ غونډی گرانی واخلی او دوه یا دری روپی پکښی وغولیری هر څوک ورته احمق وایی.

یو بډای که په زر ها وروپی یوه شپه په قمار کښی بایلی احمق نه دی، هغه چه دورځی د شلویا دیر شور وپوپه سگرتو اور لگوی یا د سینما او تیاتر په تشه ننداره پیسی ورکوی څوک ورته احمق نه وایی، مگر که یومزدوریوه ورځ کار ونکړی او وزگار وگړزی احمق دی ځکه چه بیگاته په کور کښی څه نلری او وږی پاته کیږی.

یو بډای په گړندی موټر کښی ډیر لری ځای ته په ښکار پیسی ځی په لاره کښی ډیر تیل مصرف شی، د موټر کمانی ماته شی او تیر هم بچ کاندی مگر د ښکار برابر رانشی او پس له دوه دری شپونځه یا شپږدانی زرکی له ځان سره کالوته راوړی چه ژوند دغسی تفریح او پام غلطولو ته احتیاج لری او د شوق او ذوق د پاره مال تاوانول ناپوهی نه ده.

کله چې يو بډای يوه بنکلی نفيسه تابلو په ډيرو روپو واخلې يا ځينې انټيک اوزاره شيان د تش نوم لپاره په ډير لورې قيمت رانيسي هغه بل چې يوزوړ قلمی کتاب چې ذوق او صنعت پکښې خرڅ شوی په گرانه بيه اخلي او د هماغه کتاب چاپي نسخې ډيري ارزانه لاس ته راځي ته ووايه چې دغه راز تاوانونه د څه دپاره دي؟
 که غرض معنوی استفاده وي هماغه معنی په چاپي کتاب کښی هم شته معلومه شوه چې مال تاوانول د نامه او شهرت دپاره، د شوق او ذوق دپاره، دهوا او هوس دپاره حماقت نه دی صفت دی او ستاينه يی کيږي مگر پدی شرط چې سړی خوار او فقير نه وي بډای وي او ډيري پيسی ولری.
 اوس خوبه پوهيدلی ياست چې احمق څوک دی او مونږ چاته احمق وايو؟

نوی درس

چيرته می د چاپه کوم کتاب کښی ولوستل استاذ خپل شاگرد ته دا درس ورکاوه:
 له خدايه ډير خوښ اوسه! چې ته يی بی هنره پيدا کړی او تاته يی هغه استعداد درنکړ چې يوه ورځ د خلقو دپاره لويه بلا درنه جوړه شی ته پدی پوه شه چې خداي ته هماغه څوک ډير نږدی دی چې له ذوق او هنرنه ډير لری وي.
 هغه تند او تيز فکر چې زما په برخه رسيدلی دی ماته په دنيا او آخرت کښی زيان رسوی، اوزما اسايش خرابوی.
 ډير فکر کول ډير بد مرض دی چې په څو تنو پری اختصاص لری که دا مرض خپريدلی ډير ژر به يی دبشر نسل تباہ کړی و.

زه پدی ښه پوه يم چې په ژور فکر او عقل کښی د روح تباہی ده.
 ژور فکر د بشر دپاره طبيعي، کارنه دی.

همدغه شی دی چې په سړی کښی د عمل اقدام وژنی.
 هيڅوک هيڅ کار نشی کولی ترڅو چې څه قدر تنگ نظره اولنډه فکره نه وي تفکر د انسان دپاره ډيره لويه بد بختی ده.
 هغه چې لږ فکر کوی يا هيڅ فکر نه کوی په دواړو جهانو کښی کامياب دی. مگر د ډير فکر او عقل خاوندان هر چيرته او هر کله له جسمی او روحی هلاکت سره مخامخ دی.
 په رښتيا چې فکر او عقل کښی ډير خباثت پت دی.

پوهه او فلسفه په حقيقت کښی په ذهن باندی د شيطان استيلاء ده.
 بشر په اصل کښی يو احمق حيوان دی او دده معنوی ترقی دده د فکری اضطراب دپوچو آثارو نوم دی.
 هغه څوک چې د نبوغ او قريحی خاوند دی د معاشرت په درد نه خوری او د معاملي خاوند نه دی.
 زه د فکر آزادی له هر څه نه پورته گڼم، هر څوک له ځانه خوابدی کوم مگر خپل ځان او خپل وجدان خوشحاله ساتم.

دری کاله

يو کال موسم ډير ښه راغی، بارانونه وخت په وخت پخپله موقع وشوه چې نه له ضرورته زیات و، اونه کم.

د زميندارو فصلونو ته هيڅ زيان ونه رسیده او للمه ډيره ښه راغله. دهقانان ډير خوشحاله و چه فصلونه ډير ښه دي او کال ډير ښه راغلی دی. کله چه درمندونه تيار شوه خلق په رښتيا دغلی په چلو لوستري شوه او په کورونو کښی دغلی ځای نه و. په دغه کال په ملک ارزانی راغله او دغسی ارزانی چا په خوب کښی هم نه وه لیدلی. دغلی خریدار لکه دانڅرگل چا په سترگونه لیده زميندارو به تیل او مالگه په عنمو اخسته، جنس به په جنس بدلیده د زميندارو په کور کښی مړی نه و، ویریی و، دوی د پاک خدای په دغی مهربانی خوشحاله نه وو او د شکر په ځای به یی شکایت کاوه، همدغه ناشکری وه چه بل کال هغسی رانغی او غله بیخی ورکه شوه، ځینو به ویل چه تخم هم په لاس رانغی او خروار په چارک ولگیده.

په دغه کال په وطن باندي قحطی او گرانی راغله، هر څوک به په غلی پسی لالهانده او سرگردانه گرزیده او د چا په کور کښی دمړک لکی نه سپیره کیده. زمينداران بیا خپه و او ډير افسوسونه یی کول چه گرانی او قیمتی ددی کال وای او غله دپروسې کال، مگردا اجتماع محاله وه او دغه کال هم په افسوس او ارماند تیر شو.

دریم کال له دواړو کلونو نه مخالف راغی یعنی د ځینو زميندارو غله ډيره زیاته وه او د ځینو کښت ته زیان او آیت ورسیده ځکه نرخونه جگ شوه مگر قحطی نه وه، د چا غله چه ډيره وه او په گران نرخ یی وپلورله هغه له ډیری خوشحالی په جامو کښی نه ځایده او چا چه د خرڅون دپاره غله نه درلوده په کاله یی دغم کانی وریدل. زه دغه وخت په دی پوه شوم چه مونږ ټول نشو خوشحالیدلی او په داسی حال کښی واقع یو، چه که یو خوشحالیري هغه بل به خپه کیږی، یعنی د ځینو خوشحالی د ځینو نورو د خفگان نوم دی دهمدی لامله وایي چه یو مړنشی بل نه مړیږی.

د دنیا په بازار کښی داسی سودا نشته چه پلورنکی او پیروونکی دواړه گټه وکړی یعنی یو خپل مال گران خرڅ کړی او هغه بل یی ارزانه واخلی په کومه سودا کښی چه سود او زیان نه وی او خریدار یا خرڅوونکی یو هم ونه غولیري یو هم نشی خوشحالیدلی، که یو سپری خپل سل گون لوټ په شلو پنځه گونو بدل کړی په دغه تجارت کښی خوشحالی او خبگان نشته ځکه چه سود او زیان پکښی نشته که یو په حساب کښی و غولیري دی به خپه شی او هغه بل ته به خوشحالی پیدا شی او س پوه شو چه مونږ په څه خوشحالیري او په څه خپه کیږو؟ که ښه فکر وکړو آیا دیوه گټه دبل دتاوان نوم نه دی؟ زما یو ملگری دومره شته او جايداد لری چه جامه او ډوډی ډيره ښه وررسيږی کورلری ځمکه لری باغ لری لنگه غوا ورته ولاړه ده مو تر شته او دهیچا پوروی نه دی په بانک کښی یی هم پیسی پرتي دی او له هری خوا بیغمه معلومیري مگر یو بل سپری له ده نه هر څه ډیر لری او ځمکی باغونه کورونه نغدی پیسی یی له ده نه زیاتي دی، خپه دی چه زه ولي دغه بل قدرته جايداد نلرم دا بل خوشحاله دی چه له هغه نه ني جايداد ډیردی.

زمونږ اکثر غمونه همدغه رازدی چه دیوه بل سپری له خوشحالی پیدا شویدی او ډیری خوشحالی هم شته چه دنورو له خبگانه پیدا کیږی.

دغه یو چه په زړه جونگره کښی اوسی دغه بل چه په لوړه مانی کښی استوکنه لری. دهغه جونگره وینی ځکه خوشحاله دی هغه دده قصر وینی ځکه خپه دی که چیري مونږ ټول په جونگره کښی او سیدلی یا ټول په لوړو مانیو کښی وای نه به جونگره دغم کوډی وه نه به لوړه مانی د خوشحالی ځای و.

که حقيقت ته ځير شو ، يو کوډ پدي نه دی خپه چه ولی کوډ دی بلکه پدی غمجن دی چه ولی نوره غوندي نه دی . هغه چه په آس باندي سپور دی او نوري په مخکيني منډي وهی د آس په سپرلی دومره نه دی خوښ لکه چه دنورو له پلي توب خخه خوند اخلی .

داوه زما ددرو کالو مطالعه چه ته يي په لساعت کښی مطالعه کوی دغه لږه پوهه چه ته ورته په سرسری نظرگوري او ستا په نظر کښی ډيره سادگی لری زما دپاره ډير عميقه فلسفه ده زه په ډيره موده کښی دغه حقيقت ته رسيدلی يم . ته به په گړندی گاډی کښی يوه ځای ته ډير ژر يي تکليفه ورسپری مگر هغه څه چه په لاره کښی يو پلي وینی ته يی پوره نشي ليدای ستا نظريه دغه لاره ډير ژر عبور کوی او کندي کپري داخوا هغه خوانه گوری . ستاسير ډير گړندی دی او په دغو مره سرعت کښی دقت او نغمه نه ځایری .

قوی او ضعیف

ددنيا دود او دستور خودادی چه زور ور په کمزوری وهی اوضعیف به دقوی له لاسه په عذاب وی ، مگر په کورونو کښی دمینی او محبت تقاضابل رازده . هلته يو کوچنی ماشوم خپل مشرور ور په څپيره وهی او هغه ورته خاندی یعنی له ټولونه کمزوری په ټولوزور ور دی . ماته دغه کورنی دود او دستور ډير بڼه ښکاری اوله خدایه غواړم چه دارواج عام شی . پدی پوهیږم چه په هر کاله کښی همدغه حال دی او په هره کورنی کښی کوچنیان په لویانو زور ور او زړه ور دی . دکبر او ترسا په کاله کښی هم کوچنیانو زور چلیږی او جوړ دنا جوړ په مخکښی منډی وهی مگر چه له کورونونه دباندی وگورونو بیا قوی په ضعیف مسلط دی . ددنيا طبعی قانون همدغه دی چه غټان اولویان به په وړو او بیوزلو سوک او څپیره پورته کوی او دقوت خاوند به هیڅ تحمل او حوصله نلری . ددغه ظالمانه قانون دما تولو دپاره چه پاک خدای څه شی پیدا کړه هغه مینه او عاطفه ده . دمینی او محبت په نړی کښی ضعیف او کوچنی دلوی او قوی له څپیر و لاندی ندی ، بلکه کوچنیان په لویانو حکومت کوی او د وړو پادشاهی ده . مونږ ښځه عاجزه بولو ، مگر مینی او محبت ډير زور ور او پیاوړی ددوی دخوښی اورضاتابع کړیدی . څنگه چه په زړه زما نه کښی دیوان دښاپیریو تابع وو اوس هم دقوت او قدرت خاوندان ددغه ضعیف اولطیف جنس په مقابل کښی ډير ضعیف معلومیری . که عشق او مینه په مینځکی نه وی نو ددیو او ښاپیری زور هیڅکله برابرندی . اویوماشوم هیڅ وخت دسپین ډيرو په ډیره لوبی نشی کولای اونه دمشرانوپه اوبوسپريدلی شی . یوه ورځ یوه ماشوم یوغټ سپری له لمنی ټینگنی نیولی و ، او کاله ته یی په زوره بیوه هغه خپله لمن دده له لاسه خلاصه نکړی شوه که څه هم دده زور او دهغه زور برابر نه و ، دماشوم مینی او محبت دماشوم په پنجو کښی دغه قوت ایښی و چه یولوی سپری یی په ځان پسې را ښکوده او هغه هم ځان نشو خلاصولی . که زما فکر صحیح وی او قوت او قدرت هماغه دپخوا زمانی دیودی ، او مینه هماغه ښاپیری ده چه دیوان یی له فرمان لاندی و .

که دمینی او عاطفی ماشوم دهرڅنگه لوی سپی گریوان ته لاس واچوی یا بی لمن ټینګه ونیسی څوک ترینه ځان نشی خلاصولی ځکه چه دا قوت په ټولو قوتونو زورور دی.

زه مینه او عاطفه د زور او قوت په مقابل کښی ځکه ما شومان بولم چه زور او قوت ډیر پخوا پیدا شویدی او انسانی عاطفه انسانی رحم او شفقت وروسته پیدا شوه یعنی هماغه شان چه فرعون له موسی نه دمخه دنیا ته راغی حیوانی غرایز هم له انسانی عواطفونه ډیر پخوانی دی او دمخه په لحاظ عواطفونه کوچنیان ویلی شو، مگر کوچنیانو ته پاک خدای هغه قوت ورکړیدی چه فرعونان ترینه په خوب کښی هم ویره او بد بد خوبونه وینی. که څوک په دنیا کښی د صلح او سلام غوښتونکی وی او غواړی چه دناروا او ظلم مخه ونیسی نویوه داسی اختراع په کاره چه د عشق او مینی له عنصر نه پکښی کار واخستل شی.

دا اختراع د دماغ کارنه دی د زړه کاردی او د زړه توجه ته ضرورت لری.

پدی باب کښی ساینس او تخنیک ته رجوع نه ده په کاردا افتخار که هر وخت دنیا ته حاصلیږی نو د شعرا و ادب په لمن کښی به وی او د زړو نو په مملکت کښی به پیدا شی.

ښه گټه

قصایې پریږدی. له میرو او پسو نونه بل شان گټه واخلي!

دوریوله پوستکونه پوستینونه مه جوړوی له وړیونه بی ښه توکی جوړ کړی.

که تاسی وړین کالی واغونډی، پوستین ته څه حاجت نشته.

هغه وخت چه انسان نه پوهیده دمیرو او وزو پوستکی بی اغوستل، کله چه انسانیت ترقی وکړه او شپون درمی خاوند شو بشمینی پوښی رواج شوه او د زاهد خرکه له وړیو جوړه شوه.

دمیرو او پسو نوله غوښونه د غرو لیوان او پړانگان استفاده کوی او شپانه ترینه یوازی پی او وړی اخلی.

د وحشی او مدنی انسان فرق همدغه دی چه هغه دونی بناخ رامتوی او میوه بی خوری، دی ترینه یوازی میوه ټولوی او ونی ته زیان نه رسوی.

دا گټه ښه گټه ده دانسان گټه باید همدغه رازوی.

دگټی ښه او سمه لاره پیژندل دانسان کاردی، گټه په کار او زیار کیرې اوبی کاره گټه ښه نه ده.

هغه کسان چه دنور و په تیار و درمند و د اړی غورځوی او دگټی دپاره بی لنډه لار غوره کړیده لاسونه او پښی بی د ترلودی.

تاسی کوښښ وکړی چه گټه له لری ځایه راوړی او د کار برخه پکښی زیاته وی.

هغه چه دکلی په دکان کښی سودا کوی او هغه چه له لری ښاره سودا راوړی په متاع او بها کښی بی ډیر فرق موجود وی.

تاسی پخپلو بانو او بازانو د همسایه گانو چرگوری مه نیسی! دهوا مرغان او د غرونو زړکی او سیسی ونیسی.

له نژدی ډنډو نو څخه ناپاکی اوبه مه راوړی لږ لری لارشی له هغه سیند یا له هغی چینی نه رښی او پاکی اوبه راوړی چه رنگ او خونډی ډیر ښه دی.

دا ښه گټه نه ده چه یوه روپی په درو روپو ورکړی او خوشی په خوشی دگټی خاوندان شی.

گټه بايد په غير مستقيم ډول وي او کار پکښې د بريد خل ولري.
 په مستقيم ډول هيڅوک څره او پارو د غلي په کندوانو کښې نه اچوي مگر هغه غله چه له همدغه ناپاک جنس څخه
 د کار په وسيله پيدا کيږي پا که او حلاله ده.
 لنډه دا چه بي کاره گټه که په غلاوي که په سوال وي که په زوروي انسان ته نه بنايي او هغه گټه چه په کار او زيار پيدا
 کيږي ډيره ښه گټه ده.
 نوراشي! چه کار وکړو او هرڅه په کار پيدا کړو.
 ښه کار او ښه عمل دخداي (ج) په دربار کښې ډير قدر لري او په مثقالونو خرڅيږي.

داختر په ورځ

داختر په ورځ ځينو کورونو ته ولاړم چه د ښايست او ښکلا پکښې هيڅ نيمگړتيا نه وه اوله ډيري خيالوري ناوي نه يي
 هم ډول او سنگار زيات معلوميد.
 د کور په نقشه او هندسي شکل کښې د جمال مظاهر له ورايه معلوم و، رنگ آميزي په ذوق او سليقه برابره وه.
 د کور پردې ډيري ښکلي وي.
 قاليني ميزونه، چوکی او هرڅه ډير نفيس او ښکلي معلوميد.
 راز راز ميوې په بلوري لوبڼو کښې ايښي وي او بي له اشتها نه د بل شي نيستي نه وه.
 د ثروت او غنا ټولي کرشمې موجودې وي.
 عيش او نعمت لکه د سيد محمود پاچا لتيان له دغه کاله څخه نه وتل.
 که د دنيا جنت ورته وو ايم څه ډيره مبالغه به نه وي مگر د و مره فرق و، چه ډيرو غټو گنهگارو ته يي وربيره و او ساده
 مسلمانان نشو ورتلي.
 هلته ماته دا فکر پيدا شو چه مونږ ولي هغو کورونو ته نه ورځو چه دغه راز شيان پکښې نشته او يوازي همدردی
 او انساني عاطفه سپري ورولي کله چه له دغه کاله په خيبر او و تم نو فکر مي کاوه چه چاته ورشم او څوک ووينم؟ پدي
 کښې يو فقير وطن دوست سترگو ته ودریده چه نس يي وري مگر سترگي يي ډيري مړي وي، په کور کښې يي هيڅ نه
 و، مگر په زړه کښې يي دوطن مينه او د خدمت آرزو ډيره زياته وه.
 زه چه دهغه دروازي ته ورسيدم پنځه تنه نور هم به په دروازه کښې وه دريدل د کور خاوند د دروازي په ټکولو راووت
 اوله مونږ سره يي په ډيره مينه روغې وکړ، دهغه له وضع دا معلوميد چه له مونږ سره پخپل کور کښې کښينا ستوته
 نه دی جوړ او غواړي چه خبره په ولاړو پښو خلاصه شي مگر زموږ زړه غوښتل چه څه شيبه ورسره کښينا او دده له
 حاله ځان ښه خبر کړو، هغه له ناکامه مونږ پخپل کاله ته بوتلود کاله په مخکښي يوزړه چوکی او يوزوړ شکيدلی کت
 پروت و، چه خاص دمیلمنود پاره و، اوبی له ملیمه څخه يي ديوه پوزي تحمل هم نه درلود مونږ دوه دري تنه دکټ په
 بازوگانو کښينا ستواو نور په خاورو کښينا ستل څو دقيقی چه تيري شوی هغه مونږ رخصت کړو او نور يي ونه غوښتل
 چه خپل اشنايان په سپيره ډاگ کښينوي.
 پدي کاله کښې داختر ورځ لکه دروژي ورځ داسی وه او په تمامه معنی ديوه غريب سپري کورو.

دده درويشانه ژوند اوصبر و قناعت ماته ډير معظم او محترم بنکاریده اوله ځانه سره می ویل هغه افتخار چه ددی کاله په برخه رسیدلی دی هغه بل کورترینه محروم دی.

هلته که غنا او ثروت خپل زیب اوزینت نبی دلته تقوا او پاک کنفسی خپل شهامت خرگندوی او قلندرانه استغنی سترگوته درپیری.

دا هغه سړی دی چه دیوه شرکت لویه سرمایه یی په لاس کنبی وه او کله به یی دوه لوی ریاستونه په اختیار کنبی وو. که چیری ده نا جایزه استفاده کولی یایی جایزه استفاده هم پوره کړی وای نن به دغسی نه و او دده دکوټو فرش به دنیستی باد دومره ژر نه وای وری.

مگر گوری چه پدی سړی باندی زړه ونه سیزی او په حقارت ورته هیڅکله ونه گوری.

زه هم دا حال ددی دپاره نه لیکم چه دچا ترحم ورته جلب کړم ځکه چه دی دنیاته په حقارت گوری اوله ده سره دبی نیازی غروړ ملگری دی.

دده په نظر کنبی خپله تقوا ډیره درنه معلومیری.

دی ځانته په ډیر درانه نظر گوری او نور وته هم ډیر دروند بنکاری.

مونږ باید په هغه چا زړه و سیزو چه له ډیر مال او دولت سره هم ځانته دغه حیثیت او شخصیت نشی پیدا کولی یعنی په لوړ مقام کنبی خلقو ته تیت معلومیری او په ډیر لوی کور کنبی هر چاته وړوکی په نظر ورځی هغه څوک غزه النفس لری او د خلقو په نظر کنبی دشخصیت خاوند دی په هغه زړه سوی نه دی په کار.

خرقه پوشو په خرقة کنبی موندلی * هغه خط چه په دنیا کنبی دنیا دار کا

خانی لاره

په موټر کنبی سپاره وو، یو خانزاده غوندي سړی هم په موټر کنبی ناست و، د تیروخت زړی قیصی یی کولی. هغه وویل: پخوا موټرونه نه و، مونږ به په اسونو سپاره وو نو کرانوبه مویه مخکینی مندی وهلی. هغه وخت خان او غریب معلوم و، خانزاده او دآب سړی پیژندل کیده عام او خاص یورنگه نه وو. اوس هر سړی په موټر کنبی سپیری، او نو کردبادار له څنگه ناست وی.

چه موټرونه راغله او غریبان پکنبی سپاره شوه خانی لاره. اوباداری بی رونقه شوه.

دخان قصه ډیره اوږده وه خود مطلب ټکی دا و، چه خانی لاره ځکه چه خواران او غریبان په موټر و کنبی سپاره شوه.

یوازی

ماشومان، ځوانان، سپین زیری دپسرلی میلی ته روان و، زه هم له دوی سره ولاړم او په ډیرو گڼو خلقو کنبی ننوتم. هلته دپنبی اینودو ځای نه و، اوبی حسابه مخلوق راغونډوو.

نه پوهیږم چاله مانه پوښتنه وکړه چه ته یوازی یی که څوک درسره شته؟ ما وویل: زه یوازی یم.

همدغه وخت زه دیوازی په معنی پوه شوم او داراته معلومه شوه چه په ډیرو گڼو خلقو کنبی هم سړی یوازی ویلی شی.

فاتح

سکندر له ډير قوت او ډيرو لښکرو سره بنارته راغی د بنار له خلقو سره یی خوځله زورور جنگو وکړه .
 له دواړو خواوو نه ډير خلق ووژل شوه ، ډيري ويني توی شوی ، ډيري ککری له پښو لاندی شوی ، وروسته له
 ډيرو جگړو هغه دمړوپه سرونو پښی کښودی او دلوی فاتح په حیث بنارته ننوت .
 دی ډير په قهر و ، ده غوښتل چه بنار لوت کړی ځکه چه په بنار کښی یو پټ قوت موجود و چه ده ورسره مقابله نشوه
 کولی .
 دی چه بنارته ننوت په یوی ډيري ښکلی پیغلی یی سترگی ونښتی او په یوځل لیدوی زړه بایلود .
 څوک چه بی زړه شی هغه بیا جنگ او جگړه نشی کولی ځکه ده هم له خپل ټول قوت او قدرت سره ځان دغی پیغلی ته
 وسپاره .
 دغه لوی فاتح چه د عشق او مینی په پنجو کښی گیر شو ، بل راز شو او دخپلی معشوقی د خوښی د پاره یی
 د بنار د خلقو خدمت ته ملا و تړله .
 دغه وخت دا معلومه شوه چه دی فاتح نه وفاتح بل څوک و .
 دی پدی نه پوهیده چه ډير زور او قوت خپل ځان یوه قوت او قدرت ته سپاری چه له سلطان او شهنشا نه
 د خلقو خدمتگار جوړوی .
 په رښتیا چه د عشق مقام ته رسیدل هم څه آسانه کار نه دی او د ښکلا په دربار کښی پادشاهی هم په تعظیم او احترام
 سر تیتوی .
 هلته محمود د ایاز تابع دی او سکندر هم په یوه نظر بل راز کښی او قهر و غضب خپل ځای مینی او محبت ته پرېږدی .

لباس

بدرنگه خیاط و ، مگر کاری بنایسته و او کالی یی ډير ښه گڼل .
 د فیشن خاوندانو خپلی دریشی به په بل چانه جوړولی ، هر چا به ویل چه فلانکی ډير ښه خیاط دی ، دده په شان ښه
 لباس بل څوک نشی جوړولی .
 دغه هنر پدغه سړی کښی ډير غرور او تند خوی پیدا کړی و ، یعنی څومره چه دده څیره سپی وه هغومره یی خوی هم
 د سپی و مگرد غود و و سپو د چامخه نشوه نیولی او د خلقو هجوم په ده باندي ورځ په ورځ زیاتیده ځکه چه صنعت
 او هنر په ده باندي د ښه خیاط نوم ایښی و .
 که دغه سړی له دغی ناشولته څیری او خپل بد عادت سره ښه خیاط نه وای له ده نه به بد بخته انسان بل نو ، یا به دی
 هغه وخت د ښه سلوک او ښه خبری خاوند و او سیرت به یی بلا راز و ، یعنی ښه خیاط به نه و ښه سړی به و ، مگر اوس
 دده هنر او کمال ښه خوی ته ضرورت نلری او دده په بد خوی او بده څیره یی ډيره ښه پرده غوړولی ده ځکه هر چاته ښه
 ښکاری او هر څوک ورته په قدر او عزت گوری .
 فن او صنعت ډير ښکلی شاگردان دده لاس لاندی کړه او د ډيرو ښکلود قدا و اندام اندازه اخلی .

زه دغه خياط پدی حقيقت ډير بڼه پوه کړم چه دانسان حقيقت په صنعت او هنر پيښېرې ځکه دغه سپرې د خلق په نظر کښې محبوب دی او هر څوک يې د زړه ساتلو کوښښ کوی.

هماغه شان چه يو بدرنگه مخ له بنايسته پلواندی پت دی او د هر چا نظر ځانته راکاږي دا خياط هم د بڼه لباس په جوړولو کښې پت دی چه څوک يې حقيقت ته نه گوري کار او لياقت ته يې گوري.

د بڼه لباس اغوستل خوپه ځای پريږده جوړول يې هم د غومره اثر لري چه بد بڼه کولی شي.

لباس په لومړي وخت کښې د ځان پتولو د پاره جوړ شو، چه پخوا يې بنايسته هم پت او او د ښکلا مخه يې نيوله خو وروسته پخپله دومره ښکلی شو چه دانسان اصلی او حقيقي بنايسته يې له هر چانه هير کړ او د طاوس د بڼو کار ترينه واخستل شو.

دانسان لباسونه ډير زيات او خورازه دی چه ځينو ته مونږ د لباس په نظر نه گورو هغه بنايسته او ښکليتوب چه دانسان په صورت او څيره کښې ويني له يوه لباس نه زيات قيمت نلري که څه هم په ډير جگ نرخ خرڅيږي اوله انسان نه يې قيمت ډير لوړ شويدي.

په دغه قيمتي لباس کښې هم دانسان عيونه پت دی او ستار العيوب دا ښکلی پرده دسترد پاره دانسان په معايبو اچولی ده.

هغه چه مونږ ورته خوبان وايو او ډير ښکلی په نظر راځي مونږ پري زړونه بايلو او عشق ورسره لرو مگر پدی نه پوهيږو چه څومره بد څو يونه اونا کاره عادتونه په دغه ښکليتوب کښې پت دی، که دا خري او دا عادت په بل چه کښې وي ډير بد ورته گورو مگر دلته د صورت بنايسته د سيرت عيب پت کړي او په همدغه وجه دليلی سپي د مجنون په نظر کښې بناغلی دی.

دهمدی لامله د معشو قوجفا له وفانه بنايسته ده او د ښکلو ظلم او ستم د ظالمانو ظلم غوندي بدرنگه نه وي.

مونږ علاوه په دغو ظاهري لباسونو معنوی لباسونه هم ځان ته پيدا کړي دی چه يوله بله پکښې ځان پتوو او په دغه وسيله خپل حقيقت له پوهانو او هونبنيارانو نه هم پت ساتلی شو.

ددغه لباس نوم پوهه او هونبنياری ده چه د علم او معرفت په نامه يادېږي.

هغه چه زمونږ په نظر کښې عالم، فيلسوف يا اديب او هنرمند معلومېږي دهغه عيونه د علم او پوهی له پردی لاندي پت دی چه مونږ يې بڼه نه ويني يايې ډير بڼه ويناو نقص راته کمال معلومېږي.

څنگه چه فصاحت او بلاغت کله حق ناحقه کوی او غلط صحيح بڼی د فصاحت او بلاغت خاوندان هم له ډيرو عيونو سره زمونږ په نظر کښې بناغلی ښکاري او اصل حقيقت يې رانه پت دی.

هو! د جمال او کمال خاوندان او د علم او ميني صاحبان ډيرو ښکلو او بنايسته پردو تر شاپت دی چه مونږ يې اصلی بڼه نشوليدلی.

د منطق او بيان خاوندان خپله بدی هم نيکی بنودلی شي او د بل نيکی بدرنگولی شي.

ددی عصر سحر او جادو به په دغه ډول زمونږ په سترگو او نظر لوبی کوی.

ډيروخت په کاردی چه انسان طلسم هم مات کړي او حقيقت ته ورسېږي ياله يوبل طلسم او بل سحر سره مخامخ شي.

مونږ اوس انسان نه وينيوا دانسان رنگ او صورت وينيوا يې په وينا او خبرو کښې گورو که ډيرو پاندي لار شونو کار او هنري وينو.

د انسان حقيقت صورت نه دی، پوهه نه ده، فصاحت او بلاغت نه دی، په کار او صنعت کېنې هم د انسان فطرت او نفسي کيفيات څوک نشي ليدای.

د اتول شيان د انساني حقيقت د پټولو او ښه ښودلو لورنگ رنگ لباسونه او حجابونه دی.

د انسان غرايز او خويونه د انسان اصلي حقيقت دی چه ډيرې پردې يې په مخ پرته دی.

انسان پس له مړينې په قبر کېنې هم بې پردې نشي او سيدلي او چيرته چه دی نه ځان ويني او نه بل ويني بيا هم بايد په کفن کېنې پټ وي ځکه چه دده ټول عزت او حرمت پدې کېنې دی چه بې پردې نشي او څوک يې بې پردې ونه ويني.

هغه انسان چه په عبادت کېنې يې ريا پټه ده، په هو ښياري کېنې يې ښيطانت پټ دی او سخاوت يې هم ديوه داسې پټ تجارت نوم دی چه له گمرکي محصولاتو نه هم معافيت لري هغه ترقيامته له نورو نه ځان پټولي شي.

د استرلکه د ښځو حجاب او حيا هغه شي نه دی چه د مدنيت او تجدد شمال يې له مخه لري کړي.

په دغه سترډير بې پردې خلق هم ډير ټينگ دی.

چيرته چه دنن جامې ډيرې لنډې شويدي او خلق د صورت د بربندولو ډير هو سي لري هلته هم د انسان سيرت او حقيقت په ډيرو پردو کېنې پټ دی.

په انسان کېنې ځيني ضعيفي جنبې شته چه له ډيرې حيا نه خپل خاوند ته هم ځان پوره نه ښي او انسان ورته له ډير خجالته سم نشي کتلي همدغه سبب دی چه هر څوک خپل ځيني شيان هيروي او خپلو عيبونو ته داسې اصلاحي رنگونه ورکوي چه پخپل ځان يې گمان بل رازشي او خپل شعور هم وغولوي.

نن د انسان خيره په تلويزيون کېنې له ډير لري ځايه ښکاري مگر د انسان معنوي خيره او باطني تصوير د و مره پټ دی چه سرې پخپله خپل ځان پوره نشي ليدای بلکه خپل عکس د نورو په نظر کېنې ويني. که چاته ښه ويل هغه ځان ښه گڼي او خوشحاليري که خلقو څوک بدو گانه له بدو خلقو سره په زندان کېنې لويږي که څه هم يوسف يا سقراط وي.

همدغه وجه ده چه له ډيرو خلقو نه دستايونکو په ستاينو او د متمليقينو په منطق ځانونه ورکيږي او خپل شان بل شان ويني.

دهمدغي اغيزې په سبب اوس د ځينورنځورانو علاج په خبرو کوي او ډاکتران ورته وايي چه ډير ښه يې او هيڅ مرض درکېنې نشته يعنی دغه د دروغو شاهدی ناروغه هم ښه کولي شي او يو طبي علاج گرزيدلی دی.

زه دامنم چه په دنيا کېنې ښه او بد شته مگر د ښو او بدو په پيژندلو کېنې د و مره سودايي شوي يم چه دغه تميرانه ورک شوي غوندي دي.

کيدای شي چه مونږ ډيرو کسانو ته په دروغو ښه ووايو او هغه ښه شي يا ډير ښه بدو گڼو او هغه بد شي ځکه چه زمونږ ښه او بد زمونږ د تصور او تفکر نومونه دی نه د حقايقو.

مونږ هغه چاته ښه وايو چه زمونږ په او نظر کېنې ښه وي نه دا چه په خارج کېنې ښه وي يا بې حقيقت ښه وي.

مونږ څو سوه او څو زره کاله پخوا هم ښو او بدو په نامه ځيني شيان له ځينو نه ښه گڼل او اوس هم ښه او بد يو راز نه گڼو، ښايي چه بد ښه وگڼو او ښو ته بدو ووايو او په همدغسي تمير ځان له بې تميزي وژغورو.

مونږ ظلم بد گڼو او عدالت خو ښو مگر ځيني مظالم راته د عدالت په خيښودل شويدي او ډيرو بدو خلقو راته ځانونه ښه ښکاره کړيدي، يعنی منطق او استدلال، ريا او تذویر، تعراو ادب، عقل او فلسفي، عرف او عادات، سياست او تمدن کله له سمی لاری نه اړولی يو او زمونږ په شعور او احساس يې هر راز لوبی کړيدي.

دا کار هر کله او هر چیرته پوهانو او د هنر خاوندانو کړیدي احمقان او ساده گان د خدای (ج) له دغسی سترو گناهونو ساتلی دی. که مونږ له بناړونو او مدنی دنیا نه په څنگ شو او نا پوهانو ته ور شو هغوی خپل ځانونه له نورو نه دومره نه دی پټ کړی. د هغوی اعراض او مطالب دومره لوخ دی لکه د متمدنو خلقو میرمینی. هغوی د حقایقو په پتولو کښی ډیره لږه برخه لری او ژبی بی له زړونو سره ډیر غدر او خیانت نه کوی. هلته دوستی او دښمنی، گناه او تعدی، ظلم او رحم ځان بل راز نه بی، ریا او تگی د هغوی کاله ته ډیره لاره نلری. هلته د صداقت ځای سیاست نه دی نیولی. هغه خلق ډیر لباستی خلق نه دی او په ډیر ساده لباس کښی ژوند کوی.

خیرات

ډیر غټ سپری مړ و او په بدرگه کښی بی ډیر پسونه غوایان او چرگان حلال شوه. دا خیرات ډیر لوی او زورور خیرات وه چه د شاهانه میلستیا رنگ بی درلود. د خیرات د انتظام د پاره ډیر خلق مقرر و او ډیر وښو او شپز انو پخلی کاوه د خدای در رضاد پاره راز راز نعمتونه او هر رنگه طعامونه تیار شوه. خلق لکه میلمانه په تگتو نو راو بلل شوه او د هر چا ځای معلوم و. هغه چه په گړند یوگا ډو کښی راغلل دننه قصر ته ننوتل. د خانانو او ملکانو د پاره بیل ځای و. مامورین او میرزایان گونبی ناست و د سوداگرو اوزمیندارو د پاره بل ځای جوړ شوی و. هر چاته د هغه په اندازه برابره ډو ډی راتله. د هر چا درجه او مرتبه معلومه وه. د عامو وگړو د پاره غټی وریجی وی اوله معتبرونه بیل ناست و. ځینی خواران او فقیران که څه هم وږی پاته شوه او چاهلته پری نښودل مگر د آب او عزت خلق په ډیر ښه شان عذر شوه او د زور و قدر او عزت پوره وشو. ددی خیرات قصی تر ډیره وخته کیدلی او هر چا به ویل چه دیر زورور خیرات وو ډیری پیسی پکښی ولگیدلی. هلته یوړوند او یوشل ناست و، هغوی وویل افسوس چه زمونږ برخه پکښی نه وه او مونږ هلته چا پری نښودو.

د زیارت ډیوی

د جمعی مبارکه شپه وه، خلق زیارت ته را بلل او شمع به بی بلولی، ځینو به په خاورینو ډیو و کښی تیل اچول او ډیوی بی لگولی، په زیارت کښی ډیری ډیوی روښانه شوی او خلق بیرته خپلو کورونو ته لاړل.

هلته هيڅوک پاته نشوه او ډيوې ټولې دزيارت په اروا بلي وي زه چه کور او کلي ته راغلم په کلي کښي دغريبانو کورونه تياره و. هغوي تيل نه درلوده ځکه په تورتم کښي ناست و. څوک چه په ثواب پسي گرزیده ټولو دزيارت ډيوې ولگولي او د خوارانو غريبانو له حاله ناخبره و. هو! دغريبانو په کورونو کښي تياره وه ځکه چانه ليدل. په دوي باندي يواځي د خدای نظر و او بس. ددوي ډيوې دي خدای ولگوي مونږ به دزيارت ډيوې بلو و.

دمزار لوجه

کوپه کور او کلي په لي به گرځيدمه او د خدای په نامه به مي څه غوښتل چا به يوموتي نا پاکه غله را کړه او چا به سوی ډوډي را کوله. ډيرو کورونو به ځواب را کاوه او ځينو به په دروازه کښي هم نه پريښودم څو ورځي ديوه اوبل له درگاه نه وږي او بينو را غلم. هيچا هيڅ رانکړه، له ټولو خلقونه مي زړه بد شو، دنيا ته مي په کرکه وکتل، خدای ته مي رجوع وکړه او په دغي کوټني (قبر) کښي پريوتم. هغه چه زه به يي په دروازه کښي چانه پريښودم او س ماته لاس په نامه ولاړوي له مانه څه غواړي. زما په نامه زما کوټني ته هرڅه راوړي او د خدای په نامه خوارانو او غريبانو ته سوی مړي هم نه ورکوي.

لياقت

يوه ويل: دغه مدير دوزارت لياقت لري او هغه وزير يي لياقته لور مقام ته ختلي دي. زما ملگري پدي خبره هغومره خوشحاله شولکه زه چه خپه شوم. ما ويل لياقت بايد دومره بي قدره نشي. هغه ويل ديو مملکت دترقي او لوړتيا لوي دليل همدغه دي چه لياقت پکښي ډير قيمت ونه لري، چيرته چه علم او پوهه ډيره ترقي وکړي هلته بيا ډاکتران او پوهان ځان ته کار او ډوډي نشي پيدا کولي او دلور و شهادت نامو خاوندان يا وزگارگرزي يا چيرته ټيپرا وگازري خرڅوي. په مترقي هيوادونو کښي يو پوليس يا ډيريور هم لوړ تعليم لري او يو دهقان دکرهني په کار کښي زمونږ له ريس زراعت نه ډير پوه معلوم يږي، دلته چه لياقت ډير لږ دي اوله لږو خلقو سره دي نويو سپري په لږ غوندي پوهه خدای نظر خان شي اولور مقام ته څيږي، زه په دي ارمان يم چه زمونږ په هيواد کښي هم لياقت ډير ارزانه شي اوله خارج نه يوه عالي شهادت تمامه راوړل څه ډير قيمت ونلري. زه به هغه وخت ډير خوښ يم چه يو سپري دوزارت لياقت ولري او په ډير ټيټه رتبه کار وکړي. زما ملگري دخبرو په چل ډير ښه پوهيده او دبل په خوله کښي يي خبره وچوله ماته دڅه ويلو موقع ډيره لږه پيدا کيده، هغه ته ما ايله همدغومره وويل:

زه پدی نه يم خوابدی چه يو مديردوزارت لياقت لری او وزيرنه دی ځکه چه وزارتونه هر چيرته لږدی اولايق کسان بايد په هرځای کښی دومره ډيروی چه هريوه ته مديريت هم ونه رسيږی مگر دا بله خبره که رښتيا وی چه یوسړی بی لياقته لوړ مقام ته ختلی دی په ډيري خوابدی ارزی او د لياقت په دغسی بی پتی په سروسرگوزږل په کاردی، که چیری دهيواد ټول کارونه د لايقو خلقو په لاس کښی وی او ځینی لايق او وړ کسان وزگار پاته شی یا دهقانی وکړی څه بده خبره نه ده.

هغه وویل زه نه پوهیږم چه ته لياقت څه ته وایی ځکه چه سیاسی او اداري لياقت لکه د بوډی ټال مختلف رنگونه لری او یوهوایی نمایش ورته ویلی شو.

د لياقت لکه علمی او فنی لياقت یو ټاکلی او معین شکل نلری چه هر چيرته او هر کله هر چاته یوشان ښکاره شی او ټول ورته په یوه نظر وگوری.

ته دا ومنه چه علمی او فنی لياقت، سیاسی او اداري لياقت، اخلاقی او روحی لياقت یوله بله فرق لری او دغه ټول لياقتونه په یوه سړی کښی ډیر لږ جمع کیږی.

د اښه کارنه دی چه مونږ له هر سیاسی او اداري شخص نه دا اخلاقی لوړتیا انتظار ولرو یا ترینه علمی او فنی لياقت وغواړو.

دیوه سیا ستمدار او اداره چی سړی لياقت دادی چه خلقو ته ځان او جهان په بل راز ونښی او څه چه ځانته روا گڼی دنورود پاره بی ناروا وگڼی، یعنی په خپله هره شپه قمار ووهی او نور و جوار گروته سزا ورکړی، دی دبزم په مجلس کښی هر څه وکړی او په نور و باندي ټنگ تکو ودروی.

پخپله نه انجنیروی او نه مهندس مگر علمی او فنی کسانو ته لازمه هدايات ورکړی او به کاری و اچوی، ده په کوم مکتب یا مدرسه کښی څه نه وی لوستی مگر د ښوونځیو امتحانونه واخلی او ښوونکو ته د علم او معارف په باب گټوری ویناوی وکړی.

ده ویل ما دخپل ماموریت په وخت کښی خپل لوی لوی آمران ولیدل چه دمطبوعاتی چارو په باب بی ما ته هدايتونه راکول مگر دغه کلمه بی (مطبوعاتی) لیکله، دا خترو نو په ورځ به بی پخپلور سمی نطقونو کښی د عدالت گستر په ځای رعیت گسترو ویلی.

ښه می په یاد دی چه یوه ورځ چا دده د پاره میلمستیا کړی وه چه هر څه دیرزیات و، مگر د کیفیت په لحاظ بی خونده نه وه، هلته یوه مدیر وویل دا میلمستیا د کمیت په لصاظ دستا ینی ورده مگر د کیفیت په لحاظ بی مزه نشته. زمونږ آمر چه دیر لوی کار دار و مگر د کم او کیف په معنی ښه نه پوهیده هغه ته وویل چه: (کمیت نگو کثرت بگو) زه دغه وخت پدی پوه شوم چه اداري او سیاسی اشخاص علم ته ډیر احتیاج نلری دوی پخپل قوت او قدرت لوړ مقام ته رسیدلی شی او پوهه د لاس لاندی خلقو د پاره ډیره په کار ده.

ماته دا معلومه شوه چه علم عادی لياقت دی او قوت د فوق العاده لياقت نوم دی، په فوق العاده لياقتونو کښی ځینی هغه لياقتونه هم داخل دی چه هر څوک بی نشی لیدی او بلا تشبیه له سحر او ساحری سره شباهت لری چه زرنګ، چلاکی، خودنمایی او عوام فریبی ورته ویل کیږی او د چانس او تصادف برخه پکښی زیاته ده.

کوم قوت او قدرت چه د اداري او سیاسی کسانو په برخه رسیدلی دی هغه دیوه روحی تاثیر په وجه د فوق العاده لياقت رنگ پیدا کوی او د جلال او عظمت په رڼا کښی دیر معمولی لياقتونه فوق العاده معلومیږی.

که ښه فکر وکړو او ووهنه غولېرونو لياقت او کفايت د زور او قوت دوهم نوم دی او علمي يا فني لياقت په هروخت او په هر ځای کېښي د قوت او قدرت تابع دی.

افلاطون او ارسطو که په هر ځای کېښي وی د سکندر لاس لاندی نه وی او سقراط به په زندان کېښي د زهر وکنډول په سراپوی.

هغه کسان چه اوس په مدني دنيا کېښي د ديموکراسي په اساس د آرا په کثرت لور مقامونه نيسي هغه هم په علمي لحاظ لور خلق نه وی بلکه له ځينو نورو نه يې لياقت ښکته وی په اخلاقي لحاظ هم دوی په نورو څه تفوق نلري مگر په يوه ساحرانه قوت له خپلو حريفانو نه ميدان وړی او په ځينو پټيو وسايلو يا غولو و نکوشيانو عمومي توجه ځانته رااړوی.

دا د منلو خبره ده چه ځان د خلقو په سترگو کېښي ښه ښودل او لور مقام ته رسيدل ډير ځله د خلقو د غولولو او ځان بل راز ښودلو نتيجه وی او ډير لږ کسان دی چه د يوه حقيقي لياقت په مرسته يوه عالی مقام ته رسيدی او په اخلاقي فضائل په عالم کېښي محبوبيت پيدا کوی.

يو اجتماعي عالم د خپل علمي تحقيق په رڼا کېښي وايي

هغه څوک چه په رښتيا له ټولو اجتماعي عيبونو يعني له خود پرستي له تعصب له خطا کاري او له رڼا او دروغونه خلاص وی له اجتماع سره به هيڅکله موافقت ونشي کړی او هره کوره به انزوا اختيار کړی.

که دغه خبره رښتيا وگڼو نو هغه لياقت چه خلق يې خونبوی او په خلقو اغيزه لري بله قيافه پيدا کوی او داسی مثال لري لکه چه يو بدرنگه مخ په ډول او سنگار ښايسته وښودل شي.

همدغه سبب دی چه ځيني بدرنگه مخونه خلکو ته ښه ښکاره کيږي او ځيني ښايسته مخونه چه د حيا او عفت په پرده کېښي پټ دی د چا توجه نه جلبوی.

لياقت کله لکه لور برج له ډير لري ځايه نظر جلبوی مگر هيڅ پکښي نه وی او بي له نموده نور څه نلري.

کله کله وړانه کنډواله گنجونه پکښي وی او څوک يې نه ويني.

ما دغه راز ډير مختلف او متضاد لياقتونه ليدلی دی او پوهيږم چه هر لياقت ښاغلی نه دی.

ډير خلق دا هم لياقت بولی چه سپری قليه روپي په بازار کېښي وچلوی او په يوه روپي د دوو روپو مال واخلی ځکه په لياقت باندي ډيره ښه عقیده نلرم او ډير ځله راته دغه متاع لکه د غلام مال که هر څومره قيمتي وی ارزانه او بي قيمته معلوميری.

کوچنيان

زه نه پوهيږم چه و مونږ ولی کوچنيان ته په کوچني نظر گورو، يعني ولی ځانونه لوی گڼو او دوی کوچني بولو؟ ښايی چه پدی خبره زه ساده غوندی ښکاره شم اوزما دغه خبره د کوچنيانو خبره وی مگر څه وکړم زه په رښتيا تراوسه ښه نه يم پوه شوی چه لوی څوک دی او کوچنی څوک دی؟ ځيني کسان چه دلويوالي دعوه کوی او ځانونه لوی گڼی ماته کوچنی او واره په نظر راځی.

ښايي چه ددی سبب همدغه وی چه زه پخپله کو چنی یم.
 دیوه کو چنی ماشوم زمکه او اسمان هم ډیر لوی نه وی او لمريا سپوږمی ورته یو ټیکلی ښکاره کیږی.
 د دنیا لکونه او کروړونه هم د ماشومانو په نظر کښی له خوشلونه زیات نه دی او هرڅه کم په نظر ورځی.
 پاته شوه د ابله خبره چه کو چنیان زما په نظر کښی خدای ولی لوی کړیدی او زه څله هغه چاته په لویوالی قایل یم چه
 نورو ته واره معلومیري.
 د احم بی دلیل نه ده، زه په ماشومانو کښی ځینی د اسی لوی خویونه ستر صفتونه وینم چه هغه (ستا سو په اصطلاح په
 ډیرو لویانو کښی نشته)
 هغه کسان چه لوی لری او ځانونه ورته لوی او زورور معلومیري دخپلی کینی او بغض په مقابل کښی ډیر کمزوری
 دی.
 که زه او ته هرڅومره لوی شو او قوت و مومو پخپلو غلیمانو رحم نشو کولی.
 زورورو باندي قهراو غضب ډیر زوروروی مگر ماشومان دغه راز نه دی هغوی په زړونو کښی که کله عناد او کینه
 پیدا شی ډیر ژبی محوه کولی شی او یوه شیبه وروسته له هغه چا سره مینه کوچه یو ساعت دمخه بی ورسره منگولی
 لگولی.
 د اکار لویان نشی کولای، لوی خلق دخپل قهراو غضب په مقابل کښی ډیرواره او ډیر کمزوری دی.
 دا زور او قوت د کو چنیانو په برخه رسیدلی دی چه د حسد او عناد اورمپرکړی او د جهنم په گلزار بدل کاندی.
 د دنیا لوی لوی غمونه او مصیبتونه چه د لویانو ملا ماتوی په کوچنیانو ډیر تسلط نلری او د حوادثو ډیره زوروره
 سیلی ددوی له شونډو خندا او خوشحالی نشی وړلی.
 دوی په همدغه جگړه کښی خپل کاغذی پتنگان په هوا کوی او خاندی ددوی تصور او تخیل له دوزخ نه فردوس
 جوړولی شی او مونږ په جنت کښی هم له مارانو اولپمانو نشو خلاصیدی.
 دوی په ډیر لږ څه ډیر خوشحالیږی یعنی ډیره زیاته خوشحالی په ډیر لږ شی اخستلی شی مگر لویان په ډیر څه هغومره
 نه خوشحالیږی.
 پدی سودا دوی له هر چانه ښه پوهیدلی دی او نور پکښی غولیدلی دی.
 د کوچنیانو په زړه کښی چه هرڅه وی هغه په خوله هم ویل شی مگر لویانو ته دغه حق پوره حاصل ندی.
 د اجتماع اداب او قیود، عرف او عادت، اصول او قوانین په لویانو حکومت کوی او کوچنیان د عقل له غلامی نه هم
 خلاص دی.
 دا خبره صحیح ده چه انسان اول په جنت کښی و، وروسته بیا دغه نیمگړی جهان ته راغی.
 دهر ماشوم سرگذشت همدغه دی، ماشومان او کوچنیان ټول جنت کښی دی، دمورغیر د ماشوم دپاره جنت دی،
 دمیندوتیونه دشیدولښتی دی د حیات اوبه همدغه سپینی پی دی چه دمیندوله تور وپلوونولاندی پتی دی.
 ترڅو چه ماشوم ماشوم دی اوله اندیښنو سره نه دی آشنا د دنیا له غمونونه د اسی بی غمه دی لکه چه پدی دنیا کښی
 بیخی نه وی او په بل جهان کښی اوسی.
 کله چی له دغه معصومیت نه لږ غوندی لری شی او شیطان بی وغولوی نوله جنت نه بهرشی او دنیا ته راشی.
 اوس پوه شوی! چه بلوغ اولویوالی علامه له شیطان سره آشنا کیدل او غولیدل دی.

جگ برجونه

د کلا برجونه او ديوالونه ډير جگ و، د کلا شاوخوا خندق ډير ژورو. له دغه جگوالي سره دغه ټيټوالي ترلې و او دلور ټيا راز په همدغه گنبد ه کنبی پټ و. ترڅو چه يو ځای ډير ژور نشی د چا برجونه نه جيگيری. ديوه لوړيدل او دبل ټيټيدل يوله بله ترلې دی. دا جگ برجونه هر چاله لری ليدل مگر دا لويه کنده له لری چانه لیده او نژدی خلقو هم ډير پام ورته نه و. زمونږ سترگی له ډير لری ځايه اورځلی او جگ برجونه وینی مگر ژوری څاگانی اولویی کندي څو قدمه هغه خزانه وینی. ددی هسکوديوالونو اولور و برجونو خټه له همدغه ټيټ ځايه اخستل شويده دا خټه د سنډا له پنبولاندي پخه شوه او ډيرو خلقوپه لټو ووهله بی له دینه دا ديوالونه او برجونه نه لوړيده. يوه لوړ مقام ته رسيدل دغه راز کارونه په مخکنبی لری او ټيټ همدغسی جيگيری. د دنیا جاه و جلال، عزت او منزلت هماغه لوړ برجونه دی چه سرگذشت بی له ډير ټيټ ځايه شروع کيری. کوم سرچه ډير و خلقوپه مخکنبی په تعظيم ټيټ شی نور سرونه ورته په احترام نه ټيټيری. هغه چه بل ته لاس په نامه نه وی ولاړ نور ورته لاس په نامه نه دريری. دا هغه پوردي چه سپری بی يوه ته ورکوی اوله بل نه بی غواړی. که دا خبره تاسی نشی منلی نوراشی د خان نوکران وگوری! هغه چه د خان په مخکنبی خپل سر ډير ټيټوی په نورو باندي ډير تفوق لری او درجه بی لوړه ده. هغه آس چه دارباب د سپرلی دپاره په کمند کنبی ولاړ دی له نورو آسونونه ډير قدر لری او ميتران بی ډير ښه خدمت کوی. که مونږ حقيقت ته ښه څير شو عزت ډير ځله په ذلت گاته شی او باداری د غلامی نتيجه ده. ډير خلق شته چه د شخصيت گټلو دپاره خپل شخصيت له پنبولاندي کوی او د عزت دپاره عزة النفس قربانوی. څنگه چه دهقانان غنم په خاورو کنبی شیندی اوبیا د غنمو درمندونه اخلی دوی هم عزت او شخصيت له خاورولاندي کوی او ووی ته بی منتظروی. په دنیا کنبی لږ کسان دی چه خپل فطری او طبيعی لوړوالی په بل شان ساتی او دلور و برجونو غوندي نه دی بلکه دغرو له جگو څو کوسره شبا هت لری.

حقيقت

لکه چه ریا په عبادت کنبی وی او شیطنت په هوښیاری کنبی. دښمنی هم که د دوستی په جامه کنبی پټه وی اورقابت د محبت په څيرښکاری.

ډير محبتونه دي چه ډيري پتي کيني پکښي پتي دي.
 په ډيرو احسانونو کښي ديريانو نه پت دي.
 ددي زماني خدا د ماشومانو او ساده گانو خدا نه ده چه يوازي دميني او محبت له پښته وي.
 ددي وخت بښيگنه هم که هرڅومره ښکلي وي عفت او تقوي پکښي نشته او ډيره رسوايي ورسره ملگري ده.
 درقيبانو احسان او مهرباني د خلقو په نظر کښي څوانمردی معلوميري مگر له دغه باران سره تندر، رلي او سيلابونه
 ملگري دي.
 زه د دښمنانو مروت عاليجنابي گڼم مگر صداقت او محبت ورته نشم ويل همدغه سبب دي چه زه دروغ اوريا بيخي
 نشم رتلي او په ځينو مواردو کښي ورته ډير ښه ښه نومونه هم پيدا کوم.
 زه پوهيرم چه عاليجنبان خپل رقيبان څنگه وژني؟ ما ته معلومه ده چه قاتلان ټول يوراز نه دي.
 ځيني خپل رقيب په توره وژني، ځيني په ټگي او ځيني په احسان، ته کولي شي چه دخپل رقيب سرد احسان په
 زور ځانته ټيټ کړي اوله خپل حقه هم ورته تير شي مگر له رقابت نه نشي تيريدلي.
 په احسان او مهرباني رقيب محوه کيري مگر رقابت نه محوه کيري رقيب وژل اورقابت وژل ډير فرق لري.
 ډيرو خلقو خپل دښمنان مړه کړه مگر دښمني مړه نشوه.
 دپهلواني په ميدان کښي يو پهلوان بل ته د ملگرتيا لاس غځوي او احترام په ځای کوي مگر ځان ورته نه ځملوي.
 دغه راز احسان د زور او قوت خاوندان له چاسره، نشي کولي، دانیکي يوازي دضعيفانو کړي.
 هغه چه خلق ورته سخي وايي او ستاينه يي کوي عاليجناب به وي مگر دخير خاوند نه دي.
 دخان او ملک دا لويه اوبښکلي مهمانخانه (ميلستون) چه گوري په زور او جبر جوړه شويده او ډير کورونه يي دخپلي
 وداني دپاره وران کړيدي.
 داراز سخيان د خوارانو او غريبانو گيډي نه مړوي بلکه خلق خواروي او وړي کوي يي.
 حجره چلول او ميلمانه پالل په حقيقت کښي ډيرو وړي کول اولږو مړول دي.
 دغه اسراف او تبذير چه تا ته جود او سخا معلوميري دپاکي او حلالي گټي نتيجه نه ده.
 که څوک په ظلم او زور په چل او فريب پردي مالونه خپل نکړي دغه راز لوی دسترخان نشي غوړولي.
 دچا په کور کښي چه هره ورځ پسونه او چرگان حلاليري له هغه سره اړو مرويا دليوانو قوت ملگري دي يا
 دگيدرانو چل او فريب.
 که څوک غواړي چه رښتياڼي سخي او دخير خاوند وگوري نولاړ دي شي هغه دهقان دي وگوري چه يوه لاروي ته يي
 سکړک او شرومبي په مخکښي ايښي دي او پخپله يي هم همدغه خوراک دي.
 څوک چه پردي مالونه په چا باندي نه خوري او دخپل زيار او زحمت په گټه ميلمه او مسافرپالي په سخاوت نه دي
 مشهور مگر دخير خاوند ورته ويلى شو.
 هغه چه خانقاه چلوي او په لنگر کښي يي ډيرو وړي ميري په ظاهره خودي نورو ته ډوډي ورکوي مگر په حقيقت کښي
 دي دنورو ډوډي خوري.
 دغسي پيراو فقير ته که ډير خلق ډير څه راوړي اوله ډيرو غټو سوداگرونه په تول کښي دروند و خيژي رښتياڼي
 فقير ويل شو ځکه چه دده هر څه دنورو مال وي او پخپله هيڅ نلري.

څنکه چه د خان او ملک سخاوت د پردی مال برکت دی د شیخ کرامت هم دنورو د کرم نتیجه دی هغه څه چه مونږ ته په ظاهره ښه ښکاري په حقیقت کښی ښه نه دی او اصل خیره یی ډیره بده ده. مونږ دیوه لښتی روانی او به پاکی گڼو که څه هم دلار او د کوڅو ډیری پلیتی او به ورسره گډی شوی او ډیرو څارویو پکښی بولی کړیدی. ډیره ښه ده چه زموږ سترگی د حقیقت دلید و د پاره نه دی پیدا او هر وخت ظاهرته گورو.

لویه خدایه؟

که زه ښه و کړم ته راسره ښه کوی که بد و کړی د بدوسزا راکوی. که ستا مینه زما په زړه کښی وی په محبت را ته گوری. که زه بی مینی شم ستا مهربانی کمیری. ستا درحمت بارانونه په ما باندی هغه وخت وریری چه زما په زړه کښی رحم وی. زه چه هرڅه و کړم ته هماغسی را سره کوی. زما نیکبختی او بد بختی زما په عمل پوری اړه لری او جنت ته یا دوزخ ته تگ زما د ښه عمل او بد عمل نتیجه ده. زموږ عقل او فکر همدغومره دی مونږ چه تاته پخپله آینه کښی وگورو ستا په باب دغه شان فکر کوو. که مونږ ځانته ونه گورو ستا لوی شان ته وگورو ته زموږ له خیال او فکر نه ډیر لوی یی. مونږ چه د ځان غوندی خلقو د پاره کالی نیسو او هغه د سرپه سترگونه وینو یا لنډوی یا اوږده. مونږ پوهرو چه ستا ستاینه له مونږ نه پوره نه ده. مونږ ډیرو اړه او کوچنی یو ته ډیر لوی یی. دا زموږ کردی چه د ښو په مقابل کښی ښه وکړو او د بدو په مقابل کښی بد، که مونږ څوک وو هو حاکمان هم مونږ وهی. که مونږ په ځمکه کښی غنم و شیندو او او به ورکړو ډیر غنم راکوی، اوزمونږ آب و دانه ځمکه هم بی عوضه نه پریردی. که دیوه نیالگی پالنه اوزونه وکړو خوږه میوه او یخ سیوری راکوی. که سودا گرو ته پیسی ورکړو هرڅه چه وغواړو اوږی یی. که له یوه ماشوم سره مینه وکړو له مونږ سره مینه کوی. ستا شان له ټول مخلوق نه ډیر اوچت دی. ستا اراده زموږ دارادی تابع نه ده. ستا که زموږ له کړونه نه پیدا کیږی. ستا محبت زموږ د محبت مولود نه دی. ته خالق یی او مونږ مخلوق.

ماشومان

مونږ ناست وو، ماشومانو زموږ له څنگه لوبې کولې.
 کله به يوله بله ويشتل چيغې به جگې شوي ژړا اگولا به وه.
 کله به دخندا شورا وزوگ دومره اوچت شو چه په عذاب به يې کړو.
 يوه به چه دبل دلويوشيان گډوډ کول هغه به په قهرشواو کنځلي به يې کولي زمونږ پام نو، يورا پاڅيده دبل مخ يې شو کاري کړ دهغه په مخ وينی وبهيدی اوله مستی نه جنگ جوړ شو.
 مونږ ويل: خیردی واره دی نه پوهیږی.
 زمونږ لویوالی دا تقاضا درلوده چه دکوچنیانو طفلانه لوبې هيڅ وگڼو او ملامت يې نکړو.
 ماشومان د عمر او وجود په لحاظ په رښتیا له مونږ نه واره دی مگر دومره واره نه لکه مونږ چه دخدای په دربار کښی واره یو.
 د ماشومانو پوهه به له مونږ نه لږه مگر زمونږ پوهه دخدای په حضور کښی هيڅ نه ده یا هيڅ ده.
 هلته مونږ له ماشومانو نه ډيرواره یو، اوزمونږ پوهه ډيره لږه ده.
 زمونږ لوبې هم دورو غوندي دی.
 زمونږ خندا او ژړا هماغسی ده.
 ماشومان پوهیږی چه واره یو، اومونږ نه پوهیږو.
 راشی! چه پدی خبره ډیر خوشحاله شواودلوی خدای لویوالی ته په ډیر امید وگورو.

شعراو ادب

د انسان په وجود کښی دوه شيان ډیر عزیز معلومیږی چه يوه ته زړه اوبل ته دماغ وايی.
 له دماغ نه علم او فلسفه پیدا شوه، له زړه نه شعراو ادب.
 اروپایان زړه دعواطفواونفسی احوالوځای گڼی، مسلمانان دایمان او عقیدي ځای ته زړه وايی.
 صبر، رحم، کرم شجاعت، سخاوت دزړه کاردی.
 عشق او مینه په زړه کښی وی.
 شعر له زړه نه الهام اخلی اوله زړه سره کارلری.
 ډاروین وايی: هغه لوی کمال چه دتحول اوتکامل په لاره کښی یوازی د انسان په برخه رسیدلی اونورژوی ترینه محروم دی د انسان قلبی عواطف دی چه په رحم، مروت، کرم، شجاعت، نوعه پرستی ترینه تعبیر کیږی. که انسان غواړی چه له حیوانیت نه لری وی باید دغه عواطف ښه وروزی، دعواطف روزل دشعراوادی او شعرته دعواطفواواحساساتودظهوراوتجلیت کوه طورویل شو.
 څنگه چه دلمروړانگی او پلوشی لومړی ځل دلوروغروپه څو کوپریووزی اوروستی وداع هم دغروله څو کوسره کوی، دغسی دعواطفواواحساساتوپرتوهم دشاعریه زړه له نورو نه زیات لویږی اوځینی زړونه لکه دغروخمشی

او غارونه دغه رڼا يا بيخي نه ويني يا يې ډيره لږه ويني، همدغه عواطف او احساسات چه د شاعر له زړه نه الفاظو ته را نقل شي شعر تر جوړ شي او په زړو نو اثر کوي.

هو! د شعر موضوع بنکلی خیالات، عالی احساسات، د زړه تاثرات، دغم او خوشحالی خوبونه، دروحي او جسمی بنکلا اغیزی او عشق و محبت دی.

که دغه شيان په يوه بنکلی تعبير او بنو الفاظو کښی بيان شي چه د فصاحت او بلاغت مراعات پکښی په ښه شان شوی وی شعر ترینه جوړ شي او ډیر ښه شعر هماغه دی چه په دغه معیار برابر وی.

خومره چه دیوه شاعر فکر او خیال آزاد وی او د محدودیت له قیودو راوتلی وی هغومره یی شعر لوړ او عالی وی.

که یو شاعر د نورو په شان هر چاته او هر شی ته سر تیتوی او په فکر کښی یی د بغاوت جذبه نه وی موجوده له هغه نه دښه شعر هیله نشی کیدی.

شاعر باید د فکر انقلاب علمبردار او بت شکن وی.

شاعر ته نه ښایي چه د زاړه منطق درس د عقل له زاړه بوډانه واخلی او په زړه لاره په زاړه فکر پسی لاړ شي.

د شاعر خیال باید ډیر لوړ پرواز وکړی اوله ډیر هسک ځایه دغه جهان ته وگوری.

د شاعر نظر باید نورو غوندی نه وی او هر څه په بل شان و وینی د شعر او ادب ژوند د فکر په ابتکار کښی دی او تقلید یی ابتدال د شاعر مرگ دی.

د شعر او ادب دنیا په دل داری او دلبری ولاړه ده شاعر باید په هر څه او په هر وخت کښی زړه ته رجوع وکړی او ډیر حساس زړه ولری.

هغه چه په زړو نو کښی هیجان، تاثر او حساسیت نشی پیدا کولی او زړونه نه خوځوی شاعر ورته نشو ویلی.

که دا خبره رښتیا وی چه انسان په هر وخت او په هر حال کښی د زړه په خوښی پسی روان دی او زړه په دماغ باندی حکومت لری یعنی د عقل ادراک د قلبی تمایلاتوله تاثیر لاندی وی نو ویلی شو چه دیوه ملت عقلی او ذهنی سیرا و حرکت هم د شعر او ادب تابع وی او شاعران په نفسیاتو او روحیاتو کښی تهیرا و تحول راوستلی شي.

همدغه شعر دی چه په زړو کښی زلزلی او طوفانونه پیدا کوی او کله پکښی داسی صبر او سکون ږدی چه غرونه یی ثبات او استقامت ته حیران وی.

که دا رشتیا وی چه د چرگانو په نارو ویده خلق له خوبه پاڅیږی نو دا باید و منو چه د شاعرانو په نغمو دیوه ملت مړه احساسات او جذبات را وینسیري او پدی اسرافیلی شپیلی کښی بل راز تاثیرات موجود دی.

کوم فیلسوف چه هر څه بد گڼی او زنده گي توره په نظر ورغلی ده هغه هم شعر ته ښه گوری او شعر د انسان د پاره یوه ښه پناه گاه بولی.

شوپنهار روایی: ټولی بد بختی د انسان له نفس څخ نشئت کوی اوله ژوند سره ډیر مصیبتونه او غمونه ملگری دی که څوک یوه داسی چاره لټوی چه له بد بختیونه لږ غوندی په امن کښی شی باید په صنعت او هنر کښی مستمر قی شي او د ښکلا په مظاهر و کښی ځان ورک کړی.

په دغه حال کښی سړی په ظاهر له خلقو سره وی مگر په معنی کښی یوازی وی او دنیا ورته لکه یو سراب معلومیري چه دده لمنه نشی لمدولی.

په همدغسی بيخودی کښی انسان د دنیا له شراو شوره اسوده کيږی او دبی نیازی مقام ته نژدی کيږی چه غیر له حقایقو بل شی ته متوجه نه وی، دغه صنعت او هنرچه د شوپنهاور په نظر کښی د ښکلا مظهر دی او دی ورته ښه پناگاه وایی شعر دی.

که چیری په دغه غم لړلی جهان کښی د سعادت او نیکبختی پلوشو کله کوم کوررنا کړی وی هغه به د شعر کور (بیت) وی.

د شاعر خیالی دنیا تر ډیره حده له غمونو او مصیبتونو نه پټه ده او هلته د اسی به درد سره بیخودی شته چه له سپری نه هرڅه هیروی.

تاسی شعرا و ادب ته په عادی او معمولی نظر مه گوری، د شعر تو مننه او قدسیت په نظر کښی ونیسی. هغه څه چه په زړونو کښی پیدا کيږی او په زړونو اثر کوی هغه عادی او معمولی څیز نه وی.

د ادغم او خوشحالی ترانه دانسان په ژوندانه کښی ډیره زیاته اغیزه لری او انسان ترینه هیڅکله نشی بی نیازه کیدی.

دیوه ملت ژبه، کلتور، اخلاق په شعرا و ادب ساتل کيږی دیوه ولس د ذوق او شعور، فکر او خیال، د احساساتو او عواطفو هنداره شعرا و ادب دی.

هرڅومره چه دیوه ملت شعرا و ادب عالی وی هغومره بی اخلاق، نظر او روحیات لوړوی اوله لوړو ملکانو او انسانی فضایلو سره بی ارتباطی او تعلق زیات وی.

شعرا و ادب د بشر علایق له دین او مذهب سره ټینگوی او په هونښیاری کښی بینایی او همدردی پیدا کوی. کله چه زړونه کلکيږی یا تور یري نو شعر پکښی رقت او صفایی پیدا کولی شی.

هغه څه چه انسان د مادیت له غلامی اوبت پرستی نه ساتی شعر دی.

عارفانه ذوق، انسانی عاطفه حکیمانه شعور د شعریه نغمو وده کوی او د حسن و نظر علایق همدغه شی ساتی. کوملت چه شاعر نلری زړه نلری، سترگی نلری، عواطف نلری او د ذوق و تمنا له خونده محروم دی.

شاعران دا کولی شی چه دانسان فرعونی غرور په تواضع بدل کړی او د دوهی ملنگ ته شاه جهان خوی او مړی سترگی ورکړی.

غم او سرور د شاعر هدیه ده چه له زړونو څخه بی اخلی او زړونو ته بی ورکوی نو کوم قدر او قیمت دانسان په بدن کښی زړه لری په یوه جامعه کښی بی شعرا و شاعر لری.

د ادب راز

چاچه د شعرا و شاعر په باب ډیر فکر کړیدی او دواړه بی ډیر ښه پیژندلی دی هغه وایی ډیر ښه شاعر هماغه دی چه ډیر خود پرست وی اوبی له ځانه په بل هیڅ شی کښی فکرونه کړی.

دغه راز شاعر خپل ځان پخپل شعر کښی ښی او مونږ گمان کوو چه زمونږ تصویریی ایستلی دی.

شاعر ځکه په مونږ گران دی چه زمونږ د زړه خبری کوی او زمونږ خاطرات را یادوی.

شعرد زړه غږ دی او د زړه غږ د منطق له غږ نه ډیر قوی دی.

شاعر پوهیږي چه عقل او منطق، دلیل او برهان په مونږ باندې حاکم نه دی بلکه غرايز او احساسات زمونږ رهبري کوي، د همدې لامله هغه له احساس او غريزي سره خپل تعلقات ټينگ ساتي اوله زړه سره کار لري. هغه څوک چه زړونو ته بڼه بڼه پیغامونه راوړي او زړونه خوشحالوي شاعر دی، هغه پیغام چه دمعشوقی له خوا عاشق ته راځي شعردی.

شاعر له مونږ سره د عشق او مینې په کار کښې کومک کوي اوله دینه بڼه کومک بل نشته. شاعر پوهیږي چه له نا امیدي نه څنگه لذت اخستل کیږي او غم څنگي خوږ والی پیدا کړي. شاعران لکه ماشومان ډیر بڼه بڼه خو بڼه ویني او په همدغو خوبونو د زړه نو تسلی کوي. که دغه خواږه رویا او ښکلی تخیلات نه وي د ژوندانه تحمل ډیر گران دی. څه شی چه مونږ ته ژوند خوږ او بڼه ښکاره کوي دهغه شی تصور دی چه په ژوند کښې بیخي نشته. تاسی له شعراو شاعر نه علمی حقایق مه غواړي د شعر هدف حقیقت نه دی جمال دی ښکلا او جمال لکه علم په ټینگ اساس نه دی ولاړ.

د علم په دنیا کښې په یوڅه پوهیدل خوند لري او په شعراو ادب کښې ایهام او ابهام مزه داروي. دلته سراوراز، پرده او حجاب کمال دی، هلته تشریح، تفصیل تحلیل او تجزی ته ضرورت دی. هغه جذبه چه دانسان په روح ډیر اثر لري د سر جذبه ده. هیڅ ښکلیتوب بی پردی اوبی حجاب نه دی. هر څه چه مونږ خوښوو او مرویی په مخ باندې دا سر پرده پرته ده. انسان له هغو اشعارو سره شدید علاقه لري چه ځینی برخی یی ابهام لري او مختلف تعبیرونه پکښې کیدلی شی. په شعر کښې یوازی د غريزي رهبري کافی ده.

شاعر باید دخپل فن به قوانینو کښې ډیر تاورا تاونشی چه لطف اوزیبایی یا خپل معصومیت له لاسه ورنکړي. دلور او عالی شعرد پیژندلو معیار بل شی نه دی له ژوند سره ارتباط دی هر څومره چه یو ادبی اثر له ژوندانه سره بڼه ارتباط ولري هماغومره ورسره علاقمندی زیاته وي. په شعراو ادب کښې ساده انشا دا نه ده چه بیخي بی پیرایی وی او مختلف اجزا او عناصر پکښې نه وی چه مختلف اجزا او عناصر پکښې داسی ویلی شوی او گډ شوی وی چه تشخیص او تجزیه یی نشی کیدی ساده انشا ورته ویلی شو.

څنگه چه دلمرنیا ظاهراً سپینه او یورنگ معلومیري مگر په حقیقت کښې له اوورنگونو څخه جوړه ده، ساده انشا هم له دغسی ترکیب پیدا کیږي.

غرض دا چه په شعراو وینا کښې ساده گي بڼه ده او سادگی له بڼه امتزاج له عالی نظم او د اجرا له بڼه تناسب څخه پیدا کیږي. هغه انشا چه ډیری قلقلی پکښې وی او ډیر جلیل لري یعنی لکه رعد او برق داسی وی دلیکونکی عجز او تصنع ښی. دغه راز هنر ښودنه له واعظانو سره ښایی، په شعراو ادب کښې ساده گي لوی صفت دی نه کاکه توب او طمطراق. شعر له علم او فلسفی نه دین او مذهب ته ډیر نږدی دی او الهامی څیز دی په شعر کښې عواطف او خدایی فکرونه ډیره اغیزه لري. په شعراو ادب کښې یوازی بشرولتوی اوبس.

اناتول فرانس چه په ادب کښې ډير ژور فکر لري شعراو شاعر، ادب او اديب ته په دغه نظر گوري اود غسي بي معرفي کوي.

نوی کال

مونږ حسابي خلق يو اوله ځان سره يو حساب لرو. زمونږ په حساب زور کال ختم شو اود نوی کال په سر باندې موقدم کيښود. مونږ پوهيږو چه زمونږ حساب نورو غوندي نه دي. دهغوی نوی کال دشلم قرن شپږ پنځوسم کال دی او مونږ د خوار لسم قرن پنځه ديرشم کال ته نوی وايو. په رښتيا چه مونږ پخپل حساب ډير ښه پوهيدلی يو او پوهيږو چه په کوم زمانه کښې ژوند کوو او څومره بېرته پاته يو. مونږ هم د زمانې په گړندي گاډي کښې سپاره يو او چيرته ځو. دا گاډي لکه دوزیرانو مو تر کال په کال نوی کيږي مگر په زړو او خرابو لارو روان يو، ځکه گړندي نشو تللی. مونږ په کال او کالو کښې ژوند کوو او ډير خوشحال يو چه له زاړه کوره نوی کاله ته اوله زاړه کاله نوی کال ته لاړ شو. هو! مونږ نوی کال ته خوشحال يو او هر کله غواړو چه نوی لوبښي پيدا کړو او په نوی پياله خوله کيږدو، که څه هم د زړې زمانې د قرمز او جاپان لوبښي ددی وخت له لوبښونه ډير ښه دی. زمان او مکان هم دوه طرفه لوبښي دي چه زمونږ ژوند ورپورې تړلی دی او په دواړو کښې مونو يتوب خوښ دي، مگر د مکان په ساحه کښې زور او نوی ښه پيژنو او پوهيږو چه دغه ښار نوی او هغه زور دی، دا ودانې زړه او دا بله نوی ده، خود زمانې په زړښت او ځوانی کښې لکه چه تيرو تلی غوندي يو. د زمانې ظرف چه هر څومره زړيږي زمونږ په حساب هماغومره نوی کيږي، مونږ د زمانې آغازه نژدی وختونه زړه زمانه بولو او د زمانې روستيو پيړيو ته نوی عصر او نوی زمانه وايو. نوی کال هم په همدغه صحيح حساب بنادي. دا تيا کالو بوډا خپل روستی کال نوی کښې او دخپل ماشوم توب زمانه ورته زړه معلوم کيږي. هر کال چه نوی کيږي له ځانه سره نوی خيالونه، نوی فکرونه، نوی کارونه ملگري وي. که نوی کال خپل ټول کالی نوی نکړي يو څه خونوی کوي او ځيني زړې جامې له ځانه لري غورځوي. دنوی کال دنو يتوب معيار همدغه دی. مونږ هيله لرو چه نوی کال په ډيرو نوو جامو کښې ووينو او ډير نوی شيان ورسره وي. مونږ له نوی کال نه په رښتيا نوی څه غواړو او پدی پوهيږو چه زور بوډا په نوی جامه کښې هم زور دی او نوی ځلمی په زړو جامو کښې زور نه دی. که نوی کال زړو ښکاريا نو ته نوی مرغی راوولی نوی کار ورته نشو ویلی. دنوی کال د لومړي ورځی ميله هم څه نو يتوب نلري ځکه چه زمونږ په هیواد کښې دهر نوی کال شروع په ميلو او ساعت تيريو کيږي او قلبه کښې يعنی دکار آغاز رسماً يوه نمايشی لوبه دی. مونږ بايد پدی پوه شو چه نوی کال له مونږ نه څه غواړي او پخپله څه کوي؟

نوی کال سمدلاسه دورڅوپه اوږدولو او د شپوپه لنډولو پیل کوی. یعنی د خوبونو وخت کموی او د بیداری وخت دکاراو فعالیت دپاره زیاتوی. د تیاری او تورتم عمر لنډوی او درنا عمر اوږدوی. که مونږ د نوی کال په رمز او اشاره پوه شو د پسرلی بریښنا گانی همدغه مطلب ته اشاره کوی چه دنوی ژوند اساس په برق او بریښنا ایښودل شویدی او هغه زمانه تیره شوه چه د حیات او به په تورتم کښی وی او ژوند په تیارو کښی و. دنوی کال له شروع کیدو سره سم په هوا کښی اعتدال پیدا کیږی او د ژمی سوږوالی ورکیږی. دنوی کال لومړی درس همدغه دی او ساږه زړونه بی نه دی خوبن راشی! چه د زمانی په تقاضا ځان پوه کړو او پیروی بی وکړو.

زما دلاسی نیالگیه!

زه نه یم خبرچه ته چیرته وی او له کوم ځایه راغلی. دومره پوهیږم چه له نورو گڼو نیالگیو سره په یوه تنگ ځای کښی ولاړوی. هلته ستا دلویږیدو او غټیدو دپاره زمینه مساعده نه وه ځکه ستا تعلق له هغه ځایه قطع شو او دلته راغلی. زه ستا په راتلو ډیر خوشحاله یم او تاته پخپل انگرې کښی ځای درکوم. زه غواړم چه ستا تعلق او ارتباط له دغه کاله سره ښه ټینګ شی ستا نیلی او ریښی هرڅواته وغځیږی، ستا څانگی او ښاخونه په دغه نوا او فضا کښی ډیره وده وکړی او له تانه غټه ونه جوړه شی، زه به ستا د ترقی او لوییدو دپاره زیارکارم ته دلته زما له اولادونو سره په دغه کاله کښی او سپره! دا ځا په تاباندی نه تنگیږی. دا ستا کوردی ته د دغه کاله له ماشومانو نه یو ماشم یم. زه هیله لرم چه ستا له سیوری لاندی ډیر خلق کښینی. ستا شگوفه او خوږه میوه هرڅوک وینی، ستا له څانگو او ښاخونو نه مرغانو خوږی نغمی وگورم. زما نیالگیه! که زه تا شین او سمسور و وینم څومره به ښه وی. ستا ښایسته شگوفه، ستا سیوری او ستا میوه به زما دپاره ډیر لوی نعمت وی. که دغسی ښه اثر او دغه شان نیک عمل له ما نه یادگار پاته شی دا به زما نیکبختی وی. زه دغه دگلابو پوتی او دغه د عکاسی نیالگی هم ستا له څنگه ږدم او تاته دا ښیم چه زما زیاریوازی دمیوی دپاره نه دی زه ستا له شگوفی او شنو پانو سره هم ډیره مینه لرم. که له ما سره گپه شته اوبی خورا که ژوند نشم کولی له ما سره سترگی هم شته او په مخ باندی پوزه هم لرم. څومره به ښه وی چه سبایی ستا له څانگو د مرغیو خواږه او اوزونه واورم او په خوږو نغمورا وینم شم. زما نیالگیه! ته په دغه هوا کښی وده کوی باید خپله خوشبویی هوا ته و سپاری او د هوا مرغان له تانه استفاده وکړی. هغه وږمه چه ستا کاله ته راځی باید له ځان سره یو څه یوسی.

د شاتو مچې بايد ستاله کوره بينوا لارې نشي.
کشکي زما دوستان او ملگري ستا له سيوري لاندې خوشحاله کښيني اولته خوشحالي خندا او اورم.
يوه خوله خندا او يوه شيبه خوشحالي پدې ارزي چه زه خو کاله ستا خدمت وکړم اوله لري خايه اوبه درته راوړم.

د فکر پالونکي

پيرا و فقيرنه يې چه خلقو ته دعا وکړي او دهر چا دپاره د تسلي زيارت شي.
فيلسوف او عالم نه يې چه خلق درنه علم او پوهه يوسي.
طبيب نه يې چه درنخورانو علاج وکړي.
پيسي نلري چه حاتم طايبي شي او وړې ماړه کړي.
قاضي يا حاکم نه يې چه عدالت وچلوي او د حق ملگري شي.
دغه راز افتخارات ستا په برخه يو هم ونه رسیده.
ته يو شاعر او ليکونکي يې مگر له تا نه ښه شاعران او ښه ليکوال ډير پيدا کيږي سره له دې زه تا ته په ډير قدر گورم
او تا ته په ډير لوی حق قايل يم.
دلته د فکر او قلم خاوندان ډير دي مگر د فکر او قلم د ازادې علمبرداران ډير لږ دي ځکه ستا مقام له نورو نه هسک
گڼمه.
که څوک تا ته د فکر خاوند ونه وایي زه ورسره څه کار نلرم مگر که د فکر خاوند تا خپل حقدار ونه گڼي زه به ورته بي
انصافه ووايم.
هغه څوک چه په وطن کښي هيڅ نلري او د وطن د ازادې دپاره سرور کوي په وطن باندې حق لري.
همدغه وجه ده چه د فکر پالونکي مقام له فکر لرونکي څخه ډير اوچت دی اوزه هم دواړو ته به يوه نظر نه گورم.

د ژوند نغمه

ټول غلي دی ، هيڅوگ څه نه وایي . د ژوندانه نغمه غلي ده .
په دغسي چوپه چوپتيا کښي ذوقونه مري فکر ونه محوه کيږي نشاي او خوبښي لکه وحشي مرغله انسانانونه
تښتي .
زه غواړم د دغه سکوت طلسم مات کړم او خپله سرينده وغږوم .
دا سرينده ما د عشق له هيواده او د بلبلولو له کوره را وړيده .
زما د سريندي او از ډير خوږ دی .
راشي ! کښيني زما نغمي او وري زه نه غواړم چه ارزوگانې مري او زړونه ساړه وي .

زه دا احساساتو او جذباتو د وینبولود پاره راغلی يم.
 دغه ده ما خپله سرینده را واخیستله او خپلی نغمی شروع کوم.
 آه- دا څه وشوه؟ له دی سریندی نه خو هیڅ اواز نه پورته کیږي.
 سرینده خونه ده ما ته تارونه یی هم په ځای دی دا ولی نه غږیږي؟
 ولی بی سره ده؟ له دینه لویه ضایعه بله نشته.
 پوه شوم او پوهیدم دا سرینده د بلبلو له کوره ده او بی د گلونو له خوا بل چیرته نه غږیږي.
 دا سرینده، له عشق سره ارتباط لری او تارونه یی په هماغه مقام پوری تړلی دی.
 زه باید گلزار ته ننوږم او د گلونو په حرم کښی دخپلی سریندی آواز اورم.
 زما باید د نرگس سترگی، د غوټی خندا، د چندرولښتی، د سنبلو پریشانه زلفی وگورم او د حسن په گلزار کښی خپله
 سرینده وغږوم.
 بی له دینه دا خاموشی نه ورکیږي او خوشحالی نه پیدا کیږي.
 دا توری وریځی باید دلمر او سپوږمی له مخی لری شی.
 د بلبلو پنجری او قفسونه باید مات شی.
 د باغ تړلی ور باید بیرته شی چه خوشحالی راشی او ذوق و شعور سترگی وغږوی.
 د ژوند نغمه دغه تقاضالری او بی له دینه په ژوندانه کښی نشاط او سرور نه پیدا کیږي.

نوی فکر

هر چیرته لارم، هر چاته ور غلم ښکته پورته ډیر وگرزیدم.
 ښارونه می ولټول په هیڅ ځای کښی یی له هیچا سره پته نه وه.
 هغه څه چه زه غواړم دلته نه پیدا کیږي چا چه غټه چوکی غوښتله پیدا یی کړه څوک چه په نوی موټر پسی گرزیده
 هغه دی پکښی ناست دی هغه چه په پیسو پسی لالهانده و، بانکونه یی ډک کړه.
 یوازی زه خپل آرزو ته ونه رسیدم په رښتیا چه زه په ډیر نادراو نایاب خیز پسی گرزم او زما حرص له ټولونه زیات دی.
 هو! زه نوی فکرنوی خیال او نوی جهان غواړم.
 دلته نوی رایوگانی، نوی فلمونه، نوی ساعتونه، نوی فیشنونه پیدا کیږي. مگر نوی فکر او نوی مضمون نشی
 پیدا کیدی.
 دلته شاعرانو ډیری سندرې وویلی خونوی فکر پکښی نه و.
 پسرلی بییا هماغه گلونه راوړل چه مونږ څو ځله لیدلی او بوی کړیدی.
 مونږ په قرنو قرنود گل او بلبل زور مضمون اړو ورا اړوو مگر نوی څه نشو پیدا کولی.
 مونږ نوی مضمونونه په زړو موضوع گانو کښی لټوو او د زړی بوډی په سرنوی درې ږدو.
 دلته میندی نوی اولادونه راوړی مگر د ما عونه نوی فکرونه نشی راوړی.
 دلته ښځی له کورونونه وتلی شی خونوی مضمون له دماغونو څخه نه راوړی.
 دلته دا عادت دی چه پیغله د پلار په کاله زریږي او بیا ودریږي.

دلته اوس هم د زړو فکرونو کاله ته رياران ځي اوراځي اوله نوونه زړې خبرې بنې خرڅيرې.
 دلته د ډوډي په ټال کښي زړې ارزوگانې ځانگي اوزاره سرودونه غږيرې.
 دلته په خيرات خواره ميلونان شي، بيسواده به ريسان شي.
 زمونږ کوچنيان چه پيدا شي نو سپين ږيري وي او په ډيره زړه ځانگو کښي ځملي، زمونږ للو ډيره زړه ده اوزړه دايي
 زمونږ د ماشومانو تربيت کوي زمونږ ځوانان که ږيري ونه خريي او سپين ږيري ورته ويلى شو.
 مونږنوي خولي په سرکړي مگرونوي فکرونه مورد کړه، نوي ښارونه موجود کړه مگر زړه بوډاگان پکښي ناست دي
 زړې قصي کوي.
 مونږ د زړو بوډاگانو په محفل کښي زوړ راگ غږوو اوله سپين ږيرونه د ځوانانواتن غواړو.
 دا آرزو بيهوده ده زه بايد په نوي فکريسي بل چيرته لاړ شم.
 دا شي له زړو شاجانيانو سره نشته.
 که داتيا کالو بوډا نوي واده وکړي هم زوړ دي، که زوړ سپري نوي پوستين واغوندي بيا هم زوړ دي که له زړه ښاره
 نوي ښارته راشي هم زوړ والي ورسره دي.
 هو! کوربي نوي دي، مگر فکريي زوړ دي په دغسي نوي کور کښي نوي فکراونوي مضمون نه پيدا کيږي.

زور فکر

سترگي يي مه خلاصوي! کوم ښکلي مخ به وويني ليونې به شي.
 ميخانه به وگوري مست به شي، ځان به وويني خودبين به شي.
 دبل عيب به وويني بدبين به شي.
 پريږدي، چه سترگي يي پتي وي اوڅه نه ويني.
 کونښن وکړي! چه په ښواو بدوپوه شي اوڅه زده کړي.
 که دي دسواد او علم خاوند شو که دي په سمه لاره روان شو.
 که ده دښواو بدو تميز وکړ بيا به يي سترگي پرانيزو.
 دسترگو پردي به يي غوڅي کړو دسترگو غږولو اجازه به ورکړو.
 پخواله وخت دده سترگي مه خلاصوي.
 دي بايد هرڅه په پتو سترگو قبول کړي او سپين سترگي نشي.
 دي بايد هرڅه د زړه په سترگو وويني او د سترگي يي ترلي وي.

ناداني اوناډاري

به کور کښي يي غله نه وه جامي يي هم زړې او شکيدلي وي.
 پورچانه ورکاوه مزدوري نه پيدا کيده حيران و، چه څه وکړي او ډوډي ځانته څنگه پيدا کړي؟

وروسته له ډيرو انديبنونو له کوره را ووت او شپه ډيره تياره وه.
 پخوا تر دې بې کله غلا نه وه کړې ځکه زړه نا زړه په يوه کاله ننوت او پس له ډير تر دد نه بې غلاته زړه بڼه کړ.
 په دغه شپه دده بخت بيدار و ځکه چه دکاله خاوند ويده و.
 ده په بېره بېره يو څه مال راټول کړ او په ويره ويره بې کورته راوړ.
 وايي چه دغله په غره کښې ځای نشته نو په کاله کښې به بې څه حال وي.
 له ده سره دا سودا ډيره زياته وه چه که سبا ته بې خلق کورولتوي او دغلا مال ترينه راوړي څو کاله به په جيل کښې پروت وي اوله دينه به هم بد بخته وي.
 ده بله چاره ونه ليدله دکوتې په يوه کڅ کښې بې دزمکې په کښلو شروع وکړه چه دغلا مال خوندي کړي
 مگر يو ساعت وروسته له خاورولاندې يوداسې کڅ را ښکاره شو چه دسرو او سپينوزرو زورور دولت پکښې پروت و.
 کله چه دا پټه خزانه را ښکاره شوه غل وپوهيده چه په ټول کلي کښې ده غوندي بل بډاي نه و او ده غوندي دذلت شپې هم بل چا نه دي تيري کړي.
 هو! ده دخزاني دپاسه په لور په شپې تيرولي دده په کاله کښې هرڅه ومگر دې نا خبره و او خپل شته ورته نه ومعلوم.
 دې نه پوهيده چه زه ډير لوی بډاي يم اوزما په کور کښې هرڅه شته.
 دده ناداري په حقيقت کښې ناداني وه نورڅه نه و.
 ددغسې سړي په حال افسوس په کاردې او که ديوه ملت دغه حال وي له دينه لويه بد بختي او دافسوس خبره بله نشته.
 دناپوهانو فطري او معنوي استعداد همدغسې له خاورولاندې پټ پاته کيږي لکه چه دنا پوهه ولس معدنونه پټ پاته وي او څه کار ترينه نه اخستل کيږي.

سيند

دو چو ډاگونو، ددښتو او ميرو له څنگه لوی سيند بهيږي مگردغی وچی بيديا ته اوبه نه ورکوي.
 په دغسې وچکالي کښې چه په اوبوباندې سرو نه ماتيږي سيند لکه شوم بخيل په شتاب درومي اوزمونږ تندي ته نه گوري.
 کله چه سيند په چپوراشي کورونه او آباد پټي هم له ځان سره يوسي.
 همدغه سيند له مونږ نه هغه خوا بل رازروان دي اوله نورو سره بې رويه بل رازده.
 هلته دغسې وراني نه کوي. دومره بخل نه لري. دغه راز بې رحمی پکښې نشته. هلته دسيند په غاړه زرشويان دسيند له شگونه زر را باسي.
 ماهي گيران پکښې په خروارو کبان نيسي او ښکاريان بې په لو او ستر ډنډ کښې هيلي ولي.
 هلته له سيند نه ډيري لوی ويالي بيل شويدي، ډير لوی لوی ډاگونه له اوبولاندې شوه. کلي او ښارونه آباد شوه، شاري ځمکې په ثمر راغلي دغلو او ميوو پکښې څه کمی نشته.

هلته د سيند په مخکښې لوی لوی بندونه جوړ شوه، د بريننا ما شينونه ودریده، فابريکي او کارخاني په کارولويدي خلق آباد او ماره شوه دا سيند ولي دلته دغسی او هلته هغسی دی. مونږ ته په قهر دی او په هغوی پيرزوينه لری، دلته ډيرتند او په خيزو نوروان دی، هلته علی او آرام بهیږی. دلته کوږوږخی او خپله مجرا بد لوی، هلته پخپله ټاکلی لاره روان دی او بی لاری نه ځی. په رښتیا چه سیند دلته ډيرورانی کوی او هلته دیوه نظام او قانون تابع دی چه ورائی ته بی نه بریږدی. زمونږ گناه د سیند په غاړه ده. سیند له مونږ نه ډیرڅه وړی دی او ډیر بی را نه وژلی دی. دا سیند خونی سیند دی اوله مونږ سره بی زړه دښمنی ده، څو ځله بی زمونږ کورونه وړان کړی او آباد پتی بی رانه په واروار وړی دی. زمونږ ټوله گناه د سیند په غاړه ده. سیند زور وړدی او به مونږ باندی هروخت ظلم او تیری کوی. آه- موږ څومره نا پوه یو چه دغه راز فکر کوو او پخپله گناه نه پوهیږو. مونږ خپله گناه د سیند په غاړه اچوو، د سیند په غاړه څو مونږ پراته یو په رښتیا چه دا زمونږ گناه ده د سیند نه ده. سیند له چا سره دښمنی نلری، سیند هر تری ته او به ورکوی او دهر چا خیرنی جامی پاکوی. سیند پوخ کار غواړی او پاخه بندونه ورته په کار دی. که زمونږ کار پوخ وای او زمونږ بندونه پاخه وای زمونږ ویالی نه وچیدی او زمونږ پتی او بونه وړل. مونږ د سیند په بند و بست پوه نشو اوله سیند نه مو کاروانخیست داسند دژوند او حیات سیند دی. په ده کښی دورانی او ودانی دواړه قوتونه موجود دی. سیند دهر چا ظرف او استعداد ته گوری هغومره او به ورکوی. دمنگی خاوند او دمنگوتی خاوند ته سیند برابره برخه نه ورکوی او نه وړولښتیو ته دلویو ویالوپه اندازه څه ورکولی شی. سیند دهر چا کار ته گوری او هغسی ورسره کوی یعنی خام بندونه ورائی او پاخه بند ته ځان تسلیموی. هغه څوک چه دژوندانه سیند پخپل سر پریددی او یوه معینه مجرا ورته نشی ټاکلی له ژوند نه استفاده نشی کولی.

عقیده

په سترگویی څه نه لیدل مگر د خدای کتاب بی ترڅنگه و او مسجد ته راغی. ده هغه آسمانی کتاب په تاخچه کیښود او په لمانځه ودریده، کله چه له عبادت نه فارغ شو اوله مسجد نه روانیده هغه کتاب پاته شو او یوبل کتاب لاس ته ورغی. دی وړوندو، کتاب بی نه لیده او په کتاب نه پوهیده مگر ډیر ټینگ بی په غیر کښی نیولی و. ده ته دا نه وه معلومه چه کتاب کښی څه دی او دچا کتاب دی؟ له ده سره ټینگه عقیده وه مگر پوهه او بینایی ورسره نه وه. ده د خدای دپاره دغه کتاب ښکلا وه اولکه تعویذ له ځان سره بی گرز او.

عمل

هغه خپله امسا ټکوله او بازار ته راغی، په سترگويي څه نه ليدل مگر په نامه يې هر څه پيژندل له ده نه خپلو ماشومانو وڅکی غوښتی وی. دې په همدغه شی پسي راغلی و. د دنيا بازار ته ډير پرانده راځی او څه اخلي. دکانداران دهغوی په سترگو کښی خاوری اچوی اوږدی مالونه ورکوی. ده ته هم دکاندار له خاورونه ډکی وڅکی ورکړی چه هر څه ورسره گډو. دې روان شو او په لاره کښی يې څولی له لاسه خوشی شوه. ده د زمکی په مخ لاس وگرز او هره څه يې راټول کړه. دې نه پوهیده چه خپل کاله ته څه وړی؟ او دده وڅکی څنگه دی؟ ده غوندی ډير پرانده دلته راځی او هغه څه وړی چه دوړلونه دی. هو! درندو عمل همدغسی دی مگر وړند نوله دی زیات څه کولی شی وړند که په سمه لاره لارښی باید معذوری وگڼو.

عبادت او دعا

درحمت بارانونه ونه وریدل، چینی وچی شوی په کاریزوو کښی دمرغی مښو که نه لمدیده، دونوپانی په پسرلی کښی زیری وی، په سمسورو باغونو خزان ولگیده. په خلقو دلورې هیبت راغی. ټول دعبادت او دعا دپاره بیدياته ووتل. پاک خدای ته یی زاری کولی لمونځونه یی کول، درودونه یی ویل، دعا گانی یی کولی، دباران تری و، زورور بارانونه یی غوښتل. دغسی دا خلاص عبادت، دغه راز دسوز دعا گانی کله دوی نه وی کړی په دغه وخت کښی ددوی تعلق له خدای سره ډیر زیات و، دوی باوردلود چه روزی له خدای سره ده، ډوډی له آسمانه راځی او زمکه دخدای دسترخان دی. هرچا له خپلو بدو عملونو توبی ایستلی، دهریوه له سترگو او ښکی بهیدی مگرد آسمان له سترگو یوه او ښکه هم تویه نه شوه. دباران په انتظار کښی ورځ بیگاه شوه، ماښام هرڅوک خپلو کورونو ته لاړل. دقبلی له خوا توره ورپخ راښکاره شوه چه ډیره زیاته تیاره ورسره وه، خلقو ویل دحیات اوبه په تورتم کښی دی، زمونږ دعا قبوله شوه، اوس به داسی زورور باران وورپړی چه غرونه رغونه به په اوبو ماړه شی او دزمکی تنده به ماته شی. دا تیاره وروروزیاتیده، کلی کورونه، غرونه رغونه په دغه تورتم کښی ورک شوه، له آسمانه ډیر زورور باران راښکته شوچه تالندی، بریننا گانی له هیبته ډک غرونه او زورور سیلابونه ورسره و.

دهوا موجونه په دغه شپه طوفاني معلومیده، باران دیوه زور وراپت هیبت درلود، سیلاب له غره نه ډیری غتی تیری وغړولی دهرچا دا یقین و چه هرڅه به سیلاب یوسی، مالونه اولادونه نښی اونرپه ټول تباہ شی دمروپته به نه وی معلومه کلی کورونه به له خړولاندی شی او هیڅوک به هیڅ پیدا نکړی.

دغه ډار بیا په کلی کښی دژړا انگولا آوازونه اوچت کړه خلقوبیا پاک خدای ته رجوع وکړه هماغه اوراد او هماغه درودونه بیا لوستل کیده هرچا به دعا کوله چه باران ودریږی اود خدای له قهره نجات ومومی.

بی زړه

دایمان ځای زړه دی اودی بی زړه دی.

چه وړوکی و له شیشکو او پیریانو ډاریده چه لږ غوندی لوی شو دملا صاحب له ډاره په سبق نه پوهیده.

په کور کښی دادی ډارو اود بانندی د دادا.

اوس چه لوی دی دځان ډار، دملک ډار، دحاکم ډاری په زړه کښی تینگ ځای نیولی دی.

په لاره کښی ورسره دغلو ویره ده او په کور کښی دغلیمانوله ویری خوب نه ورځی.

لویه خدایه! په کوم زړه کښی چه دغومره ډیری ویری وی ستا ویره ډیره ځای نشی پیدا کولی.

په دغسی زړه کښی ستا خوف ته ډیر لږ ځای پیدا کیږی، که ستا ډار اود ظالمانو ډار په یوه زړه کښی یوشان موجود وی له دینه لویه گناه بله نشته.

کاشکی دوی یوازی له تا ویریدلی اوستا ددبمنانو ډاری په زړه کښی نه وی.

دخلقو ډار ستا ویره په زړونو کښی کموی او ایمان ته زیان رسوی، ستا ضعیفه بندگان یوازی له تا نه نه ویریری له نورو نه هم ویریری. دوی اوس دزورورو په مخ کښی حق نشی ویلی اوته دحق طرفداری، ته په دروغو خپه کیږی اودوی له ډاره رښتیا نشی ویلی.

ستا ظلم نه دی خوښی دوی له ویری د ظالمانو خدمتونه اوصفتونه کوی، هغه مسلمان اوس چیرته دی چه یوازی له تا ډاریږی اوبس.

ستا بنده باید د ډار بنده نه وی اودنمرود له اوره بی سترگه ونه سوزی.

ملک اوملا

دکلی ملک به چه هرڅه کول څوک بی مخی ته نشوورتلی، زروه که زور و دواړه له ده سره و. هرڅه دده په لاس کښی و، او هرڅوک دده لاس لاندی و، هیچا دخپلی خورا ولورواک نه درلوده. دکلی غوړی او چرگان هرڅه دده و. بنایسته نښی به ده کره وی، بنسکلی هلکان به دده په مخکښی گرزیدل او هرچا به دده خدمت کاوه.

یوه ورځ به کوراو کلی کښی دا آواز خپره شوه چه هغه بی موره اوبی پلاره هلک چه په علم پسی تللی و دعلم او کمال خاوند شو هغه اوس له ډیری پوهی سره بیرته وطن ته راځی، هرچا ته سمه لاره بنی، هرڅوک په حق پوه کوی او هرچا ته حق وایی ځکه چه هغه دحق ملگری دی اوله ظلم سره دبمنی لری.

دا آوازه په ملک باندې ښه ونه لگیده.
 ملک له دغه هلک نه وډار شو او پريشانه خوبونه يې وليدل.
 ملک پوهیده چه هغه خيرات خورملا نه دی ، د هغه سترگی ډيري مړی دی او په زړه کښی يې د زور وړو ډار نشته.
 هغه هيڅکله بې له خدايه بل چاته سر نه ټيټوی. له هغه سره د حق جذبې او حقاني قوت شته او په وينا کښی يې بل شان
 تاثير موجود دی.
 خو ورځی پس ملا له يوې امسا سره راغی، ظلم او ناروا ته يې بد ويل، د زور او قوت مخه يې ونيوله ، خلق يې پخپل
 حق پوه کړه او د مظلومانو ملگری شو.
 دده ملگری ورځ په ورځ زياتيدل او په ولس کښی پوهه او بيداری پيدا شوه ، هغه ملک لری شو او په ځای يې بل
 ودریده. دغه بل ملک هغسی ملکي نه کوله او ډير به سم چليده. چه علم او پوه پيدا شی ملکان سميری او خلق سم
 ملک دروی.
 د فرعون او موسی قصه، د ملک او ملا افسانه همدغه معنی لری.
 ملکان بايد به علم پسې لاړ شی او د علم رڼا له ځانه سره راوړی.

شاعر

شاعريو ازی پريږی دی ځکه چه دی د جرگو او مرکو سپری نه دی.
 هغه چه له نورو نه گټه کوی بايد نورو ته ورشی.
 دی غواړی چه له ځانه استفاده وکړی نه له بل چانه.
 هغه وخت چه برخی ویشلی کیدی سازنده يې د ساز او سرود مجلس ته راووباله او شاعري يې له خلقونه لری يو ازی
 کښيناوه.
 شعرا اجتماعي شو مگر د شاعريه برخه تنهایی ورسیده.
 څوک چه په آزادی مين وی هغه هيڅکله ځان نشی مقيد کولی.
 يو مجلس که هر څومره ازادوی بيا هم بيخي بې قيده نه وی.
 د ازادی معشوقه هغه وخت چاته ځان ښی چه له نورو نه بيل او يو ازی وی.
 شاعر له ځان سره عشق لری او په ځان مين دی.
 دی نه غواړی چه په نورو کښی ورک شی او نورو غوندی شی.
 دی له خلقو سره همدردی لری مگر له خلقو سره ناسته ولاړه نشی کولی.
 عاشق دی خو معشوقه نلری.
 درد لری مگر دوا نه خوری.
 ذلت يې نه دی خو ښ او عزت ته هم په ښه سترگه نه گوری.
 دده طبيعت بل شان دی.
 دی تاسی ته لاره ښی مگر په يوه لاره در سره نشی تلی.

سپا

هغه ورځ چه تراوسه يې نه دلمروړانگي دغرونوپه سرولويدلي دي اونه يې دپيښواو واقعاتو مطلع چاته معلومه ده د سبا په نامه ياد يږي.

دا ورځ لکه يوه پټه معشوقه له هرچانه پټه ده او د سحر نسيم يې هم له مخه پورني نه دي لري کړي. دا نه ده معلومه چه دغه ورځ به څه له ځان سره راوړي او څه به له ځان سره يو سي.

د چمن په گلونو به شبنم ورولي او که رلي؟

يو اشنا به په سرو سترگو له بل نه بيل کړي او که دوه خواږه ياران به غاړه په غاړه کړي.

دا ورځ له دغه مجهوليت او معما توب سره دهرچا په زړه کښي محبوبيت لري او هرڅوک ورته په اميد گوري.

دهرچا کار او زيار د سبا ورځي دښه والي دپاره دي اودنن ورځي دعمل نتيجه د سبا ورځي په لمن کښي لتيوي.

هرڅوک هيله لري چه دنن ورځي زحمت به د سبا ورځي په را حت بدل شي او سبا به له نن نه ښه وي.

په همدغه سره د ژوندانه مشقت سپکيږي او د اميد مزي غځيږي.

دنن ورځي بندي د سبا ورځي ازادي په خوب کښي ويني او همدغه راز خوبونه د غمونو تله سپکوي.

چاچه نن د خوبښي او خوشحالي ډولي کاله ته را وړيده هغه يقين لري چه سبا ته به دزوي پلارشي اوله دغي

خوشحالي نه به بله خوشحالي پيدا شي.

دا غولونکي سبا هيڅکله نه سبا کيږي او ترقيامته دوام لري.

دژوندانه ټول خوږ والي په همدغه شي کښي پټ دي که دغسي سبا ته څه اميد ونلرو دژوندانه تحمل هيڅکله نشو

کولي.

زمکه او آسمان په همدغي ورځي پسي سرپه خيږي سرگردانه گزري اود اتيا کالو بوډا هم له دغي ورځي نه نا اميده نه

دي.

که د سبا ورځي مينه زمونږ له زړونونه واوړي مونږ بيا ژوند نشو کولي ځکه چه زړونه سپري او ارزوگان مري.

که مونږ له سبا سره خپل تعلقات قطع کړو ډيرتا وان به وکړو او خپل ژوند به فاني وگڼو.

زمونږ نظر به بيا لري څارنه کوي او ډير لنډ به گوري.

په دغسي حال کښي مونږ بيا اوږده اوږده فکرونه نشو کولي او دمريخ سفر رانه پاته کيږي.

د سبا ورځي فکر زمونږ په اخلاقي ژوند کښي هم ډيره اغيزه لري اود بشر هر راز مادي او معنوي ترقيات ورپوري تړلي

دي.

دهقان د همدغي ورځي دپاره کرکوي او باغوان په باغ کښي نيالگي ږدي.

د خرما زړي په زمکه کښي کرل او د خرما له ونونه خرما ټولول دهغو کسانو کاردی چه سبا ته اميد ونه لري اودنن

ورځي په تنگه دايره کښي ايسار نه دي.

څومره چه دانسان ذهن او دماغ ترقي کړيده ، په هره اندازه چه انسان لوی شوی او پوه شويدي هغومره يې له سبا سره

تعلق زيات شويدي.

د سبا ورځي غم خوړل ، د سبا دپاره فکر کول ، د سبا ورځي ضرورت او احتياج په نظر کښي نيول ډيرو پوهانو

اود ډيرو لويانو کاردی.

زه لوی او کوچنی په همدی پيژنم چه يو ډير لری گوری اوبل ډير نږدی دی گوری.

د يوه سبا هم ډيرلری او دبل لنډی دی.
 د مسلمان سبا پس له مرگه هم شته، دده نظر بايد ډيرلری څارو کړی او ابدی ژوند په نظر کښی ونیسی.
 ابدی ژوند همدغه دی چه سپری له سبا نه غافل نه وی او د سزا اندیښنه ورسره وی.
 نن او سبا هغه دوه میلمانه دی چه یوځی او بل راځی. مونږله یوه سره وداع کوو او دبل په خدمت مشغول کیږو.
 زمونږ خدمت باید د سبا ورځی دپاره وی او خپله آینه په نظر کښی ونیسو، د عقل او دوران دیشنی تقاضا همدغه ده

د سپرلی گله!

ستا بنایسته او گلالی خیره په جهان کښی څومره قدر لری، اسمان له دومره لویوالی سره هر سحر د شبنم په پاکو او رڼو څاڅکو ستا ښکلی مخ وینځی او زمکه دخپل زړه له نمه اوبه ورکوی.
 د زمکی مخ په تا بنایسته دی هو! ستا په وړمومعطره شوه، د بلبل خوربه نغمه ستا د جلوی برکت دی، شاعران ستا په ستا ینه په جامع کښی مقبول شوه، ښکلویغلو تا ته پخپل اوربل باندي ځای درکړ، بورا ستا په مینه په غزلو کښی وستایل شو.
 په شعراو ادب کښی ستا برخه ډیره زیاته ده، دمینی او محبت ډیر ښه سوغات ته یی.
 مگر گوره چه پخپل جمال او کمال مغرورنشی اوله باغو نه اوزی.
 تا غوندي ډیر ښکلی او بنایسته گلونه دهیواد په غرورغو کښی پیدا شوه چه نه چا ولیدل او نه چا وستایل.
 که ته هم له دغه چمن نه ووتلی او په غرونو کښی دی ځای ونیونه به بلبل پیدا کړی او نه مالیار.
 ته د خلقوله نظره مه لری کیږه او ځانته مالیار پیدا کړه!
 دانسان دا عادت دی چه مطلق ښه نه ستایي او هر ښه خیز ښه نه گڼی هو! دی هماغه شی ښه بولی چه ده ته نژدی وی او دده خپل وبلل شی.
 دلته هر څوک خپل ښاغلی گڼی او هر یو دخپل باغ گلونه ستایي.
 نه هیڅکله د خلقوله نظره لری کیږه مه.
 ستا بنایست د خلقو د توجه او التفات نتیجه ده.
 که ته غواړی چه هر څوک دی قدر وکړی او پخپل سردپاسه ځای درکړی لکه نرگس هر چاته په ښه سترگه گوره اولکه د باغ غوټی هر سحر خلقو ته ځانده!
 په دغسی التفات او یوه خوله خدا سپری د خلقو زړونه خپلولی شی.
 په یوازی گلتوب او گلالتوب هیڅوک قدر او منزلت نه مومی او نه په تش بنایست دلبری او دلربایی کیږی.
 راشه زما د باغچې گل شه * چه هر سحر دی په دیدن تازه کومه

د رمی خاونده!

د توري کيردي او دلويي رمي خاونده!
 پدي سره او ټکنده غرمه کنبی، پدي وچه بيديا او سپيره صحرا کنبی، چه يخی اوبه، يخ سيوري توده ډوډی شودی
 او مستی کوچ او پیروی کورت او غوری پوخی او پنیرونه هرڅه له تا سره دی په خوارانو او بیوزلورحم وکره!
 له لاریونه خپل خوړونکی سپی ایسارکره!
 هرڅوک چه ستا کيردي ته په هيله او اسره راځی هغه له خپلو سپیونه ساته او قدریې کوه!
 په دی وچ ډاک کنبی بل سيوري نشته یوازی ستا سيوري ته هيله او اسره کيری.
 که ته خپل سپی ونه نیسی له دینه لویه به رحمی بله نشته.
 ای دخوړو سپیو خاونده!
 ستا د سپیو تاوان له تا رسيږی او ددوی په ضررته نیولی بی.
 سپی او نفس دواړه یوشانته دی.
 ته خپل سپی ونیسه! او په مونږ رحم وکره!
 ته پخپلو سپوډا گمان مه کوه چه دوی به هروخت ستا غلیمان نوته غاپی.
 دوی ډیر ځله داسمان ستورو او سپوږمی ته هم غاپی.
 ستا په ملگرو او دوستانو هم بلوخی او غوتی وهی.
 آه- هیڅوک زما ناری نه اوری.
 دخپلو سپیو حملي هم نه وینی.
 زما غږ تر کيردي نه رسيږی.
 دوی ولی څه نه اوری؟
 ولی څه نه وینی؟
 ولی په چارحم نه کوی؟ پردی خوبه نه وی؟
 کيردي خود پښتنو معلومیری.

بی گناه بندی

پریردی! دا بی گناه بندی پریردی!
 مه ویریری، دده په آزادولو کنبی هیڅ خوف او خطر نشته.
 فساد او شرارت له ده نه نه پیدا کیری.
 دده بندی کول لویه گناه ده.
 دا هغه یوسف دی چه دبی گناهی په سبب په زندان کنبی لویدلی دی.
 که دی له زندانه راووزی ستا سی آینده سنجولی شی او ستا سی دبلې ورځی غم خوړلی شی.
 پریردی! دا بی گناه بندی پریردی!

که دی خلاص شو ستاسو انتظام به په ډیره بڼه شان وکړي.
 ستا سی وږی به ماږه کړی، ستا سی برینډ به پټه کاندی.
 تا سی دغه بڼکلی موجود په تورو څاگانو کښی مه غورځوی.
 په زندانونو کښی یی مه اچوی.
 په لیوانو او پړانگانو یی مه خوری.
 پریږدی! دا بی گناه بندی پریږدی!
 دی به ستا سی دگړو وږو او پریشانو خوبو نو صحیح تعبیرونه وکړی.
 ډیری سخری، مبهمی او مجملی غوتی به پرانیزی. دی دراتلونکی حال پیشبینی کولی شی.
 د طبیعت په رمزونو او اسرارو پوهیږی.
 د جوی او فلکی اوضاعو اقتضات ور معلوم دی.
 پریږدی! دا بی گناه بندی پریږدی!
 دده په آزادی باندی علم او پوهه زیاتیري.
 وطن رڼا کیږی، رانده بینا کیږی.
 دی له خپلو جفاکارو ورونو سره هم بڼه سلوک کوی.
 دی ډیر پیچومی او ارولی شی.
 ډیری کږی لاری سمولی شی او ډیر مشکلات حل کولی شی.
 ما خوب لیدلی چه دا بندی خلاصیږی او د سلطنت په کرسی کښینی.
 بڼه فکر وکړی!
 دا بندی څوک دی؟
 پس له ډیره فکره وایم:
 فکر دی فکر!

نظر لالا

په یوه ستانه کورنی. کښی یو سپین ږیری خدمتگار او سیده چه هر چا به ورته نظر لالا ویل.
 داسی د ماشوم توب له وخته د بوډا توب تر زمانی په دغه کاله کښی و او خپل ژوند یی په همدغه کاله کښی خاوری
 کړ.
 ددی کاله نسبی سړی نه و او د خدمتگار په حیث یی کار کاوه، مگر مزدور ورته نشو ویلی ځکه چه د مزدور په شان
 کاری نه کاوه.
 هیڅوک به خپل ځان د ځان د پاره په کار کښی د غومره ستړی نکړی لکه چه نظر لالا د دغی کورنی په خدمت کښی
 ستړی او ستومانه و.
 کوم کار چه څوک دیوی ټینگی او لوړی عقیدی د پاره کوی هیڅ حریص او په گټه مین سړی یی د پیسو د پاره نشی
 کولی.

ده دغه خدمت دخداى دپاره کاوه اوپه داسى جذبې يې کاوه چه دلمانځه دفوتيدو هم څه ډيره پروا ورسره نه وه. په دغه سړى کښى ديزيات اخلاص، امين توب او صداقت موجود و چه پدى وخت کښى يې مثل اونظيرنشى پيدا کيدى يا ډير لږ پيدا کيږي.

دا سړى به نامه اوبى نشانه سړى و، جامى به يې تل زړى او خړى وى مگر د زړه صفايى يې دومره زياته وه چه زه ورته حد او اندازه نشم ټاکلى.

په کوم کلى کښى چه نظر لالا او سيده دجاه او جلال خاوندان او د علم و فضل صاحبان هم او سيدل چه ځينو مريدان هم نيول مگر زه له هغو ټولو نه نظر لالا انتخا بوم اوله نورو نه په ادب تيريرم.

زما دا عادت دى چه له مخدوم نه خادم ته په محبت گورم اوله پيرنه مى مريد خوښ دى.

له ماسره اوس دا فکر ډير پوخ شويدى چه دخيراوبرکت خاوندان په ساده مسلمانانو کښى ډير موندلى شو او پوهان او هونبنياران دبل دپاره له خپلى گتې نشى تيريدلى.

څوک چه دخداى دپاره دنورو خدمت کوى او خپل ژوند دنوروله ژونده قربانوى هغه لکه نظر لالا داسى وى چه خپله مادى کټه هيڅ نه پيژنى او په پردى کاله دومره زهيو وى چه له هيچا سره به دخپل کاله دغومره غم نه وى دا سړى په توراوسپين نه پوهيده الف اوبى يې نه وه لوستى دلفظ او معنى فرق يې نشو کولى مگر دنيکى او خير رسول په لوره مبدا يې ټينگه عقیده لرله اودا جذبې پکښى دعشق حد ته رسيدلى وه.

نظر لالا دهرچا په نظر کښى ډير سخت او بخيل سړى معلوميده هرچا به ويل چه ده غوندى سخت سړى بل نه پيدا کيږي، په رښتيا چه دده پيرزوينه په ځان باندى ډيره لږه وه مگر بخيل ورته نشم ويلى او ډير حاتمان زه ورځنى څاروم.

کله به چه د کاله خاوند نظر لالا له کابله ننگرهار ته استوه چه څاروى او پسونه بوزى نويوڅوډوډى به يې ورته پخى کړى او ډيرى لږى پيسى به يې هم ورکړى چه په لاره کښى ځانته کوم وخت څه نگولى واخلى يا چيرته دخارويو دپاره واښه پرى رانيسى، دا سړى به له کابله لغمان ته ولاړ او څاروى به يې هم ورسول، مگر يوه مياشت يا دوه مياشتى پس به چه څوک ميلمانه راغلل او چرگ به پکار شو نظر لالا به هغه پيسى په چرگوږو ورکړى چه ميلمانه په ښه شان عذر شى اود کاله دخاوند ښه نوم وساتل شى.

دى هغه راز خدمتگار نه و چه له خپل مخدوم نه څه واخلى اود ځان دپاره شى ذخيره کړى بلکه ده به هغه ته څه ورکول او خدمت يې بيخى وړياو.

دده خور او خور يې ډير غريبان و مگر هيڅ بد گمانه سړى هم دا گمان نشو کولى چه دى دى هغوى ته څه ورکړى. که کله به د کاله خاوند دده په خاطر هغوى ته څه ورکړه دى به خپه کيده اود دغه کاله زيان ورته لکه د ايمان زيان معلوميده.

دنظر لالا دا عادت و چه چرغ به له خوبه پاڅيده اود سپيدو په رڼا کښى به غره ته ته، ترڅو به چه لمر څرک واهه ده به له غره نه دخسوگيډى راوړ، چه سبا نارى به يې وکړ نو بيا به په نورو کارونو پسى روان شو او ټوله ورځ به يې کار او خدمت کاوه.

هغه پس له ما ښامه هم دشپى تر لسو بجو د ميلمنو خدمت کاوه او ډير ناوخته به ويده کيده.

دده په کار کښى درخصتى او تعطيل ورځى نه وى اود ناروغى دپاره يې هم فرصت نه درلود.

دى دعادت او ډير کار کولو په وجه له پولادو نه هم کلک و.

هغه گيډې چې ده د شپيتو کالو په عمر په شا باندې راوړ د دې زمانې ښه ښه ځوانان يې نشي وړلي. ده به هر کله د خمتا پيوندې کالې اغوستل او خوراک يې هم ډير خوارو. ترڅو به چې ډير مجبور نشو نو دا ختر په ورځ به يې هم نوي کالې نه اغوستل. په دغه کاله کښې به چې هر څو مړه ښه څه پاڅه شوه دده برخه به پکښې ډيره خواره وه ځکه چې ښه ډوډي دده له ستونې څخه نه تيريده او په همدغه وجه به د چرگ ورميړدده برخه وه. نظر لالا له تودې ډوډي سره هم د ښمنې درلوده او چې په شکور کښې به سره پرته وه نو دې ته به يې لاس نه وروړ. په همدغه سبب دې په ډير بخل مشهور و او هر چا به ورته سخت او بخیل ويلى. دا د خلکو قضاوت چې له حقيقت نه ډير لري و او په ډيرې ظاهري ښايي بناوه، هغه څوک چې خپل ژوند د بل دپاره وقف کړي او هيڅ دنيا يې گټه پکښې له نظر لاندې نه وي هغه ته به څنگه بخیل ووايو. هو! نظر لالا په ځان باندې بخیل و ځکه چې له ځانه تير و او خپل ځان يې بل ته بخیلې و ده ته به که چا د خداي دپاره څه ورکړه هغه يې د بل دپاره اخستل او بل ته يې ورکول. دا ايتار او فدا کاري چې پدې وخت کښې لکه دانځر گل يا د مرغی يې ډير نادرخيز معلومېږي له انساني غرايزو سره ډير موافقت نلري او مثالونه يې ورکوي. دا راز سړي د خلقو په نظر کښې ډير ساده او ډير احمق معلومېږي. په عقل او پوهه دا گمان نشي کيدی چې چا ته د دغسې ايتار او فدا کاري اجازه ورکړي. خپل ځان خوارول او بل پالل، له ځانه تيريدل او د بل په ښه ورتلل د عقل او فکر کار نه دی، د دغسې کارونو دپاره يولوړ معنوي عشق په کاردې او د نظر لالا اخلاص غواړي. د دغه کاله هر څه د نظر لالا په لاس و او دده په امانت داري هر چا داسې يقين درلود چې هيڅ شک پکښې چا نشو کولی. زه دهغه چا ستاينه نه کوم چې نظر لالا ورته ډير اخلاص او عقيدت درلود او د زما په نظر کښې دستاييلوړ نظر لالا دی اوده په ښه سرپيتوب ټينگه عقیده لرم. دی اوس له نظره پناه دی او زه دده زيارت ته په ډير اخلاص ورځم. په هغه اديره کښې چې دی خښ دی نور قبرونه هم ډير دی او په ورباندې لاجنډې هم ولاړې دی مگر زه خپل مراد له نظر لالا څخه غواړم. دده حسنات راته ډير درانه معلومېږي.

جبر او اختيار

هغه کار چه انسان په اراده او اختيار نه وي شوی د فخر و پر نه دی او د ملامتی موجب هم نه گززی یعنی که د چا ونه ټیټه وه گرم نه دی که چا متوسط قد او قامت درلود ورته نشو ویلی چه ډیر بڼه کاردی کړی او اندازه دی ساتلی ده. که یو سړی خپل سپین مخ تور کړی ملامت دی مگر د حبش مخ که هر څو مره توروی څوک یی نشی ملا متولی ځکه چه دده اختیار او اراده پکښی دخل نلری.

که یو سړی خپل غلیم په جنگ کښی مړ کړی او خپل شجاعت ښکاره کړی حق لری چه پخپله توره او توریالیتوب فخر و کړی مگر که مرغی ولی او سړی ولگیده که څه هم دده د زور و او زړو د بڼمن وی خپل بریت نشی تاوولی او توریالی ورته نشو ویلی.

هیڅوک یو گونگ په حق نه ویلونه گره موی ځکه چه هغه مجبور او معذور دی. مگر هغه چه ژبه لری اوله ډاره حق نه وایی له ملامتی نه نه خلاصیږی که څه هم یو څه مجبوریت دلته هم شته او اختیار نیمگړی دی.

د جبر او اختیار مسله ډیر اړخونه لری او دغه فیصله څه آسانه خبره نه ده. زه په دی ځای کښی دا اراده نلرم چه له علمی څیړنی نه کار واخلم زما مقصد بل دی او د مایانو په کار کښی کار نلرم. زه حتی الامکان له فلسفی بحثونو نه ډډه کوم مگر کله کله می د موضوع تعلق او ارتباط مجبوروی چه په معقولاتو کښی مداخله وکړم.

زه نه وایم چه انسان مختاردی ځکه چه مونږ ډیر مجبوریتونه لرو او د جبر مظا هر دلته بیخی ډیر دی. مونږ مجبور یو چه په وچه مزل وکړو ځکه چه دلته بحر نشته او زموږ په هیواد کښی بیړی نه گززی. همدغه شان مونږ له کابله ننگرهار ته په هوا نشو تلی ځکه چه هوایی سرویس نه دی جاری مگر دغه راز مجبوریتونه په ځینو نورو ځایو کښی نشته هلته یو سړی اختیار لری چه په هوا ځی که په بحر کښی او که په وچه. اوس پوه شوی! چه جبر او اختیار په هر ځای کښی یو شانته نه دی او ټول انسانان یوراز نه دی.

ډیر مجبوریتونه پخوا وچه اوس نشته او خپل ځای یی اختیار ته پری ایښی دی. یوه ماشوم چه اول پیدا شی هیڅ اختیار ورسره نه وی او د بل په غیر کښی ژوند کوی. پخپله نه چیرته تلی شی او نه راتلی شی. ځملول او پاڅول یی د بل په لاس وی او کالی بل څوک وراغوندی مگر څو مره چه لویږی او غټیږی هغو مره د مور له غیرې لری کیږی اوله مجبوریت نه دا اختیار خواته درومی. کله چه پخپلو پښوران شی نو بیا خپل مخ پخپله وینځی او پخپله خوښه له کاله وځی یا کاله ته راځی.

کله چه ځوان او ځلمی شی د کاله واک او اختیار هم دده شی او د پلار په جايداد تصرف وکړی. په هره اندازه چه د ژوندانه درجه او مرتبه لوړیږی مجبوریت کمیری او اختیار زیاتیری. یو کانی که څوک هری خواته غورځوی، او هر راز لوی پری کوی کولی یی شی مگرونی او بوتی دغسی نه دی یعنی د نبات مجبوریت له جماد نه لږدی، ځکه چی د حیات اثر په ده کښی زیات دی.

له ونو او بوټو نه بیا د څارویو اختیار ډیر دی او جبر ونو هم تخفیف موندلی دی، انسان چه له حیوان نه پورته مقام لری او د تکامل په لاره کښی وړاندی دی دده اختیار نور هم زیات شوی اوله خپلی ارادی نه ډیر کار اخلی.

په انسانانو کېنې هم دو حشې او مدنی انسان د عالم او جاهل انسان د قوی او ضعيف انسان په اختيار کېنې ډير فرق موجود دی مگر بیا هم په هر حال کېنې يو څه مجبوریتونه شته او په جبر او اختيار کېنې ډير فلسفې بحثونه کېدی شي. د دنیا ډير پوهان پدی عقیده دی چه دانسان ډير کارونه په ظاهره ارادی او اختیاری معلومېږي مگر په حقیقت کېنې د مجبوریت اثر وی او خبره له اختیاره وتلی وی.

دوی وایی هغه سړی چه ډير په غیظ او غضب کېنې وی او په همدغه وجه د چا دوژلو اراده وکړي مونږ ورته د اختیار خاوند نشو ویلی ځکه چه دی په دغه حال کېنې د داسی اغیزو او نفسی تاثراتو محکوم دی چه له دغه کاره ځان نشی ژغورلی او پخپلو احساساتو حاکمیت نلری که مونږ پوه شو چه دی په دغه وخت کېنې له یوه لیونی نه څه فرق نلری او په طبیعی حال کېنې نه دی ، دی به اړ ورو مجبوره گڼو او دغه کارته به غیر اختیاری و وایو. همدارنگه هغه څه چه یو عاشق د عشق په جذبه کېنې د عشق د پاره کوی له مجبوریت نه وی خلاص او اختیاری ورته نشو ویلی.

د دغو خبرو خلاصه او نتیجه داده چه شدید محبت او شدید بغض دانسان اختیار سلېوی او هغه څه ورباندی کوی چه په عادی او طبیعی حال کېنې یی یو عاقل انسان نه کوی د همدی لامله ډير خلق پخپلو ځینو کارونو بل وخت پښیمانه کېږي او پوهېږي چه بڼه یی نه دی کړي.

ځینی نور پدی عقیده دی چه انسان د اختیار خاوند دی که بڼه کوی باید بڼه ورته و وایو او که بد وکړي باید بد یی وگڼو. دوی وایی که انسان د عشق د پاری کوم کار کوی او که د دښمنی د پاره په دواړو حالو کېنې دغه کار دده گڼل کېږي او په ده پوری تعلق نیسی ځکه چه دغه مختلف احوال چه د زوروری مینې یا د شدید عناد په اثر پیدا کېږي او نفسی یا روحی اغیزی ورته ویل کېږي پخپله له نفس څخه عبارت دی او نفس د همدغو احوالو او کیفیاتو نوم دی، هسی نه چی کوم بل شی په نفس اغیزه کوی او اختیاری سلېوی.

ارسطو د جبر او اختیار حدود ډير بڼه ټاکلی دی او پدی باب کېنې یی ډيره بڼه فیصله کړیده.

دی وایی هغه کار چه یو سړی پخپله اراده نه کوی او دده اختیار پکېنې هیڅ دخل نلری بڼه او بد یی ده ته نه دی راجع او دده کار ورته نشو ویلی یعنی که یو زور و رباد یو سړی کومی خواته یوسی یا یی څوک لاس او پښی و تړي اوله یوه ځایه یی بل ځای ته وړي نو دلته اختیار سلب دی او په مجبوریت کېنې هیڅ شک او شبه نشته مگر که یو سړی دخپل شرافت د ساتلو د پاره کوم کار کوی او خپل عزت او وقاریی یوه کارته مجبوروی نو دغه راز مجبوریتونه د جبر له قانون لاندی نه راځی.

دی د مثال په ډول وایی: که دیوه سړی مور او پلار اولادونه دیو ظالم او مستبد له تهدید لاند وی چه دده په تسلیمدو او اطاعت هغوی له زیان او ضرره محفوظ پاته کېږي او که اطاعت ونکړي هغوی ضایع کېږي نو په دغه صورت کېنې دا سوال پیدا کېږي چه که دغه سړی دهغه ظالم له خوا په یوه ناوړه کار ما مورشی دی په دغه باب کېنې مجبور دی او که مختار؟

ارسطو وایی چه دلته جبر او اختیار مخلوط شانته دی مگر د اختیار جنبه غالبه ده ځکه چه ددغه کار په کولو او نه کولو کېنې د ترجیح او انتخاب مسله مینځ ته راځی نو هره خوا چه دی انتخابوی او ترجیح ورکوی هغه دده خوښی او ارادی ته راجع ده او دده کار گڼل کېږي.

دی وایی په دغسی مواردو کېنې که سړی ناوړه او بد کار وکړي دغه راز مجبوریتونه معقول عذر نشی کیدای په دغسی مجبوریت باید سړی پښی کېږدي او هغه څه وکړي چه انسانی شرافت او وجدان یی تقاضالری.

شجاعت او شهامت چه يو اخلاقي فضيلت دی په همدغسی مواردو کښی ځان ښیي او د افتخار حق پیدا کوی. هغه د سرخطر چه په جنگ او جگره کښی یو بی زړه سړی تښتی ته مجبوروی د خلقو په نظر کښی څه اعتبار نلری په همدغه وجه له تورو او توپکو نه تښتیدونکی هر چاته سپک ښکاری او هغه چه له مرگه نه ویریری او په ایستلو تورو ورځی د خلقو په نظر کښی درانه معلومیری.

که په دغسی مجبوریت خلق قایل وای هر څوک به له جگرې څخه تښتیده او هیچا به هغه ته په سپکه نه کتل. هغه افتخار چه د شجاعت او شهامت خاوندان بی گتی ددغسی مجبوریتونو په نافرمانی کښی پت دی لکه چه عار او ذلت ددغه راز مجبوریت اطاعت او انقیاد ته ویل کیږی.

دخان واده

له خوبه پاخیدم ، د ډول او سرنی آوازی تر غوږه شو او ډیره لویه ورا را ښکاره شوه چه ډیر خلق ورسره خوشحاله روان و ، او دخان په واده کښی بی لاسونه غورځول.

زه هم له دوی سره ملگری شوم او پدی خوشحالی کښی می ځان شریک کړ.

ددی ښادی د ډول او سرنی غږ ډیر لری ځایه رسیده او ډیر و خلقو پکښ اتښونه کول.

چا به ډزی کولی چا به اسونه ځغلول ، ځینو به ټوکی او مسخری کولی په دغسی خوشحالو کښی ما ښام تیاره کلی ته ورسیدو او ډولی دکاله په مخکښی ښکته شوه.

دکلی ښځی په ډیری خوشحالی او ډولی پردی بی جگی کړی همدغه وخت خندا او خوشحالی خپل ځای غم او ژړا ته پریښود او دا معلومه شوه چه دغی ښکلی ناوی دخپلی ازادی دپاره ډیره لویه قربانی ورکړه او د اجباری واده ملا بی ماته کړه.

ددغه حال په لیدلو دهر چا په احساس کښی بدلون راغی او مونږو پوهیدو چه کله خلق جنازه هم په ډول او سرنی وړی او په غم دښادی گمان کوی.

په دنیا کښی ډیر داسی غمونه شته چه د خوشحالی په ډولی کښی پت دی او خلقو په شعوراو تمیز مسخری کوی. زما یوه ملگری په دغه ورځ وویل: په رښتیا چه خوشحالی څوک په زوراو جبریا په ډیرو پیسو کورته نشی وړلی. مگر خان لاتراوسه په دغه حقیقت نه دی پوه او خپله خوشحالی په دغه ډول غواړی.

غم او خوشحالی

زما اشنا له ډيرو غمونو سره نا اشنا دی دهغه په کاله کښی چا د ماشوم ژړا نه ده اوریدلی او دخپلوماشومانوپه مرگ او درد یی هیڅکله نه دی ژړلی.

هغه دځوی اولورپلار نه دی چه دا اولاد په تبه او شری یا کوی غمجن شی.

هغه حال چه یو پلاریی دخپل کوچنی ځوی یا ځلمی ځوی دځانکدن په وخت کښی وینی دی ترینه نا خبره دی.

ده غونډی بی غمه سپری ډیر لږ پیدا کیږی او په همدغه سبب یی خوشحالی برخه هم ډیره لږه ده.

دی چه پخپل کاله کښی خپل خلف الصدق نه وینی په زړه کښی ډیر ځور یږی او ځان بد بخته گڼی مگر دده دغه غم زمونږ په نظر کښی دهغه چا له غمه ډیر سپیک دی چه دوه زامن یی ژوندي دی او یوه دمیه غیر کښی خدای ته ځان سپارلی دی ځکه مونږ هغه ته دفاتحی دپاره ورځو او ده ته نه ورځو.

زمونږ دا عادت دی چه که دچا په کاله کښی نهه میاشتینی اولاد مړ پیدا شی ویرور سره نه کوو او هغه هم دغم کمپله نه غوروی مگر په کوم کاله کښی چه ددوه ورځوماشوم مړ شی هلته غم اومصیبت مجلس جوړیږی او خلق ورسره همدردی کوی.

موریس مترلینگ وایی: تاسی په ملیاردونونظفی ضایع کوی مگر خوابدی کیږی نه اودغه راز ضیاع دچا دغم او خپگان موجب نگرځی. ددی خبری معنی داده چه زمونږ غمونه معقول نه دی محسوس دی.

هرضایعه چه یوازی عقل پری پوهیدلی شی او احساسات ورسره تعلق نلری همدغسی بی اثره دی.

زمونږ خوشحالی هم لکه زمونږ غم په عقل او منطق اتکا نلری بلکه دشعور او احساس نتیجه ده.

غم او خوشحالی یوپه بل پوری تړلی دی او یوله بله نه بیلږی.

ځینی گمان کوی چه خوشحالی له بی غمه خلقوسره زیاته ده او هغه څوک ډیر نیکبخت دی چه هیڅ غم نلری مگر حقیقت دغسی ندی اوبنادی هرچیری دغم په اندازه ده.

حقیقی بدبختی په بی غمی کښی ځای لری اوبی غمه سپری ته که سپری وویلی شو نیکبخت خو ورته هیڅکله نشوویلی.

غم او خوشحالی لکه دیوی ټوټی دوه مختلف مخونه دی چه اصل یی بیودی.

څنگه چه شپه او ورځ یوپه بل پوری نښتی دی او هرکاله ته دواړه وړاندی او ورسته راځی دغم او خوشحالی ارتباط هم دغه راز ټیگ دی که څوک وغواړی چه هغه یوخپل کاله ته پریږدی اودابل ایسار کړی له دینه لویه اشتبا بله نشته.

داسی کیدی شی چه ورځ اوږده شی او شپه لنډه یا شپه لویه وی او ورځ وپه وی مگرداسی ورځ چه شپه ونلری یا داسی شپه چه ورځ ورپسی نه وی په دنیا کښی نشته.

که لمړتراجرتیه پاس په تندی ځای پرځای ولاړ وای اودزمانی په رنگ کښی هیڅ تغیر او تحول نه وای موجود هیڅوک به نه پوهیده چه شپه څنگه وی اودهمدی لامله چه شپه به چا نه پیژاندله پدی به هم نه پوهیده چه ورځ څنگه وی اوڅه کیف لری.

غم او خوشحالی هم لکه شپه او ورځ یوپه بل پیژنو که غم له دنیا بیخی لاړ شی خوشحالی هم ورسره ځی که ژړا نه وی خدا هم نشته.

هماغسی چه هگی له چرگی پیدا کیږي او چرکه له هگی نه غم او خوشحالی هم یو دبل اولاد دی. انسان باید پدی پوه شی چه غم او خوشحالی یو ظاهری او اعتباری فرق لری یعنی دا فرق هم لکه د شیبی او دورخی فرق دسترگو او نظر فریب پیدا کړیدی چه عقل د او بصیرت خاوندان پری نه غولیري بلکه پانده هم دواړه یو گڼی. خوک چه د عقل سترگی لری او د فلسفی شعور خاوند دی هغه زمانی ته په بل شان گوری او د شیو ورځوله سپینو او تورو پردونه هغه خوابی رنگه زمان په بل ډول وینی هغه پوهیږي چه زمانی دواړه مخونه یوه شی ته منسوب دی او یو حقیقت دوه رنگه بنی.

ډیره بڼه ده چه عقل او پوهه په مونږ ډیر تسلط نلری او مونږ یی له وهم او خیال نه لری کړی نه یو گڼی اوس به شپه او ورځ را باندي یوه وه او خوشحالی به هم را باندي غمیدلی وه.

زمونږ غمونه او زمونږ خوشحالی زمونږ په ژوند کښی هغه سوز او ساز پیدا کوی چه بی له هغه دژوند کیف او خوند نه پاته کیږي.

غم د خوشحالی څکلو ذایقه او احساس روزی او خوشحالی لکه د خوږو میوو خوراک ترخو مرچو ته ضرورت لری. که په دنیا کښی ترخه شیان نه وی خواړه ډیر ژر زړه وهی او بیخونده کیږي.

دژوندانه خوند غم او خوشحالی ته ډیر ضرورت لری او په دغه خوند کښی د عواطفو او احساساتو خاوندان ډیره برخه لری هغه پانده هونبیاران چه په ظوا هرونه غولیریاو د غم او خوشحالی په فرق نه دی قایل له دغه نعمته محروم دی. که مونږ ډیر عمیق فکر وکړو هماغه شی مونږ ډیر خوشحالی چه مونږ یی ډیر خپه کړی یواو ډیر ځله هغه شی ته خوشحالیږو چه زمونږ غم پکښی پته دی، ډیره بڼه ده چه په جهان کښی دغه راز ژور فکرونه ډیر لږ دی او احساسات مونږ ته دغه موقع نه راکوی چه د غمونو او خوشحالیو حقیقت ته ډیر ځیر شو.

ډیر خلق دی چه یوه ورځ یی گرانه بڼه مری او دی غمجن کیږي مگر بله ورځ نوی واده کوی او نوی خوشحالی هغه زوړ غم بیخی هیروی نو دغه د خوشحالی ډولی او هغه د غم جنازه یوله بله ډیر ربط لری که هغه غم دغه کاله ته رانشی دغه بنادی هم نشی راتللی.

داوصال په حقیقت کښی د هغه فراق نتیجه ده او په هغه ویر کښی دغه سرور او سرود پته دی هرڅومره چه خوبحالی دپسرلی بارانونه زوروردی هغومره یی سیلابونه هم زوروردی، له دغسی زورورو بارانونه سره تندر او ږلی هم شته لکه چه له ډیرولو یو افتخار تو سره ډیر لوی خطرات ملگری دی.

همدغه وجه ده چه زه له سپکو او کوچنیو غمونو څخه لوی او ستر غمونه ډیر بڼه گڼم.

اخلاقي اساس

شوپنهار وایي: داخلاقو دپاره له ترحم نه ښه اساس نشته، انساني اخلاق بايد په همدغه اساس قايم وي. دده په نظر کښې اخلاقي عمل هغه دی چه دشخصي گتې هيخ اثر پکښې نه وي او محض دبل دخير دپاره وي. دده په نزد انسانيت يو قانون لری چه مخالفت ترينه ښه نه دی او انسان مکلف دی چه له دغه قانون سره سم وچليږي. دده په نظر هغه کار چه قانون دپاره کيږي او هغه کار چه دقانون دپاره نه وي شوی مگر له قانون سره موافق وي يوله بله فرق لری. دی هر نیک او ښه کار اخلاقي عمل نه گڼي دده په فکر اخلاقي عمل هغه دی چه خاص دقانون دپيروی او دانساني تکليف دپرخای کولو دپاره اجرا شوی وي نه دشخصي گتې دپاره. په همدغه سبب ديوه سوداگر صداقت او راستي چه دتجارتی گتې دپاره وي نیک کار گڼي مگر اخلاقي عمل ورته نه وایي.

همدارنگه هغه څوک چه ډير زړه سواندی وي او به همدغه سبب له خلقو سره نیکي او احسان کوی دغه راز نیکي او احسان دکانت په عقیده اخلاقي عمل ندی. دی وایي که دغه سړی له خلقو نه ډيري جفا گانی ووينی زړه به يی سخت شی بيا به له چا سره احسان اونیکي نه کوی مگر هغه څوک چه دخلقو جفا گانی ويني او محض دتکليف دپاره له خلقو سره ښه کوی دا کار اخلاقي قيمت لری او اخلاقي عمل ورته ويل کيږي. مترلينگ وایي: هغه مينه چه انسان يی له انسان سره لری بايد له ډير لوړ او هسک ځای نه اخستل شوی وي که یوانسان وکړی شی چه له انسانانو سره عشق ولری او بشردوستی دعشق له کوره واخلی نه ښایي چه له ترحم نه کار واخلی او مينه يی دمرحمت او مهربانی رنگ پيدا کړی. که څوک چاته دعذالت له مخی څه ورکولی شی دا احسان له لاری دی څه نه ورکوی که دچا له لاسه پوره وي چه دانسان احترام وکړی دلجويی او تسلی ورکولو ته حاجت نشته. دی دانسان دپاره له چا نه رحم او شفقت نه غواړی عشق غواړی. دا احسان له ورکړی نه دعذالت ورکړه ښه گڼي اوله نوازش نه يی احترام دانسان دپاره غوره گڼلی دی. داسړی دعشق طرفدار دی، دده په مذهب بايد شاه او گدا يوله بله عشق ولری. ده ته له شفيق نه رفيق ښه ښکاری اوله هغی مینی نه کرکه کوی چه یومهربان باداری له خپل صادق خدمتگار سره لری دغه راز مينه چه دترحم او شفقت رنگ لری یوانسان لوی اوبل کوچنی ښی پدی مينه کښې چه هر څومره مهربانی پرته ده هغومره پکښې دمحبوب حقارت هم شته مگر په عشق کښې کبر اولويی نه ځاييږي او آغا توب نه منی. دی انسان ته په ډير لوی حق او ډير زیات احترام قايل دی مگر دغه حق ورته په سوال او گدایي دترحم له لاری نه غواړی. دعذالت په اساس يی غواړی.

که بشر ښه انصاف وکړی خواران او مزدوران په بډایانو باندی ډير لوی حق لری خودغه حق پت پاته دی او خلقو هير کړی دی. روسو وایي: (هروخت چه تاسی يو آسمان خراش قصر ويني يقين وکړی چه ديوه ولايت کورونه ددغه قصر د بنا دپاره وران شوي دی).

که چيری سم او صحيح حساب مينځ ته راشی ډير لوی بډايان د ډيرو زياتو خلقو پورې دی او دوی خيرات په حقيقت کښی د دغه پورنيمگري ادا ده.

که يو سړی په دغسی احساس خوار او غريب ته څه ورکوی احساس يی ډير لوړ او عالی دی او له هغه بل نه چه دا کار خپل رحم او کرم گڼی عالی همت او لوړ شعور لری.

د چا پوهه چه د عشق په آب و هوا کښی وده وکړی او عواطف او احساسات يی په عقل غالب وی هغه دمترلينگ په شان فکر کوی او له نورو پوهانو نه يی فکر بل رازدی.

ښه او بد

خدای خبردی چه غل وکه خونى و یا يی کوم ډير دشرم کار کړی و ، هر څه چه و ، خو خلقو يی متی تړلی وی او حاکم ته يی راووست.

هر يوه ویل: دی ډير بد سړی دی مونږ دده له لاسه ډير په عذاب یو ، دی باید بندى شى او ډيره سخته سزا ووينی.

حاکم هغه بد وگانه اوزندان ته يی وليږه دهغه خپلوان اخندزاده صاحب ته ورغلل او هغه يی حاکم ته ورووست کله چه حاکم دا ځند زاده صاحب له راتگه خبر شو يوه ټوټه مخی ته ورغی ، دهغه لاسونه يی ښکل کړه او په ډير عزت يی خپل ځای ته راووست.

دا ځند زاده صاحب له خبری هيڅوک نشووتلی ، حاکم دده امر ته غاږه کښنوده او بندى يی خوشی کړ.

ما چه دغه حال وليد پدی پوه شو چه دلته دښو او بدو فرق شته ځکه دښه سړی لاسونه ښکلوی او د بد سړی لاسونه تړی ، مگر ټول دښه او بدو په فرق يوشان نه دی پوه شوی دهمدی لامله هغه سړی چه خلقو په نظر کښی بد واخند زاده صاحب ښه وگانه او له بنده يی خلاص کړ.

زما ملگری وويل: دوی دښو او بدو په تمیز کښی ډير غولیدلی دی دوی وایي زموږ ملک ډير بد سړی دی ځکه چه دغلو ملگری دی او غله په حاکم باندی خوشی کوی مگر همدغه کار چه اخند زاده صاحب وکړ هغه ته بد نه وای.

هرکله چه خونيان او داره مار بنديان شى دده په برکت خوشی کيږی او دگنهگارو شفاعت دده کار دی.

دی يوازی له حاکمانو نه غله خلاصوی که شکرانه غټه وه په آخرت کښی يی هم خلاصولو ذمه کوی او پس له مرگه يی هم ملگری دی.

که يو حاکم يو غل دملک په خوله خوشی کړی دا کار دوی ته بد ښکاری مگر که اخندزاده صاحب په سفارش يی پريږدی نو بيا په ښه سړيتوب او دينداری کښی حسابيږی.

دهر چا بدی که په ډير وږدو او ورنگونو کښی پټه وه هغه ددوی په نظر کښی ښه سړی دی او که چا خپله بدی نه پټوله یا يی نشو پټولی دوی ورته بد وایي او په بد نامه يی يادوی.

دوی هغه غل گڼی چه د سوداگرو قافلې وهی او د بډايانو به کورونو داری غورځوی مگر دهغه چا لاسونه او پښی ښکلوی چه په چل او فريب د خيراتونو قافلې خپل کاله ته راگرزوی او دمسکينانو حق غصبوی.

پخوانۍ ډيوې

په کاله کښې برق لگیده مگر پاس په رف باندې د تورو تیلو مسینه ډیوه ایښی وه ، په څنگ کښې یې یوه بله ډیوه هم وه چه یو وخت پکښې شمع بلیده.

هغه خوا دخاورینو تیلو لاتین بنکاریده اوداسی معلومیده چه هری ډیوی پخپل وخت کښې دا کوررنا کړی اود کالیه خلقویې په رنا کښې ډیری شپې سبا کړیدی مگر اوس ترینه څه کارنه اخستل کیرې اود شپې په کور کښې برقونه بلیرې.

د زمانې دا عادت دی چه زاړه شیان له کاره باسی اونوی شیان په کاراچوی مگر خلق خپل زور حال نه هیروی اوزرو شیانو ته په جگور فونو باندې ځای ورکوی.

دا عادت بد نه دی چه څوک زاړه خدمتونه هیرنکړی اوزرو خدمتگارانو ته په قدر وگوری مگر کار باید له نوو شیانو واخستل شی اوبه کورونو کښې وخت په وخت نوی رنایگانې پیداشی.

انسان په هروخت کښې یوی رنا ته محتاج دی اودارنا هرکله خپله څیره او خپله وضع بدلوی دعالم تغیرچه د دنیا لایتیر قانون دی همدغه تقاضا لری چه هرڅه باید یو راز اوبل راز راشی اویوازی لوی خدای تل ترتله په یوه حال باقی وی دهمدغه بدلون او تغیر په وجه د علم او پوهی رنا هم هروخت خپل فانوس بدلوی اود لوبڼو په بدلون په لوبڼو کښې پراته شیان هم بل راز کیرې.

هغه رنا چه دخاوروله تیلو پیدا کیرې هغه نورچه دلمراوسپورمی له کوره راځی هغه بریننا چه داوبوله آبشار څخه حاصلیرې دظرف اومحل په اعتباریوله بله بیلیرې که څوک په دغو ظاهری سورتونو ونه غولیرې او حقیقت ته څیرشی نودشر شمو او پښې په بوتیو ، دغوزانو اوزیتونو په ونو کښې یوه رنا موجوده ده چه په هر راز ډیوه کښې بیل کیف پیدا کوی که څوک هغه تیل چه په ډیوه کښې وینی په پښه کښې وینی یا دغه سیزونکی برق چه په برقی نغریو کښې گوری په اوبو کښې ولیدی شی هغه ته اور او اوبه دومره فرق نلری اود جهان په هره ذره کښې یوه رنا وینی چه د صحرا په کانو کښې هم شته هغه نورچه کلیم په کوه طور کښې لیده دښونه په هره ونه کښې شته مگر محرمانه سترگی غواری.

که دانسان تعقل قوی شی اود حواسوله قیده راوزی (که څه هم دبشر اوسنی پوهه هماغه رناده چه د حواسوله کړکیو رانتوتلی ده) به هرشی کښې به یو نورگوری اود وجود په نړی کښې به دا توراوسپین نه وی اوس مونږ د حواسوله تاثیر لاندی یو چه په تیلو غوړ لاسونه په پندانه وچوو.

که لوبڼی او ظروف زمونږ دنظر مانع نشی نو په هر کور کښې دیوی ویالی یا دیوی چینی اوبه دی اود ټولو مشرب یودی.

که مونږ د سیند او ویالی ، دکوهی او کاریز ، دواوری اوباران په نومونو اوصورتونو ونه غولیرو نو اووره ، رلی اوباران دیوی کورنی خلق دی او اور او اوبه هم دومره پردی نه دی.

په حقیقت کښې همدغه خوږوالی دی چه په خټکی ، هندوانه ، توت ، آنگور ، ناک اومینه کښې یې حلول کړی اویه هر محل کښې یې بیل صورت بیل خوند اوبیل نو پیدا کړیدی.

هغه لوی او اوړه زخمونه چه دبیلو بیلو میوو اودانو شربتونو او عرقونو پکښې پراته دی ټول یو کیف لری اود کجرو او اوربشو په مینځکی څه فرق نشته په دغسی کتنه چه سرې له اشکالو اوصورتونو هغه خوا وگوری

سړی ته دا معلومېږي چه کورت او شپږمې له يو غږ کې راوتلی دی او مایعات او جمادات زمونږ ظاهري حواسو بیل کړيدي.
هغه وخت چه زمونږ تماس او تعلق له مادياتونه قطع شی او مجرد شو بنایي چه دنن ورځی علم او معرفت بل رازشی او دغه رڼا بل شاتنه ووينو. هغه وخت به دنن ورځی د تنويرو سایل لکه ددی کوټی بیکاره ډیوی په کارنه وی او علم وپوهه به په نوروقالبونو کښی ځان څرگند کړی چه اوس یی مونږ نشولیدلی.

انتخاب

زما ملگری له اجتماعی مسایلو سره ډیره زیاته علاقه لری.
کله چه ولس دشورا دپاره وکیلان انتخابوی یا د حکومت مشرخیل وزیران ټاکي دی په انتخاباتو باندی په زړه کښی سل اعتراضه لری.
دده په نزد سم او صحیح انتخاب ډیر مشکل کاردی او که دغه کاربل څوک کوی دی پکښی ډیر عیبونه پیدا کولی شی.
دی وایی دگوستا ولویون دا خبره رښتیا ده چه په خلقو باندی حکومت کول دومره گران کارنه دی لکه چه په خلقو کښی لایق کسان پیژندل او انتخابول مشکل کاردی.
زما ملگری دا یوه لویه اشتبا گڼی چه اجتماعی کارونه داسی کسانوته و سپارل شی چه هغوی په خبرو کښی ډیر مهارت لری او په خبرو ډیر ښه پوهیږی ده د کوم عالم دا خبره ډیره خوښه کړیده چه په خبرلو خواو نطقانو کښی د فکر خاوندان ډیر لږ پیدا کیږی.
دده په نزد هغه څوک چه ډیری ښی خبری کولی شی ښه ښه کارونه نشی کولی او ډیر فکر کوونکی هم دکار خلق ندی. زه دده دا خبره ځکه ښه گڼم چه دی پخپله د فکر خاوند دی او په خبرو کښی هم ډیر ښه دی، هغه څوک چه د ځان په باب کښی هم له حقه نه تیریري او د قضاوت په وخت کښی په ځان هم حکم کولی شی باید ښه یی وگڼو او په قدر ورته وگورو.
اوس خوبه پوه شوی یاست چه زما ملگری په اجتماعی مسایلو کښی څومره عمیق فکر لری مگر زما علاقه له ده سره په فکری او علمی دقت نه ده بنا بلکه دده شعری او ادبی جنبه می ډیره خوښه دی.
دی علاوه پدی چه شاعر او لیکونکی دی په شعراو ادب کښی ډیره ښه نقادی هم کولی شی یعنی که هر څومره ښه شعر بد په نظر ورځی یا دشعر خاوند ښه سړی نه و، دی پکښی داسی باریک عیبونه پیدا کولی شی چه نوری په ذره بین هم نشی لیدی مگر کوم شعر چه دی پخپله انتخاب کړی هغه هم ډیر ښه نه وی یا یی نور په ښه والی نشی پوهیدای.
گوری! زما مقصد دا نه دی چه دی ښه شعر او بد شعر نه پیژنی بلکه یقین لرم چه ادبی محاسن او معایب ورته ډیر ښه معلوم دی.
زما په نظر کښی دی ډیر ښه شاعر دی مگر دده له باریک نظر څخه په ویره کښی یم چه دا خبره یی په مزاج بده ونه لگیږی ځکه جه انا تول فرانس پخپل یوه کتاب کښی لیکلی دی چه ډیر ښه شاعر هماغه دی چه ډیر خود پرست وی اوبی له ځانه بل څوک په نظر کښی نلری.

زما دغه ملگري يوه ورځ دوطن په کاردارانو باندې بحث کاوه چه ځيني يې ښه گڼل او ځيني بد ، ما چه دده دغه انتخاب وليد پدې پوه شوم چه دشعر له پيژندلوته دسرو پيژندل گران کاردی او داشخاصو په عمل کشي دومره اختلاف نشته لکه چه په نظر کښی شته.

دا کيدی شی چه ډير خلق په يوه چلم خوله کيردي مگر فکرونه او نظرونه يورازنه دی.

دحسن انتخاب، دشعرا انتخاب، دشخص انتخاب په هرځای کښی يوه اختلافی مسله ده چه دهرچا دذوق اونظر په لحاظ فرق کوی. که هرچيرته لار شی اوهرچاته لار شی يو به دبل په انتخاب اعتراض کوی او دغه شکايت به هرځای موجود وی.

حجازی دایران ډير ښه او مشهور ليکوال ليکی: زما يوه دوست چه له ډيرو ښو ليکوالو څخه دی دایران په فرهنگستان انتقاد کاوه چه په دغه علمی او ادبی انجمن کښی ولی ځینی بیسواده اشخاص په عضویت انتخاب شويدي اولياقت ته نه دی کتل شوی؟ مگر څومره چه ده دایران د فرهنگستان اعضا وو ته بد ويل هغومره يې دفرانسی داکادمی اعضا ستايل او دهغوی انتخاب يې ډير صحيح گانه، څو ورځی وروسته چه زه حجازی دفرانسی داکادمی له يوه غړی (مسیو ماسین بون) سره په پاريس کښی مخامخ شوم نو داکادمی بحث مينځ ته راغی او هغه په ډير قهر وويل [دفرانسی له اکادمی نه خرابه دستگاه بله نشته څو ورځی پخوايو تن دکتابونو ناشريعی کتاب فروش چه داکادمی دځينو اعضا و کتابونه دتملق دپاره چاپوی او خرڅوی يې داکادمی غړی شو چه دادبیا توبه پوله هم نه دی تير شوی].

دا قصه همدغلته پيريدی! راشی چه دفرانسی داکادمی انتخابات داناتول فرانس په وخت کښی وگورو.

دغه لوی او مشهور ليکوال پخپل يوه کتاب کښی ددو وتنو (شاگرد او استاد) مذاکره داکادمی ديوه غړی په باب داسی ليکی.

شاگرد: مسيو..... داکادمی په عضویت انتخاب شو او دا انتخاب زه ډير بد گڼم. دا سپری د معاشرت په ادبو ډير ښه پوهيری اوله هر حزب سره تگ راتگ لری، سربيره پدی يو يو لوری کورنی ته هم منسوب دی او وراره يې دکلیسا واکدار دی، دی پخپله هم ډير څه لری او په کاله کښی يې ډير ښه شراب پیدا کيری مگر ذوق او هنرنلری او دلوری قریحی خاوند ندی ځکه راته دغه انتخاب ډير ناوړه معلوميری او په بد نظر ورته گورم.

استا: ناوړه انتخاب ته هيڅکله بد مه وایه او پدی پوه شه چه په کارونو کښی دتصادف او اتفاق برخه ډيره زیاته ده هغه کار چه تاسوته مسخره معلوميری په حقیقت کښی يو انتقام دی چه تقدیر يې دتفریح دپاره د عقل او تدبیر له خاوندانو څخه اخلی.

تا ته دی دا معلومه وی چه په دغسی انجمنونو کښی د هوس او تفنن دپاره هم ځای پريښودل په کاردی.

د قریحی اونبوغ خاوندان غالباً د معاشرت او گذران خلق نه وی.

که يوه جامعه سل په سلو کښی عقل او منطقی وی سل په سلو کښی به دتعمل وړنه وی او دعدالت له ساړه فشار لاندی به هرڅه ساړه وی، کوم انجمن چه يوازی له لویو او فوق العاده اشخاصو جوړ شوی وی ډير لږ خلق به ورسره علاقه ولری.

ډيره ښه ده چه ټیټ او حقير اشخاص له دوی سره گډه شی او دتفریح باعث وگرزی په دغه صورت کښی به ټیټ کسان له لوړو کسانو نه علمی او معنوی استفاده کوی اولویان به هم چه خپله مقایسه له دوی سره په نظر کښی نیسی خوندي اخلی. دا کار ددواړو په گته دی او اکادمی په دغه ډول دخپلو مهمو غړو اهميت نوروته ورکولی شی څنگه چه

دلماو ستور وکړي ځيني ذاتي او ځيني اکتسابي ځلښت لري دا اکاډمي اعضا هم بايد دغه راز وي چه د ځينو رڼا ځينو نورو ته انتقال او سرایت وکړي.
دغه راز ناووه انتخابات ددغه انجمن د حیات او بقا د پاره ډیر ضرور معلومېږي او ډیره ښه ده چه اکاډمي د خپلو غړو په انتخاب کېښي اشتبا وکړي یا د تصادف له تاثیر لاندې راشي او دغه راز خلق هم انتخاب کړي.
که ناوړه اشخاص هیڅکله دا اکاډمي په غړیتوب نه انتخابیدلې نو هغو کسانو ته به ډیر لوی توهین او تحقیر متوجه و، چه اډمي نه قبلولی مونږ باید دغه راز ظاهري اشتباهات حقیقي هوښیاری وگڼو، او په نفرت ورته ونه گورو.

د عقل برخه په ژوندانه کېښي

پاک خدای چه ژوند پیدا کړ غرايز يې هم ورسره پیدا کړه چه ژوند وساتي او د حیات شمع مړه کيدو ته پری نږدی.
همدغه غرايز دی چه دهوا مرغان او د ځمکې ځناوړي د زير لولو او نسل ساتلو کار ته داسی متوجه کړي چه هيڅ غفلت پکښي نه ځایږي، د همدې لامله دهوا مرغان هر کال نوی کورونه جوړوي او نوی هگی پکښي ږدي، له هگيو نه بچي را ایستل او بچيو ته دانه په خوله کېښي را وړل د غريزي کاردی.
يو کوچنی ماشوم چه به لومړی ورځ د مور په تي باندی خوله ږدي او روی يې له غريزي بل لارښوونکی نلري.
هغه پاملرنه چه يوه چرگه يې د خپلو بچيو په نسبت لري کوم تعلیمی کار نه دی بلکه د غريزي او فطرت په تقاضا اجرا کېږي کومه شهوانی قوه چه تراوښځه يې يو دبل په نسبت لري د غريزي غوښتنه ده چه د ژوند ساتلو او دنسل د بقا د پاره په انسان او حیوان کېښي وجود لري یعنی د ژوندانه ساتنه او دنوع پایښت د غرايزو وظيفه ده.
هرکله چه غرايز په حیوان کېښي ډیر قوی دی او په انسان کېښي ضعیف غوندی دی نو انسان ته عقل هم ورکړ شو چه د ژوند په کار کېښي له غرايزو سره مرسته وکړي او د غريزي په خوښه استعمال شی یعنی عقل پوه آله ده چه غريزه يې استعمالوی نو عقل باید د ژوندانه د وسایلو برابرولو په کار کېښي صرف شی او د ژوند اسباب برابر کړي نه دا چه د حقایقو او پتو اسرارو د کشفولو کار ترینه واخلو او بیخايه يې استعمال کړو.
د عقل اصله کار همدغه دی چه له مادی سره تعلق پیدا کړي او په موادو کېښي تصرف وکړي.
طبیعی او ریاضی علوم دا مدعا ډیره ښه ثابتوی چه د عقل کار له جسم او مادی سره دی چه بايد ابعاد وپیژنی او کمیت ته متوجه شی ځکه چه د کیفیت پیژندنه د عقل کار نه دی او عقل ددغه مقصد د پاره نه دی پیدا شوی همدغه سبب دی چه انسان یا له کیفیت نه بیخي غافل دی یا کیفیت ته هم د کمیت په نظر گوري.
مثلاً زمانه په اصل کېښي کیفیت دی او د کیف له مقولې لاندی راځي مگر انسان دخپلی ساعت تیری د پاره چه د ژوندانه یکنواختی ورکه کړي دغه کیفیت د کمیت له مقولې لاندی راوست او د ځمکې حرکت، دستور و حرکت او نور حرکتونه يې زمانه وبلله.
هیئت نجوم او ریاضیات په همدغه مفیده اشتبا بنا شوه او ددغی لوی غلطی په وسیله لوی لوی مقصدونه حاصل شوه.
که انسان ښه غور وگړي پوهیږي چه عقل انسان ته ددی د پاره ورکړ شویدی چه د آلاتو او مصنوعاتو په جوړولو کېښي ترینه کار واخلستل شی او یوه څه جوړ کړي نه دا چه په څه پوه شی او د کمیت ادراک وکړي.

د غرب پوهان په دغه راز بڼه پوهيدلى دى ځکه يې د ژوند بڼه کولو په کار کښي له عقل او پوهي نه ډير کار اخستى دى اوزمونږ پوهان په نورو تصوراتو کښي غرق دى. مونږ بايد د جوړولو او پوهيدلو په فرق قايل شو. جوړول اسانه کار دى مگر پوهيدل گران کار دى. د شاتو مچي عسل جوړوى مگر په حقيقت يې نه پوهيږي. مونږ ژوند کوو او د ژوند وسايل برابر وو مگر د ژوندانه په حقيقت نه يو پوه شوى. ډاکتران او طبيبان د ژوند په خدمت تر ډيره حده موفق شويدي او د زړه حال د سږو حال ورته معلوم دى مگر ژوند نه پيژنى اوله روح نه ناخبره دى. دانسان ډيره لويه او مهمه وظيفه د ژوندانه ساتنه اوروزنه ده عقل او فکر، علم او فن د همدغه مقصد د پاره دى چه د ژوندانه اسباب او وسايل برابر کړي او په همدغه لاره کښي ترينه کار واخستل شي.

حسابي خبري

استاذ وويل: تاسي بايد هروخت له ځان سره حساب وکړي او حسابي خلق اوسى!
 دده يو حسابي درد او: که يو عدد له بل سره داسي يو ځاى کړو چه يو پاس او بل لاندی وی لکه: 2
 ۲ او څلور ۴ ترينه جوړيږي او د دواړو وجود هم پخپل حال نه پاته کيږي.
 که دواړه څنگ په څنگ يو ځاى کړو لکه: ۲۲ نودوه ويشت ورنه جوړيږي او دوه شل کيږي. د دواړو عددونو شکلونه او صورتونه هم پخپل حال پاته کيږي ځکه چه دلته د ملگرتيا او ورورولي رازيت دى او په هغه بل صورت کښي تفوق، تسلط او محوه کول معلوميږي.
 ده وويل: که دوه مساوي عددونه لکه ۱-۲۱-۳۲-۳ هريو له بل نه وړاندی يا ورسته کړو نتيجه يې يوه ده مگر په دوه متفاوتو عددونو کښي تقديم او تاخير د يريزيات فرق راولى او په مقدار کښي ډير تفاوت راځي که مونږ يو او نه يو ځاى کوو او داسي يې ليکو 19 نولس کيږي مگر شل کيږي نه.
 که همدغه دوه عددونه داسي وليکو 91 خبره سلو ته نژدی کيږي او ډيري زياتوالی پکښي راځي.

شعراو فلسفه

وريځی پورته په هوا کښي دى څاگانى بنکته په ځمکه کښي.
 هغه څه چه په هسکو وريځو کښي شته په ژور وڅاگانو کښي هم شته.
 په دغو او بوباندي هم هماغه تنده ماتيږي.

دلور خيال او د ژور فکر نتيجه يوه ده.
ته! يا خپل نظر ډير لور کړه يا پخپل گريوان کښی ډير سرښکته کړه!
د شاعر او فيلسوف فرق همدغه دی.
زه شعر او فلسفه دغه شان گڼم.

ولاری اوبه

له ښاره ووتم، سمه او ودانی می پرېښوده، دلور و غرونو سرته و ختم له هغه ځایه ستاسی لوری مانی ډیری ټیټی
ښکاریدی او پدی پوه شوم چه مونږ په ډیر ټیټ محیط او ټیټه هوا کښی ژوند کوو.
د غره له سره ډیر لری ځایونه لیدل کیږی او نظر ډیر لری څار کوی ځکه ما هم د زمان او مکان په لری گوت کښی هغه څه
لیده چه دکور او کلی خلقو نشولیدی.
همدغه وخت زه وپوهیدم چه فرعون او قارون په کلو او ښارونو کښی پیدا کیږی مگر خدایي تجلی په غرونو کښی ځان
ښی او کلیم له کوه طور نه الهام اخلی. د لمر لومړی رڼا د غرو په څو کوپریو لری او وروستی. وداع هم د غرو له څو کوه سره
کوی.
شپانه په غرونو کښی وی او قصابان په ښارونو کښی.
د بودا او زردشت ښی ښانی په غرونو کښی دی او د فرهاد د عشق داستان د غره ازانگه ده.
د غرونو اوبه ډیری پاکی او ډیری رڼی دی، د غرونو هوا ډیره صافه اوبی دوږو ده.
تاسی غرونو ته یوازی دکمیت په لحاظ گوری دکیفیت په لحاظ هم هلته ډیر څه شته چه په سمه کښی نشته.
که په غرونو کښی قیمتی لعلونه شته نو د غرونو ښکلی او ښایسته منظری هم په ښارونو کښی پیدا کیږی.
زه غرونو ته دندارو او تماشو د پاره تللی وم او دولاړو اوبو سیل می کاوه ماته چا ویلی و، چه هلته یو ډیر لوی ډنډ دی
چه پخوا به پکښی ښاپیریو لمبل او ملوک به له بدری سره همدغلته کتل.
زه لاړم او دغه ډنډ می ولید د ډنډ په غاړه ډیر ساعت کښیناستم او تر ډیره وخته له فکر او خیال سره مشغول وم.
دغه لوی ډنډ د صبر او سکون په مقام کښی څه شور او فریاد نه کاوه د حال په ژبه یی خپل عمیق احساسات داسی
ښکاره کول.

زه د لویو غرونو په ډیره لویه کنده کښی ایساریم او دولاړو اوبو په نامه یادیرم، زما لیدو ته خلق ځی اوراځی اوزما
مهیبه منظره وینی هیڅ لامبوزن دا جرت نه کوی چه زما په سر راودانگی اوزما مخ په څپیره ووهی. په ما باندی دچا
بیږی نه گززی زما کبان څوک نشی نیولی دهیچا جال په ما باندی نه دی لویدی، زه دهیچا په واک او اختیار کښی نه
یم مگر په عین حال کښی به واکه اوبی اختیاره یم، زما په پښو کښی لکه غرونه لوی لوی ځنځیرونه پراته دی اوزه
یی ځای پر ځای درولی یم.

هغه آزادی چه له مستو سیندونو اوزوروروسیلابونو سره شته له ما سره نشته.

زه عمق لرم شور او مستی، موج او حرکت نلرم.
 زه ډیر خلق غرقولی شم مگر ځان له قیده نشم خلاصولی.
 زما قوت او طاقت ایساردی، ما ځانته دیوه چینی او یوه لښتی قدرته مجرا پیدا نکړه او ددغو ماشومانو ازادی هم
 زما په برخه ونه رسیده.
 زه ډیر لوی قوت یم مگر آزاد نه یم ایساریم ځکه هیڅ نشم کولی او هیڅ رانه جوړ نشو.
 زما عمر عبث تیریری نه رانه برق او بریننا پیدا شوه نه سمسور باغونه نه می جهان ولیده او نه جهان ولیدم، زه
 بنارونو او ودانۍ ته بنکته نشوم، ما خپل موج او حرکت ونه لیده او د شور او مستی په کیف ونه پوهیدم.
 زه د ځان غوندی نور وډنډونو سره یو ځای کیدی نشم مگر د کابل سیند د کونړ له سند سره یو ځای کیږی او دواړه له ابا
 سین سره خپل موجونه خپل شور او خپله مستی یو ځای کوی.
 قید او اسارت عزیزان له عزیزانو نه لری ساتی ځکه دیوه کوهی او به له بل سره نشی گډیدلی او یو ډنډ بل ډنډ ته لاره
 نلری مگر د اسمان وریخی یو له بله گډیږی او دیوه باغ مرغۍ بل باغ ته ځی.
 زما طبیعی میل دانه دی چه ځای په ځای غلی ولاړیم او هیڅ حرکت نه کوم.
 زه سیلانی حرکت او طوفانی قوت غوښتونکی یم.
 زه باید دغه سکندری سد مات کړم او ځانته لاره پیدا کړم.
 که زه له دغه قیده خلاص شم زما له طوفانه به خلق وویږیږی او زما له قیضه به ملکونه اباد شی.
 زه به بحر او دریا ته لاره پیدا کړم او هلته به بی برخی نه یم.
 زما په زړه کښی ډیر څه شته مگر د شور او غوغا ژبه نشته.
 ته زما د حال په ژبه پوه شه او زما په حال کښی عمیق فکر وکړه.
 هغه وخت چه زه د ډنډ په غاړه ناست وم لکه صاحب حال په بل حال کښی وم او د خیال پروازونه ډیر اوچت و.
 په دغه وخت کښی زه له لوړو خیالونو او ژورو فکرونو سره اشنا وم او ډیر لری به می کتل.
 همدغه وخت ماته د پسرلی زور وبارانونه رایاد شوه چه له دی لوړو غرونو په ډیر شور او زور مخ بنکته روان و
 او هیچایی مخه نشوه نیولی.
 دهغه سیلاب تعلق د آسمان له وریځو او آسمانی بریننا گانو سره و ځکه بی ډیری زمکی لاندی کړی اوله هر قیده
 آزادو.
 دا ډنډ له تپت او ژور محیط سره علاقه لری ځکه ځای په ځای ولاړ دی او عمری قید تیروی.
 ای هغو کسانو چه د پوهی او هوښیاری عمق ته پیوتی یاست او په اسفل السافیلن کښی ژوند کوی پدی پوه شی
 چه دغه راز لوی ډنډونه دهغه شبنم مقام او منزلت نشی پیدا کولی چه د شپي د گل په ناز کوپانو پریووزی
 او سحر د لمر له وړانگو او حرارت سره آسمان ته ځیږی.
 هغه او به چه د تورو څاگانو په تل او تور تم کښی دی پدی نشی پوهیدی چه د پسرلی بارانونه او سیلابونه څنگه دی
 او څه کوی؟
 دغه راز لوړ مضمون د غسی تپتو ته نشو ویل او د ژورو څاگانو په او بو کښی د دنیا زور وبادونه هم موج او حرکت
 نشی پیدا کولی.

ښه حاکم

هغه چه نه نفس لری نه نفسی خواهشات.
 نه بی په زړه کښی ډارشته نه طمع.
 نه له موقوفی ویریری نه د ترفیع پروالری.
 نه رشوت اخلی نه تنخوا.
 نه له چا سره عناد لری نه د چا مراعات کوی.
 نه د چا مخ گوری نه د چا خټ.
 نه زور وپيژنی نه غریب.
 نه بی څوک خپل دی او نه پردی.
 نه سفارش منی نه تملق اوری.
 نه چا ته خاندی نه چاته وچولی تریوی.
 پوهیږی! دا حاکم څوک دی؟
 هو! قانون او عدالت.

دمؤلف پېژند گلوي

گل پاچا الفت دلغمان د عزیز خان په کڅ کښی به 1287 ه ش 1909 ع کښی زیږیدلی دی.
 پلاری میرسید پاچا او نیکه بی سید فقیر پاچا دی چه دنسب سلسله بی د حضرت عبدالقادر جیلانی په واسطه
 حضرت محمد مصطفی صلی الله علیه وسلم ته رسیږی.
 ده په غیر رسمی مدرسو کښی دننگرهار او کابل له مشهورو استادانو څخه د صرف، نحو، منطق، حدیث، معانی
 او بیان کتابونه لوستی دی.
 په 1314 ش کښی دانیس دورخپانی په اداره کښی دکاتب په حیث مقرر شو.
 په ۱۳۵۱ کښی دانجمن ادبی دتالیف او ترجمی په څانگی کښی به عضویت قبول شو.
 په ۱۳۱۲ کښی بی سریره په عضویت دزیری جریده هم چلوله.
 په 1318 کښی دپښتو ټولنی دصحافت دمیرت معاون شو.
 په 1319 کښی دپښتو ټولنی دلغاتو او قواعدو دڅانگی مدیر شو.
 په 1320 کښی داصلاح دورخپانی دپښتو مشاور شو.
 په همدغه کال په 1320 کښی دپښتو ټولنی عمومی مبصر او دکابل مجلی چلونکی شو.
 په 1325 کښی داتحاد مشرقی دجریدی مدیر شو.
 په 1327 کښی دجلال آباد دخلقوله خودملی شورا په 7 دوره په وکالت انتخاب شو او په شورا کښی دوهم معین
 وټاکل شو.
 په 1331 کښی دلغمان دقرغیو دخلقوله خودشورا د8 دوری په وکالت ومنل شو.

په 1334 کښې د جلال آباد له خوا د لوی جرگې وکیل شو.
 په 1335 کښې په لومړۍ رتبه د پښتو ټولني ريس مقرر شو.
 د 1330 کال د جوزا له مياشتې د 1332 کال تر آخره د اولس د ملي جريدې د امتياز خاوند و چه ده پخپله د فارسي او پښتو مضامينو په ليکلو او تهيه کولو کښې ډيره زياته برخه درلوده.
 دده چاپ شوي کتابونه دادی.
 د پرلي نغمه ۲- بله ډيوه ۳- لغوي څيړنه ۴- پښتو سندرې ۵- عال افکار ۲- څه ليکل يا ليک پوهه ۷- ادبي بحثونه ۸- پنځم حلد پښتو کلي په ۲ جلدو کښې ۹- د آزادي پيغام 10- غوره نثرونه ۱۱- لوړ خيالونه او ژور فکرونه ۱۲- منطق ۱۳- غوره نثرونه
 نا چاپ شوي کتابونه يې دادی.
 نوي څرک- ښه لمسون- نوي سبک- اجتماعي نظريات- څه گورم او څه اورم- د ټولني علم (ترجمه) د موفقيت لار (ترجمه) سربيره پدي يې د کابل په سالنامو کښې څورسالي چاپ شوي او څو سالنامي هم دده په اهتمام چاپ شويدي.
 په مطبوعاتو جو ايزو کښې يې څو ځله لومړي جايزه اخستي دي په 1327 کښې يې د صدارت عظمي له خوا دوهمه درجه تقدیر نامه واخستله د ستوري دوهمه درجه نشان او دو کالت د دو ورونشانونه هم ورکړ شويدي.

سفرونه

په نورو هيوادو کښې يې دا ځايونه او ښارونه ليدلي دي.
 مسکو- ليننگراد- سوچی- باکو- ستالين آباد- تاشکند- تهران- پيښور- مونيخ.

الفت

د کابل د سيند په غاړه په کوزني لغمان کښې د عزيز خان په کڅ کښې يو وړ کوتي کلی دی، خواوشايي شنه کښتونه او د سيند شولگري دی لږ څه لری د لويو غرونو په واورو پټي څو کی ښکاري.
 دلته دوه مست رودونه بهيري، يوی خواته د کونړ ښکلی دره ده چه د کونړ سيند تری په نڅا نڅا راوځي.
 د شرقي افغانستان په دی ښکلو درو کښې ځای په ځای د سيدانو درنی کورنی. اوسې، پښتانه دوی ته په درنه سترگه گوري او پاچهان يې بولي لکه په پسرلي کښې چه په دی درو او رغو کښې ښکلی گلان غوړيږي ددغو پاچهانو په درنو کورنو کښې هم کله کله ډير دپوهی خاوندان او شاعران او پوهان او سياست وال پيدا کيږي سيد جمالدين افغاني هم ددغو کونړي پاچهانو څخه و.
 ښايي چه څلويښت يا پنځوس کاله دمخه د عزيز خان په کڅ کښې ديوه پاچا په واړه کهول کښې يو ښکلی گل زرغون شو او هغه يې گل پاچا وباله، دا گل د فطرت په لمن کښې لوی شو، د طبيعت روزنه او پالنه يې وليده اولکه د کابل سيند د غاړې خاتول د لغمان او بو او هوا لوی که، هغه وخت مدرسه يا مکتب نه وو چه دا گل پاچا سبق پکښې ولولی

خولکه د پښتنو نور و ماشوما نوده يواځي د فطرت نه درس واخيست او اسمان او ځمکي ته دومره ځير شو چه د فطرت اسراري پخپل ژور کاته لڅ کړه او هغه څه يي زده کړه چه بل چا په مدرسو او پوهنتونو کښي نه وه زده کړي. پخوانو يوه خبره کړي ده چه ډيره پخه ده (الاسماء تنزل من السماء) يعنې نومونه له اسمانه را ښکته کيږي (ايښودل کيږي).

دا دلغمان دا ورشو ښکلي گل د پښتو ادب په گلستان کښي ډيره ښکلا وغورږيده او په الفت مشهور شو، چه اوس يي مونږ گل پاچا الفت بولو دا د الفت نوم هم له ده سره ډيرو ډي ځکه چه زړه يي له الفت ډک دي. الفت د پښتو ادب يو ځلاند ستوري دي که د پښتو ادب نن ورځ يو بهترين ليکوال او شاعر لري نو هغه به الفت وي. الفت ډير کتايونه ليکلي دي کله د کابل او د مشرقي اتحاد مدير وو کله په شورا کښي وو، او اوس د کابل د پښتو ټولني مشر دي خو مونږ د الفت شخصيت په نور و صفا توپيژنو، دي يو ډير دقيق او سترگه ورفنان او صنعت کار دي د الفت هنر په پښتو نثر او نظم کښي ښه ښکاري او ځانته يو خاص طرز لري، د الفت نثر هم شعري دي او نظم يي هم شعري.

کوم وخت چه په نثر څه ليکي نو د فطرت ډير نازک او واړه د قايق ويني او څرگندوي يي، دانسان دا اجتماعي ژوند ډيري ښيگړي په داسي ژبه بيانوي چه ويونکي دده استدلال په ښه ډول قانع کوي.

د الفت په نثر او نظم کښي کوم فلسفي يا تاريخي استدلال نشته مگر د فطرت له هره گونه داسي دلايل او براهين راوباسي چه تر هر رنگه منطقي استدلال ښه او ټينگ وي. دده هنر هم دادي چه ځانته خاصه دا استدلال لاره لري او د ژوندانه عادي وقايع هره يوه دده لپاره د شعريوه بهترينه موضوع وي.

کله کله د الفت نثر تر نظم خوږ وي، خلق وايي چه نظم پيودل دي او يو ناظم مرغلري پيودي مگرزه وينم چه الفت په نثر کښي هم بلا کوي او کله کله الفاظ هسي سره پيودي چه تر هر رنگه نظم ښه ښکاري او غوره دي.

د هنر من (فنکار) مهارت او کمال دادي چه عادي شي ته ښکلي رنگ ورکولي شي همدغه گټي او خټي دي چه يو معمار تر تاج محل هم جوړوي او د پښتو غوندي خرپه حجره هم.

دغه رنگونه او غور ډي چه يو نالايق نقاش پري هره تخته او دهرې ټانکي په اړخ يون او په منظره نقش کوي مگر کله چه د ما هراو با هنر نقاش په قلم کړشي نويوه ټوټه يي په زرو قيمت لري.

دا الفاظ او کلمات د شاعر او ليکوال مصالح دي که الفت هغه سره اودي او ترتيب ورکړي، د پښتو ادب يو شهکار به وي او که د بل چا په قلم وليکل شي نو هغه به يو عام نثري نظم وي.

د الفت په فن باندي څه ليکل هم آسان کار نه دي خو لنډه دا چه الفت يو ما هراو سترگه ور هر من (آرټيست) دي چه دده په هنر کښي دا دري غټي ښيگړي وينم.

(جمال) چه د الفاظو او کلماتو غوره کول (انتخاب) او يا دهغو اودنه (ترتیب) وبيودنه (نظم) يي غټي ښاندي دي.

دويم: برهان او استدلال که د فطرت له هره مظهره څخه دي يو منلي دليل جوړولي شي او دده په نظر کښي د دنيا ټول مظاهر دا استدلال لپاره څرگندي ښاندي دي.

درېم: انتقاد دده د هنر غټه ښيگړه ده، دي د مظلومو خوا خوږي دي.

دا اجتماعي ظلمونو سخت دښمن دي پخپل ليک کښي که منظوم وي که منشور اولسي تجاوزانوته گوته نيسي او دده قلم پدي خوا کښي ډير تيره دي.

د ظالمانو اسرار لخواه او د مظلومو اولځول غرو په کوټو ورتنوځي ، د دوی د فلاکت او بد بختي حال گوري او هغه دا ولس د عبرت د پاره په داسي ژبه بيانوي که د چا زړه ډير کلک هم وي بيا به هم اغيزه پري وکړي ، د الفت هيڅ منظوم يا منشور ليک نشته چه له د غوښتيکروځني تش وي نن د پښتوليکو الوپه ډله کښي الفت د ټولو مخکښي او دريري او دده ليکونه د پښتو ادب شمله گڼلي شي.

پای

مليار

کابل

د کرهني او اوبو لگولو وزارت

3/3/1319

د لراوېر برېښنايي کتابتون

قدرمنو لوستونکو !

تاسو کولای سئ د لراوېر ويېپاڼې په برېښنايي کتابتون کې زيات شمېر ارزښتناک او په زړه پوري آثار په خپل تفريحي وخت کې مطالعه کړئ .
د لراوېر انلاين کتابتون ستاسو لپاره د لاندينيو موضوعگانو اړوند آثار پر ليکه کوي :

- اسلام او مذهب
- ساينس او تخنيک
- سپورټ او روغتيا
- تاريخ او سياست
- هنر او ادبيات
- د ماشومانو لپاره
- بېلابېل آثار

www.Larawbar.net/library